

Edebiyat Defteri

mhrccck -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
21 Kasım 2020 Cumartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Mutluluk Oyunu

Akşam eve döndüğümde, eşim mutfakta her zaman ki gibi yemek hazırlıyordu, selam verip üzerimi değiştirmek için odamıza geçerken yemekten sonra nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum.

Duşumu yaptım ev kıyafetimi giyinip mutfağa döndüm. Yemeğimizi yedikten sonra masayı toplamasına yardım ettim, oturma odasına geçip sabırla bulaşıkları yıkamasını bekledim. Nihayet gelip karşıma oturdu. önce gününün nasıl geçtiğini sordum ve mutlak konuları konuştuk. Önemli bir konuyu seninle konuşmak istiyorum dedim. İçindeki kuşku fırtınasından gözleri yağmaya hazır bulut gibiydi, bir an endişelendim acaba ne söyleyeceğimi tahmin etmişmidir diye. Heyecandan dilim kelimeleri döndüremiyor, dudaklarım titriyordu.

Bu akşam muhakkak konuş demiş bende söz vermişim, iş yerinden ayrılırken sevdiğim kadına. Düşündüklerimi aynen söze döküp, bir çırpıda söyleyeceklerimi söylemeliydim, senden boşanmak istiyorum demeliydim, diyemedim bir türlü. Cümle kurmakta zorlanıyor, konuyu bir türlü açamıyordum. Eşimin yüz ifadesinden bu bekleyişten sıkıldığı belli oluyordu. Ne söyleyeceksen lütfen çabuk söyle sıkıldım dedi. Uzun süredir şey! söyle Allah aşkına ne şeyi. Şey işte bu böyle devam etmemeli, ben senden ayrılmak istiyorum dedim. Dondu kaldı sanki böyle bir kararı beklemiyor gibiydi. Sinirlendiğini belli etmeden, başını öne eğerek sadece sebebini sordu, neden! Gözlerinde ki bulut yoğunlaşmış yanaklarından yağmur olup döküldü.

Beklediği makul cevabı bir türlü veremedim, sadece başka birini seviyorum diyebildim. yorgun bir ses tonuyla İyi geceler dedi, başını öne eğerek yatak odasına doğru yürüdü, kapıyı çarpmadan sessizce kapadı ve kapının kilit sesini duydum. Çok derinden hıçkırık sesleri duyuluyordu. İçimden bir ses evliliğimizin iyi gitmediğini, verdiğim kararın doğru olduğunu, boşanmalısınız diyordu. Son zamanlarda onun arzulu bakışları benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, aklım öteki sindeydi.

Salona geçip kanepeye uzandım, uyuyamadım uykum kaçmıştı uyuyamadım. O gece, onu anlaşmalı boşanmaya ikna etmek için mal varlığımızdan oturduğumuz evi, arabayı ve şirketin yarı hissesini ona bırakacağıma dair boşanma taahhüdünü hazırladım.

Sabah kahvaltı yapmadan ayrı ayrı evden çıktık. Gün boyu bir birimizi hiç aramadık. İş dönüşü, belki evde yemek yapmaz diye oğlum dahil üç kişilik hazır yiyecek paketiyle döndüm. Oysa eşim işinden erken çıkmış, mutfakta yemek hazırlamakla meşguldü. İyi akşamlar dileğime cevap bile vermedi. Elimdeki paketleri dolaba koyması için mutfak masasının üzerine koyup odaya çıktım. Oğlum hiç bir şeyden habersiz odasında ders çalışıyordu. Bir müddet sonra yemeğin hazır olduğunu oğlumuz seslenerek duyurdu. Yemek masasına oturan oğlum baba yemek hazır sofraya diye seslendi. Sofraya afiyet olsun diyerek oturdum. Tabii ki dışarıdan aldığım hazır yemeklerden hiç bahsetmedim. Yemekten sonra oğlum odasına çekildi. Yine masanın toplanması bulaşıkların yıkanmasını bekledim. Bir gece evvel hazırlayıp gündüz ofiste dikte ettiğim boşanma senedini okuması için verdim, uzun uzun baktı ve okumadan sol tarafındaki sehpanın üzerine yavaşça koydu. Anlaşılan, yirmi yıl hayatımı paylaştığım adam beni hiç tanımamış. Beni tanımış olsaydı böyle bir teklif sunmazdı. Hiç bir şey istemiyorum senden malınla mutlu ol dedi ve yemek masasından kalktı, sessizce yatak odasına doğru yöneldi.

Ona acı çektiğimi biliyordum, eskisi gibi olamıyordum elimde değildi. Nasıl eskisi gibi olabilirdim, onun hüznü yüreğimi sızlatmıyor değildi. Çaresizdim kendimi iki duvar arasında sıkışmış hissediyordum. Bağırsa çağırsa kırsa dökse işimi kolaylaştıracak, bunu fırsat bilip bir daha dönmek üzere evi terk edecektim. Planım böyleydi tutmadı. Evliliğimizi kurtarmak için hiçbir çaba göstermemesi beni kuşkulandırıyor rahatsız ediyordu. Kalbi kırılmıştı ama her zaman olduğu gibi olgun davranıp, onurundan kibarlığından ödün vermedi.

Oturduğum koltukta, kendi dünyamla baş başa kalmıştım. Yatak odasının kapısının açıldığını duydum. Bana doğru geldi karşı koltuğa oturdu gözlerinin ağlamaktan kızardığı belliydi. Bir müddet konuşmadı, sonra gayet sakin kendinden emin tavır ve ses tonuyla, anlaşmalı boşanmayı kabul edeceğim, yalnız bazı şartlarım var dedi.

Boşanmamızı bir müddet geciktirip eskisi gibi yaşantımıza devam edeceğiz. Oğlumuz bitirme sınavlarına hazırlanıyor, onu üzecek hiç bir olumsuzluğun yaşanmasını istemiyorum, sen de istemezsin herhalde dedi. Buna hayır diyemedim teklifini kabul ettim. Oğlumun ruh sağlığı, başarısı için elbette dedim. Evlilik yıl dönümümüz yaklaşıyor hiç olumsuzlukların yaşanmamasına müsaade etmeyip geçmiş yıllarda olduğu gibi kutlayalım. Müsait zamanda boşanma davasını ben açacağım. Senden hiç bir şey istemiyorum dedi. Bir ay boyunca oğlumuz ayrı odalarda yattığımızı hissettirmedik. Her sabah daha evvel boğuştuğumuz gibi birlikte yatakta üçlü aile mutluluğu oyununa devam ettik. Önceleri bu oyundan sıkılacağımı düşünmüştüm ama öyle olmadı, ne yalan söyleyeyim hoşuma da gitti.

Günler rüzgarın peşinde sürüklenen hazan yaprakları gibi birer birer uçup gidiyordu. Oğlumuzun anne, baba sizi çok seviyorum diye çığlık atması canımızı acıtıyordu. Son gün de yine mutluluk oyununu oynadık. Yemekten sonra eşimle kanepeye geçip onun omuzlarına elimi atıp kucakladığımda, oğlumuz tebessümle bizi izliyordu. Eşim gözlerini kapatarak eğilip kulağıma, oğlumuz hissettirmedik için teşekkür ederim, beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin dedi. Bende başımı öne eğerek, tebessümle tamam dercesine gözlerimi kırıştırdım. Doğrusu içimdeki acı gittikçe büyüyordu. Ertesi sabah işe gitmek için evden ayrılırken, yatak odası penceresinden beni izlediğini gördüm. Elindeki mendili sanki veda edercesine sallıyordu. Ben de elimi kaldırarak karşılık verdim. Başım önümde duygularıma yenik düşmüştüm seni sevmiyorum terk edeceğim dediğim kadın beni duygulandırmış beni ağlatıyordu. Elimini tersiyle gözyaşlarımı sildim, yoluma devam ederken aklım hüznü beni uğurlayan sevgili eşimde kalmıştı.

O sevdiğimi zannettiğim kalbimi çalan kadına, nihayet eşimi sevdiğimi anladığımı ondan kopamayacağımı söylemeye karar verdim. İş yerine varır varmaz ilk işim, ona beraberliğimizi bitirmek istediğimi söylemek oldu. Ortalığı kırdı

döktü hakaretler yağdırdı. Oysa acısıyla tatlısıyla yirmi yıl hayatımı paylaştığım kadın, boşanmak istediğimi söylediğimde hiç tepki vermeden dinlemiş makul sebepler sormuştu. Sevdiğimi zannettiğim kadın, eşimin asil bir kadın olduğunu bir kez daha hatırlattı bana. Üzerimden yük kalkmış yüreğim hafiflemişti. O günün mesai bitiminde, kuşlar kadar özgürdüm sanki, uçarcasına evime koştum.

O günün akşamı, ikimizde oynadığımız oyunun sonuna yaklaştığımızın farkındaydık. Eşim başını omzuma yasladığında, uzun zamandır hissetmediğim, kendine has kokusunu, dokunuşundaki sınımsız sevgisini hissettim. Neden bu duyguyu daha evvel fark etmediğime hayıflandım. Evlendiğimiz gün kadar duygulu ve güzeldi. Yavru ceylan gibi titriyordu. Elindeki mendili saklayarak gözyaşlarını sildi. Bu süre içerisinde göz altında çizgilerin oluştuğunu saçlarına ak düştüğünü gördüm. Onu son kez kucağıma alarak yatak odasının kapısına kadar taşıdım, onu taşıırken ilk gün heyecanını yaşadım. Hayatının yirmi yılını veren kadına olan minnet borcumdu. Bu güven ve şefkat duygusu içimde çığ gibi büyüyordu. Kaybettiğim sevgimi yine kaybettiğim yerde bulmuştum çok mutluydum. O sabah ne giyeceğini sesli düşünürken izledim. Her geçen gün kıyafetlerinin biraz daha bol geldiğini söylüyordu. O an onun ne kadar süzülüğünü kilo verdiğini fark ettim. Demek sabahları daha kolay taşımamın sebebi buydu. Oğlumuzu yanına çağırırdı ona sıkı sıkı sarıldı. Son anda, kararımın vaz geçtiğini ona dönmek istediğimi söylemek istemiyordum. Evlilik yıl dönümü akşamında sürprizim vardı. Yemekten sonra mum ışığında dans ederken mutlu haberi verecektim.

Gün boyu akşam söyleyeceklerimin tekrarını yapıp durdum. Hayatımdan çok şeylerin eksildiğini geç fark ettim, ne olur beni affet diyecektim. Günüm sabırsızlıkla geçti, iş çıkışı çiçekçiye uğradım çok sevdiği çiçeklerden bir buket yaptırdım. Üzerine kart ilâştirip 'hayatımın sonuna kadar seni taşıyacağım' yazdırdım. Yol boyunca mutluluk şarkıları mırıldanarak eve geldim. Oğlum evin bahçesinde arkadaşlarıyla oynuyordu. Beni elimde çiçek buketiyle görünce baba yoksa evlilik yıldönümünüz mü diye takıldı. Çiçek buketiyle yüzümü kapayıp kapının zilini çaldım. Kapı açıldığında ayrılmak istemediğimi deli gibi sevdiğimi söyleyecek milyonlarca kere özür dileyecektim. Kapı açılmadı, belki uyumuş kalmıştır diye kendi anahtarım ile kapıyı açtım, mutfakta ne de salonda yoktu. Yatak odasına doğru yürüdüm kapı kapalıydı. Kapıyı çaldım ses vermeyince bir daha çaldım yine ses yoktu. Usulca kapı kolunu çevirdiğimde kitli değildi ardına kadar açıldı. Yatağında uyuyordu. Elleri göğsünün üzerinde başı hafiften yana düşmüştü, uyandırmak istemedim. Elimdeki buketi bir vazoya yerleştirmek için odadan çıktım. Çok sevdiği seramik vazoyu mutfaktan aldım çiçekleri yerleştirip geri döndüm. Etajerin üzerine vazoyu koyarken zarf gözümü ilâştı. Aceleyle zarfı açtığımda içinden bana yazmış olduğu mektubu çıkarttım. Yatağın ayak ucunda bulunan puf üzerine ilâşip, yazdıklarını nefes almadan okudum;

Sevgilim,

"Doktorum İleri safhada göğüs kanseri olduğumu, vücudumun her yerine sıçradığını, bu evrede kimyasal tedavinin cevap vermeyeceğini, verse dahi kısa süreli olacağını, birkaç aylık ömrünün kaldığını söylemişti. Hasta olduğumu bilinçli olarak söylemedim. yeter ki sen mutlu ol istediğim için. Sana mutluluklar diliyorum, oğlumza iyi bak onu çok çok sevdiğimi söyle. Doktorum, ölüm saati yaklaştığında önce ayaklarımın soğuyacağını söylemişti. Bir kaç gündür ayaklarım uyuşuyordu, bu sabah seni pencereden uğurladığımda, ayaklarımın yavaş yavaş soğumaya başladığını hissettim. Galiba ölümüne çeyrek var diye iş yerime telefon edip izin aldım.

Son günlerde seni bilmeden ihmal ettiğimi geçte olsa anladım. Senin boşluğa düşmene sebep bendim, beni affet. Bu oyunun, esasında sana da bana da iyi geldiğini son haftada anladım. Sabah gidişinden belliydi, akşama bir buket çiçekle döneceğin. Belliydi beni ilk gün sevdiğin gibi sevdiğini söyleyeceğin. Sevenlere malum olur. Şu an başucumda yazdıklarımı okuyorsun. Bana içinden geçenleri gün boyu tekrarlayıp ezberlediklerini söyle, görmesem, duymasam da hissederim.

Getirdiğin çiçekler için teşekkür ederim. Şimdi göç zamanı, sana son kez zahmet vereceğim. Yastığının altına beyaz tülbent koydum onunla yüzümü ört. Sağ tarafımda bulunan etajerin üst gözünde, hastalığımı öğrendiğim gün aldığım cenaze levazımı ile mezar tapum var kendini affettirmek istiyorsan çabuk toparla kendini cenaze işlerini başla. Getirdiğin şu özür çiçeklerini defin işleri tamamlandıktan sonra toprağının üzerine serpiştir. Vazoya aspirin atmamayı unutma çiçekler benim gibi erken solsun istemem. Hoşça kal." (150714 mcicek)

Reşat Tepesi

Bulduğum binadan dışarı bakıyorum, gördüğüm hep aynı manzara, küçük bir parktan boylanan çınar ağaçları, ardında şimdilerde tamamı iş yerlerine dönüşmüş bir zamanların çok katlı apartmanları.

Yıllarca bu pencereden dışarı baktığımda ya, parlak bir yaz günün aydınlığında

şehrin iç açan manzarasını, ya göz gözün görmediği sisli bir son bahar gününün

esrarına bürünmüş kasvetli bir manzara, ya da ayazın kol gezdiği soğuk bir kış gününde lapa lapa yağan karın beyaza bürüdüğü şehri görürdüm.

.....

Günler ayları, mevsimler yılları izlerken bu pencereden tam kırk yılımın geçtiğini fark ettim.

işte öyle bir o yaz günüydü, penceremden yine dışarı bakarken ilerde bulunan parktaki ulu çınar ağacının dağ gibi yeşil görüntüsünün arasında geçmişin hayaline daldı gözlerim.

İş yerime girişimin ilk onuncu yılında bakanlığa görevlendirilmişim. Anadolu'nun çeşitli

İllerinde bulunan kooperatif inşaatlarının denetimi için. Devir teslim işlemlerinden sonra bakanlıkta ki görevime başlamış, işime ve arkadaşlarıma alışmışım. Zaman zaman taşrada devam eden işlerin hak ediş

ve kontrolü için oluşturulan heyet içerisinde bulunuyordum. Bakanlığa görevlendirilişimin birinci yılını

doldurmuşum. Bir gün ofisimde çalışırken kapım çalındı. İçeriye orta boylu tıknaz yirmi beş otuz

yaşlarında, biri girdi. Mahcup duruşu, ürkek bakışları ardında titreyen ince ses

tonuyla, benimle görüşmek istediğini söyledi. Elimle oturması için karşımdaki koltuğu gösterip buyur

ettim. Koltuğunda sanki emanet oturuyordu. Rahat olmasını söyledim.

Efendim, ben sizin asli iş yerinizde göreve atanalı üç ay oldu. Sizin odanızda ki masanıza şimdilik

oturun denildi hala odanızda emanet oturuyorum. Sizinle hemşehrili olduğumuzu öğrendim, bu sebeple

tanışmak istedim dedi. Sempatik, düzgün birine benziyordu. Kendini tanıttı. Ben Reşat Yıldız, Bünyan

İlçesindenim orta ve lise tahsilimi Kayseri de tamamladım. Amerika'da mühendislik okudum. Vatani görev

için yurduma döndüm. Askerliğimi bitirdikten sonra, içimden bir ses sanki Amerika'ya dönme diyordu.

Ben de gitmemeye karar verdim. Bir müddet özel sektörde çalıştıktan sonra bu göreve atandım. Şu anda

doğu fabrikalarından birinde çalışıyorum dedi. Bir müddet sohbet ettikten sonra gitmek için müsaade

istedi. Biraz beklemesini söyledim, zira eski iş yerimdeki masa ve evrak dolabının anahtarını ona vermek

için çekmecemi açtım ve bu anahtarlar sende kalsın, eşyalarını koyarsın dedim. ama masanızda özel

eşyalarınız olabilir alamam dedi. önemli bir şeyimin olmadığını söyledim. ısrarımı kırmadı bir daha

görüşmek üzere vedalaştık ve gitti.

Birkaç yıl sonra bakanlıktaki görevim sona erdi ve iş yerime döndüm.

Reşat önceleri doğuya pek alışamadığını söylemişti, kalması için ikna yollarını denemiş,

orada tecrübe edineceğini, bu fırsatın merkezde olmadığını söyleyerek onu ikna etmişim.

Reşat üç yıla yakın doğuda çalıştı. Arada bir Ankara'ya görevli geliyor, işine alıştığını, doğunun havasının

iyi geldiğini, göz ve diğer rahatsızlıklarının gün gün azaldığını sağlığına kavuştuğunu söylüyordu.

O yıl, yatırım programında bulunan üç yeni fabrikanın ihalesi yapılmış, bahis konusu bu fabrikalarda çalışılacak teknik ve idari personel, diğer fabrikalardan tayin edilerek tamamlanacaktı. Bu görevlendirmeye, Reşad da dahil edilmişti. Teknik personel listesi makama sunuldu ve tayinler yapıldı. Oysa Reşat Doğu fabrikasında kalmak, başka bir fabrikaya gitmek istemiyordu. Tayinini durdurmak için çok uğraştı ama başaramadı. Sızlanıyor, gözleri doluyor, hırslanıyor, buram buram terliyordu. Nasıl olur yahu herkes doğudan batıya gelmek için torpil ararken, ben doğuda kalmak istiyorum, kabul etmiyorlar bu nasıl iştir yahu diyordu. Genel müdüre çıktığını, Amerika'da kaybettiği sağlığını doğu da bulduğunu, ne olur beni batıya göndermeyin dediğini ama dinlemediğini söylüyordu. Olmadı anlatamadı bir türlü derdini, mecburen, ağlaya sızlaya tayin olduğu fabrikaya biçare gitti.

Reşat, Anadolu'nun bozkırında yetişmiş, esmer, orta boylu, birazcık tombulca, kumral, dalgalı saçlı, hafiften alnı açık, gözlerinden rahatsız olduğu için ileri derecede kalın camlı gözlük kullanan, hiper tansiyonunun olduğunu söyleyen son derece iyi niyetli sempatik birisiydi.

Söz konusu fabrikanın inşaatına kısa sürede başlandı. Reşat, bilgisi ve çalışkanlığıyla aranan mühendislerden biriydi. Şantiyede, işin kontrolü ve denetimi için bir hayli idarenin mühendisi, bir o kadar da yüklenici firmanın teknik personeli bulunuyordu. Ne var ki, şantiyede işi benimseyip takip eden, oraya bura koşuşturan Reşad dı. Kara yolları, Su işleri, İdarenin Genel müdürlüğü arasında mekik dokutturulan da oydu. Bir dakikası bile boşa harcanmıyor, pire gibi oradan oraya koşuşturuluyordu. Bir defasında, Reşat neden hep sen, bırak birazda diğer arkadaşların koşuştursunlar dediğimde, yahu hemşehrim, müdürde biliyor ama nedense bu işlere sokmak istemiyor onları diyordu. Sabahları müdürün odasında toplaşıyorlar. İşleri güçleri hah hah hih hi, zamanım olmuyor ki iş hazırlamaktan onlara katılayım. Dolayısı ile her işe beni gönderiyor, bende yapamam diyemiyorum. Doğuda çalışırken turp gibiydim, burada tekrar sağlığım bozuldu. Beni çalışmak değil de sağlık sorunlarım mahvediyor. Vallahi hemşehrim hanım da şikayetçi bu durumdan, aynı şeylerden oda şikayetçi ama ne yaparsın. Diyor ki diğer arkadaşların gündüz işinde akşam evinde, enayi tek sen misin, her işe sen koşturuyorsun, buraya geldin geleli evin yolunu unuttun diyor. Hanım haklı olmasına haklıda ne söyleyeyim bilmem ki diyordu.

yıllar sonra fabrika inşaatı tamamlandı ancak geride, fabrikanın su teminine esas isale hattı ve bağlantı detay işleri kaldı. Reşat, İsale hattı projeleri için DSİ, İdare Genel Müdürlükleri arasında mekik dokuyordu. İşte sonunda olan oldu, o acı haber geldi. Reşat trafik kazasında hayatını kaybetmiş. Kazadan üç gün sonra öldüğü duyulmuştu.

Şehirler arası sefer yapan otobüs kaza yapmış, üzerinde kimlik çıkmadığı için cenazesi morga kaldırılmıştı. Eşyalar ayıklandığında, siyah evrak çantası içinden çıkan iş yeri kimliğinden, kimliği tespit edilerek, ailesine acı haber verildi.

İdarenin Genel Müdürlüğünden bir kaç kişi haricinde cenazesinde, fabrikasından hiç bir iş arkadaşı yoktu. Mütevazı bir cenaze töreniyle sessiz sedasız memleketinde cenazesi defnedildi. Geride gözü yaşlı genç bir kadın, yetim iki ufak çocuk kalmıştı.

.....
İş arkadaşları Reşat'ı kısa sürede unuttular. O yıl Fabrikaya su bağlantısı

yapıldı, ve fabrika işletmeye hazır hale getirildi. Fabrikanın açılışına bilumum ekabir zevatlar davet edildi. Kurbanlar kesildi, tören ve şenlikler düzenlendi. Kürsüye çıkan bir zevat yakın gözlüğünü takıp, elindeki kağıdı uzun uzun keyifle okudu ve son cümlesini;

“ Bu fabrikanın programa alınmasında büyük emeği geçen memleketimizin bağrında yetişen medarı iftiharımız, mebusumuz, Sn Bahtı Dağışalı'ya atfen, bu fabrikaya güzide isminin verilmesi uygun görülmüştür vatana millete hayırlı olsun" dedi. Orada bulunanların alkış ve ıslık sesleri karşı tepelerden aksedip geri dönerek görmez duymazların kulaklarını çınlattı.

o anda akli selim düşünenlerin akıllarına, Samsun Çarşamba da yapımı devam ederken görev başında şehit düşen merhum Hasan ve Suat Uğurlular geldi. Reşat dahil üçünü de rahmetle andılar.

.....
O törende bulunan kalabalığın arasında sanki bir an, kıvrıkcık saçları arasından buram buram terlemiş, kalınca çerçevesi kemik gözlüğüyle, proje ozalitleri koltuğunun altında " vah hemşehrim vah" dercesine, hüzünle tebessüm arası bana bakarken görür gibi oldum.

.....
Uzun yıllar sonra, mezkur fabrikaya, Reşat'ın tamamlayamadan vefat ettiği, sonradan tamamlanarak hizmete alınan, isale hattının bağlandığı tepede bulunan terfi havuzunun sorun yarattığı nedeni ile yerinde görmem için görevlendirildim.

görev yerine intikal ettiğimde mutat ziyaret ve görüşmeleri yaptıktan sonra orada görevli olan yeni mezun bir mühendisle terfi havuzuna giden yola doğru yöneldim. Bir zamanlar fabrikanın açılış töreninde alkış ve ıslık seslerinin yansıttığı o tepenin üzerinde kurulan terfi havuzuna giden bu yola vefalı bir arkadaşı tarafından yön levhasının konulmuş olduğunu gördüm. Zamanla paslanan yön levhanın üzerin de “Reşat Yıldız Tepesine Gider” yazıyordu. İçim burkuldu bir an gözlerim doldu. Gün batımına yakın bir saatte tepeye vardığımızda, havuzunun ortasında çelik putreller üzerine oturturulmuş, çelik köprüyle ulaşılan kamelyanın içerisinde, Reşat'ı koltuğuna kurulmuş, gün batımında kahvesini yudumlarken görür gibi oldum. Her zaman olduğu gibi gülümsüyordu” Yahu hemşehrim şu an ki görevlilerden hiç biri beni bilmiyor tanımıyor, kim bu Reşat Yıldız diyorlar. Geçenlerde işletmenin müdürü idare amirine, yol üzerinde bulunan yön levhalarını ve havuz tanıtım levhasını sökün. Havuzun bulunduğu tepe ve havuzun ismi değişecek.

Belediye Başkanına söz verildi. Fabrika müdürümüze isim bildirilecek öğrenince size bildireceğim, tabelacı ya yazdırır yerine koyarsınız, tamam mı dedi. Hemşehrim doğrusunu sorarsan vallahi üzülmedim. Havuz her ne kadar Hasan Uğurlu Barajı değilse de bu güne kadar Reşat Yıldız Havuzu olarak anıldı. Üzerinde bulunduğum tepe her ne kadar Palandöken dağı değilse de, Reşat Yıldız tepesi olarak bilindi. Günün ömrü batana kadarmış, buna da şükür." diyor gibiydi.

.....
Yanımda bana refakat eden genç mühendis, neden bu kadar uzun uzun

kamelyaya daldınız diye sordu. Diyemedim, desem de anlamazdı ki. Onun derdi
Tepede bulunan havuzun su kaçağının nasıl önleneceği, nasıl bir tecritle
izole edilip onarılmasına takılmıştı. 05.09.2013 mcicek

Güzel Bir Adam

Dünyanın dört bir yanında yatırımları, yatları katları olan zengin bir adam, şehrin ileri gelenleri arasında itibarlı biriydi. Taahhüdünde devam eden işlerin akışını teminde kolaylıklar sağlayacaklarını vaat eden paye kapmış zevatları, aydan aya gelir bilgi sızdırarak, cep hediyelerini alır, emellerine nail olduktan sonra arzı endam ederek boş gelip dolu giderlerdi. Adamın şirketlerinde çalışanlar ise bol keseden maaşlarını aldıkları gibi cabadan ayrıca yılda iki kez maaş pirim adı altında ikramiye alıyorlardı. Etrafında fır dönenler bu saltanatın gidişatından keyif alıyor. memnurluk duyuyorlardı.

İş görüşmeleri, yurt dışı seyahatleri hiç eksik olmuyor elemanlarıyla sık sık gidip geliyordu. Yine bir yurt dışı iş toplantısında, bu yoğun çalışma temposuna kalbi dayanmadı, kendini kötü hissetmesi üzerine en yakın sağlık merkezine, oradan da tam teşekküllü özel hastaneye kaldırıldı. Tetkikler sonucunda doktoru anjiyo olması gerekli dediler. Anjiyo sonucunda üç damarın lokal olarak açılmayacağı görüldü ameliyat olmasına karar verdiler. Bypass ameliyatı başarıyla geçti, kısa sürede yoğun bakımdan çıktı, bir kaç gün sonra taburcu oldu.

Yakın dost ve iş arkadaşları, hasta ziyaretini bahane ederek yurt dışını görme arzusuyla yanıp tutuşuyorlardı. Adamın şirketlerinden birisini aracı kılarak uçak biletlerini aldirdılar, en güzel kıyafetlerini giyindiler hayatında hiç uçağa binmeyenler uçağa binip güle oynaya yurt dışına uçtular.

Hastaneye en yakın çiçekçiden, daha evvel sekreteryasından öğrendikleri, hastanın en çok sevdiği çiçeklerden buketler yaptirdılar. Hepsinin yüzünde ağlayan adam maskesi vardı, oysa maskenin ardında sırıtıyorlardı. Heyecanla hastaneye girdiler. Danışmanın vermiş olduğu refakatçi eşliğinde hastanın yattığı odaya geldiler. Poliklinik hemşiresi kısa süreli görüşe izin verdi. İkişer ikişer olmak üzere hastayı ziyaret etmiş olmak adına hastaya görünüp, geçmiş olsun dileklerini sundular. Hastanın karşısında timsah gözyaşları döktüler. İltifat ve pof poflara alışık olan adam vaziyetten pekte memnundu. Ne çok sevenim varmış diye düşündü içinden. Adamlarına talimat verdi. Ziyarettime gelenleri, şehrin gezilecek yerlerini gezdirin, hediyelerini alın diye.

Adam, kısa sürede sağlığına kavuşup yurda döndüğünde, yine aynı avaneler hava alanında çiçeklerle karşıladılar. Adam, yine eskisi gibi hayatına kaldığı yerden devam etti. İş seyahatlerini bahane ederek evine arada bir uğrar oldu. Sevgililer edindiği onlara ayrı semtlerde evler açtığı söylentileri ayyuka çıktı. Ne yazık ki evdekiler bu dedikodudan habersizdiler.

Adamın yaşlı annesi, yaşlı gözlerle her akşam geç saatlere kadar oğlunun dönüşünü bekliyor geldiğini görünce de huzur içerisinde uyuyordu. Sabah namazından sonra gün doğana dek, Allahım oğlumu kötülüklerden vefasız dostlardan onların şerrinden uzak tut diye de hayır dualar ediyordu. Eve geldiği bir günün sabahı, anası ona, oğlum evini ihmal ediyorsun, çocuklarınla ilgilenmiyorsun, bu çaban nereye kadar neyine yetmiyor kazandıkların dedi. Adam, anacığım işlerin akışı öyle. Kahretsin bu günde gitmem lazım dedi. Eşinin yanağından anasının ellerinden öpüp vedalaştı.

Evden çıkar çıkmaz sevgililerinden birine seyahatten döndüğünü telefon ederek bildirdi. Akşam dostlarımızla birlikte rihtimde ki balıkçı lokantasında yemek yiyeceğiz ona göre giyin ve hazır ol dedi. Oysa eşini böyle bir yemeğe yılda belki bir kez götürmüştü. Yıllarca böyle evi ve sevgilileri arasında birbirlerinden habersiz devam etti gitti.

Eğlence ve gece hayatının esiri olan Adam, eskisi gibi şirketleri ile ilgilenmiyor, yönetim toplantılarına katılmıyordu. Sevgililerini belli oranda şirketlerine ortak ederek, yönetimde onlara yetkiler verdi. Her geçen gün şirketler batağa doğru sürükleniyor, kaynaklar masrafları karşılamıyordu. Olup bitenleri umursamıyordu bile, sorumsuzca yaşamına devam ediyordu.

Kamuda devam eden işlerden birinin, baş yetkilisi zaman zaman, ziyarete geliyor, doğacak yeni işler konusunda bilgi aktarıyor, ardından kibarca yardım adı altında hediye isteğini tavırları ile belli ediyordu. İşlerin sürekliliği için, baş belası yetkilinin istemeyerek de olsa isteklerini karşılıyordu. Viskiler açılıyor, zoraki hoş sohbetler ediliyor, karşılıklı ödünler, üstü kapalı vaatlerde bulunuluyordu.

Baş yetkili, son ziyaretinde hak ettiği yardımı istedi. Ayağına gelen baş yetkilinin yakın zamanda görevden alınacağını, onun da bir üst yetkilisinden öğrenmişti. Bu nedenle istediği hediyeyi ona vermek istemedi bahanelerle geçiştirdi. Baş yetkili, gözlerinin içine delercesine bakarak, kinayeli bir şekilde pekâlâ öyle olsun görüşürüz dedi baş yetkili, kapıyı çarparak uzaklaştı.

Umduğunu alamadığı için kinlenen baş yetkili, Adam hangi bankadan kredi kullanmışsa o bankanın müdürlerini, malzeme aldığı iş yerlerinin patronlarını, yetmedi bir de yaptıkları işlerden alacaklı olan yüklenici ve taşeronları da aradı. Durumunun kötü olduğunu batmak üzere olduğunu, adamın tüm alacaklılarına duyurdu. Baş yetkilinin bu davranışı yüzünden, alacaklılarının üzerine temlik konulmasına sebep oldu. Alacaklıların alacaklarını ödeyemez duruma düştü. Baş yetkilinin iftirası yüzünden iflasın eşliğine kadar geldi. Şahsına ait mal varlıklarının dahi

haczedilmesine sebep oldu. Bu sonuçtan doğan zarardan dost bildikleri de etkilendi. Sevgili değirmenin suyu kesilir kesilmez terk ettiler. Önünde ceketlerini ilikleyen, sahte tavırlarla saygı gösteren adamları da hep birlikte tavır koydular. Diğer çalışanlarından aşçıları ve hizmetkarları, tazminat alacakları için dava açtılar.

Daha evvel, iflasa doğru sürükleneceğini hisseden mali müşavirleri tarafından adamın karısı uyarılmış, onları anlaşmalı boşanmaya ikna etmişlerdi. Karısının üzerinde bulunan mülk, gayri mülk ve mücevherlerini kurtarması için. Evini ihmal ettiği gerekçesi ile adama boşanma davası açıldı. Adam ve karısı, hakimın boşanmak istiyor musunuz sorusuna karşılık evet diyerek boşanmayı kabul edip bir celsede boşandılar. Boşanır boşanmaz kadın çocukları ile birlikte evden ayrılarak izini kaybettirdi.

Yanında uzun yıllar çalışan emektar, Melez kalfa ile hanımı Hayriye hanım, onu terk etmediler, gelecekleri ve kaybettikleri konusunda hiç bir talepte bulunmadılar. Zira bu duruma çok üzöldüklerini tavırlarıyla belli ediyorlardı.

Adam kırk beş yaşında idi ilk kez böyle bir duruma düşmüştü, üzüntüsünden bir kaç hafta içerisinde şakaklarında beliren ağarma tüm saçlarını bürümüştü. Melez kalfa, trafik kazasında ölen oğluna çok benzediği için, adamı evladı gibi seviyordu. Üstelik oğlunu kaybettikten sonra, adam melez kalfanın dul kalan gelinini maaşa bağlamış, on yedi yaşında lisede okuyan kızının üniversite dahil eğitim masraflarını karşılaması için banka hesabı açtırılması talimatını vermişti. Ayrıca ihtiyaçlarını karşılamaları için para yardımı yapmıştı, nasıl unutturdu bunları. yüzüne baktıkça oğluna olan hasretini dindiriyordu. Bu durumda iken yalnız bırakamazdı. Anca beraber kanca beraber bu yolda beraberiz dedi.

Adam bu yaşlı çiftin durumunun kendi durumundan daha vahim olduğunu, dışarıda zor günler geçireceklerini biliyordu. Kara gün için bir kenara ayırdığı gizli fondaki paradan bir kısmını ayırdı ve onlara haber vermeden, küçük bir ev almayı kafasına koydu, en kısa zamanda da o mütevazi evi onlara alarak yerleşmelerini sağladı. Onların mutluluk gözyaşları sanki adamın göz pınarlarından akıyordu, gözlerinden akan yaşları ellerinin tersi ile silerken gizleyemedi. Onlarla vedalaştı ellerini öpüp hayır dualarını alarak yanlarından uzaklaştı. Yol boyunca kendi kendine mırıldanıyor, yaptığım hiç bir hayır beni bu kadar mutlu etmedi diyordu. Zor durumdayken bile yardımlaşmak ne güzel, şimdi kafama koyduğum köyüme dönebilmek için hazırlıklara başlamalıyım dedi.

Bir kaç gün içerisinde toparlandı, yaşlı anasını da yanına alarak köyün yolunu tuttu. Bir zamanlar anasına, köyde bulunan şu para etmez malları sat dediği aklına geldi. Otobüs kasabaya doğru yol alırken camdan dışarıyı seyreden anasına iyi ki beni dinleyip satmadın ana bak şimdi toprağımıza evimize dönüyoruz dedi. Anası, ne oldum değil ne olacağım demeli oğul dedi. Ben bu hayatta neler gördüm neler, Allah kimseyi dara düşürmesin, bak şimdi köyümüze toprağımıza dönüyoruz dedi. Anasına dönerek köyümüzde değirmenli bahçemizden gayri neyimiz var söyler misin ana dedi.

Ana köyün yamacında beş dönüm bakımsızlıktan ören yerine dönmüş bahçe, bahçenin yamaç tarafında harabeye dönmüş dolabı parçalanmış değirmen, yanında virane olmuş iki katlı kerpiç ev, yıllarca kimin ekip biçtiği bilinmeyen köyün çıkışında yirmi dönüm ahlattı taşlı tarla hepsi bu oğul dedi.

Kasabaya varır varmaz hareket etmek üzere olan köyün burunlu otobüsüne bindiler. Başını öne eğerek, ana sen haklıydın hatalarımı görüp seni dinlemeliydim, ama yapamadım. Nefsim beni işimden evimden yurdumdan etti dedi. Dert etme oğul başa gelen çekilir bu sana ders olsun. Bundan böyle her gördüğünü dost belleme, dost dediğin zor günlerde belli olur, etrafında el pençe duranlar şimdi yoklar bak dedi.

Yorucu bir yolculuktan sonra, bozkırın ortasında sırtını yamaç dağa dayamış köylerine vardılar. Kamyondan bozma burunlu otobüs köy meydanında durdu. Yolcularını indirdikten sonra, otobüs şoförüne kimlerdensin hiç yabancı gelmedin oğul dedi ana. Şoför kendisini tanıttı, ana ile akraba olduklarını söyledi. Şoför ananın hatırına onları yükleriyle birlikte yamaçta ki evlerine kadar götürdü.. Ana, biz köyden kimi çağırırız evin temizlenmesi lazım a şoför oğlum dedi. Şoför köye yeni gelen göçmenler var, bu işleri yapıyorlar. Ben şimdi gider söylerim, merak etmeyin birazdan gelirler dedi ve gitti. Eve girdiklerinde her yer yıkık dökük eşyalar tozlanmış viran haldeydi. Göçmen kadınlar geldiler ve hemen işe koyuldular. Akşama kadar oturulacak hale getirdiler. Ana ve oğlunun odasına yataklarını da sermeyi ihmal etmediler. Ayrılırken geç oldu yarın sabah erkenden gelir ince temizliğe girişir mutfağı da temizler yerleştiririz dediler ve gittiler. Ertesi gün de geri kalan işleri tamamlayıp iki günlük yevmiyelerini aldılar. Giderken, ana ihtiyacın olursa yolun başında karaların evinde oturuyoruz, haber gönder bir çırpıda geliriz dediler. Temizlik işlerinden sonra akraba ve komşular hoş geldin ziyaretine geldiler.

Artık işin ucundan tutma vakti gelmişti. Söyle ana işe nereden başlayayım dedi. Ana, su dolabı, çarkı, taşı tamir edilecek ki değirmen çalışsın. Sonra evin onarımını yaptır oğul dedi. Şammal ustayı bul o her işin üstesinden gelir. Rahmetli babanın dayısının oğlu ve de can dostudur. İki eli kanda olsa gelir yapar, yapamıyorsa adamını bulur yaptırır. Suyun özüne gidip su arkının döküleştirmesi için söyle amele bulsun. Damda yuvağımız vardı. Damı ot bürümüştür, ot tiremi gevşetir, otlarının yolunup yuvaklanması sıkıştırılması lazım. Çörtenler çürümüş kış gelmeden yerine yenisini koymak lazım. Şammal emmin Hıdır Ali'yi bulsun, traktörle tarlayı sürsün. Yeğenim hacca akrabadan kimi bulursa bahçeyi belletsin, ağaçların kuruyan dallarını ve kuruyanları kessinler. Bu işleri yoluna koy da şu ahir ömrümde evlat günü göreyim, hadi bakiyim koçum yiğit oğlum benim, işin rast gele dedi.

Adam anacığının dediklerini kısa sürede harfiyen yerine getirdi. Rahmetli babasının yıllar evvel elinin altında bulunsun diye değirmenin deposuna koyduğu bir çift yedek öğütme taşını, çarkını, dolap tahtalarını, lazım olacak

alet edevat ne varsa hepsini, baba dostu Şammal emmiye teslim etti. Şammal emmi, önce değirmeni çalışır hale getirtip suyunu bağladı, evin damındaki otları temizledi. Kabaran tirem toprağı islatırıp taş yuvakla yuvakladı. Çürüyen çörtenlerin yerine yenisini taktı. Evi onararak oturulacak hale getirdi.

Yeğen Hacca akrabadan kim varsa bulup getirdi. Bahçeyi bir güzel belleterek ayırık otlarını temizletti. Ağaçların kuruyan dallarını ayıkladılar. Bahçe duvarında açılan gedikleri kuru dallarla tıkayarak onardılar. Bu işler için verilen parayı kabul etmediler, ama ana her birine haşlık olarak kabul edin diyerek kabul ettirdi. onlar da teşekkür ederek gittiler.

Şammal emmi, yaz günlerinde un öğütmeye değirmene gelenler soluklansın, kış günlerinde zahire taşıyan hayvanlar yağmurdan, kardan soğuktan korunsunlar diye. su dolabı ve evin tamirinden artan tahta ve kalaslarla değirmenin önünde bulunan gölgelik, asmalı çardağı onardı. Şammal emmi, emeği karşılığı teklif edilen parayı kabul etmeyerek, hey evlat senin baban rahmetli halamın oğluydu, biz dayı hala çocuğuyuz el gibi değiliz, aileden gelen bir hukukumuz var, senden para almam olur mu hiç. değirmende iki kıl çuval buğdayımı öğütürüm ödeşiriz dedi. Adam Şammal emminin elini öptü ve selametle dedi ve uğurladı.

Hıdır Ali, traktörü ile tarlayı sürdü, emeğine karşılık ananın teklif etmiş olduğu parayı kabul etmedi.Hıdır ali anaya, traktörün yaktığı mazota karşılık, armutlarınız olgunlaşmış bir sepet armut toplarım helalleşiriz lafımı olur dedi. Yeğen hacca bahçeyi akraba kızlarıyla üç günde toparlayıp tertemiz ettiler. Gedik tamirinden artan kuru dalları otları çalı çırpy yapıp bahçenin ayakucunda boş bir havuzda yaktılar. Ateş yanarken de etrafında bir güzel oynayarak kurtlarını döktüler. Sebze havuzlarının ağızlarını açarak suyun girişini sağladılar. Değirmenden gelen avara suyu havuzlara salarak sebze ekilecek toprağı kanıncaya kadar suladılar. Su içen ve dibi bellenen kaysı, elma, kiraz ve diğer meyve ağaçları yaz ortaları olmasına rağmen sanki birden canlandı. Had da bazıları şaşırıp güz çiçeği bile açtılar. Yılların bakımsızlığını susuzluğunu unutup sanki taze gelin gibi salım, salım sallandılar.

Ağustosun sonlarına doğru köylü hasadını kaldırdı, samanlıklar çoktan samanla dolduruldu. Güz gelmişti. Mevsimin son ürünleri de ambarlarda yerini aldı. Köylülerden kimileri salça, bulgur, pekmez kaynatırken, kimileride bu işleri bitirmiş imece usulü kışlık yufka ekmek yapmaya başlamıştı.

Adam da, işlerini toparlamış köy kahvesinde, edindiği akraba ve ahbablarıyla sohbet ediyor, oyun oynuyor, ince belli bardaktan demli çayını içiyor keyifleniyordu. Sohbetlerde bulunan, köyün en yaşlısı Himmet Emmi, adama bakarak, yahu arkadaş baban rahmetli ala burs tıraşı, elinde fötr şapkası, sırtında geniş omuzlu çizgili lacivert ceket, içinde beyaz yakasız mintanı, ceketin kumaşından duble paçalı pantolonu, ayağında el yapımı gıcırdayan iskarpiyiyle, köyün en yakışıklı delikanlısıydı. Köyün en güzel kızını da o almıştı. Bayramlarda anan Rabia hanımı koluna takar bayramcı gezerdi. Ne güzel adamdı be, bir bakan bir daha dönüp bakardı. Biz o ana kadar kadınlarımızı hiç kolumuza takmaz hep arkamızdan gelmelerini tembihlerdik. Rahmetli baban bize örnek oldu, bizde baban gibi hanımlarımızı kolumuza takar olduk. Bayramlarda onun gibi giyinme yarışına girerdik. Unuttum söylemeyi sen köye ilk geldiğinde inan olsun seni baban sandımdı. Ne kadar çok benziyorsun baban rahmetliye dedi.

Himmet emminin, o kalabalıkta babası hakkında söyledikleri, adamı gururlandırmıştı. Demek babama çok benziyorum. Sohbetin hitamında, Himmet emmiye dönerek çay paraları benden, keşke çaylar gelmeden önce anlatsaydın hepinize kahve söyledim, müsaade ederseniz evin yolunu tutayım dedi. Kafasına koymuştu ilk işi o elbiseyi bulup giymekti. Evin en mutena yeri olan yüklük evinde, beyaz hümayundan oya işlemeli örtü içinde, anasının yıllarca sakladığı elbiseyi ve fötr şapkaıyla mintanını çıkardı. Geniş omuzlu, şal yakalı kravüze ceketli takım elbisenin modası geçmiş olmasına rağmen aldırma bile, bir çırpıda giyindi. Sanki ölçülerime göre dikilmiş gibi dedi. Kendi kendine, hey rahmetli koca bey babam, bak oğlun tıpkı sen. Fötr şapkayı da başına geçirdi. Anasının gençken kullandığı oyma ağaç çerçevesi yarım boy aynanın karşısına geçip şöyle bir bakındı. Dondu kaldı, aman Allah'im dedi. Fötr şapkanın altından şakaklarının ağardığını fark etmişti. Gözleri doldu. Nereden nereye hey gidi günler dedi...

Anası Rabia hanımın hüzünle mutluluk arası baygın bakışlarla izlediğini gördü. Tıpkı babana benzemişsin oğul, rahmetli baban seni bu halinle görseydi seninle gurur duyardı dedi.

Rabia hanım ve oğlu köylerinde mütevazı yaşamlarını sürdürürlerken, yıllar su gibi akıp gitmişti. Büyük şehirde bıraktığı hakkında açılan davaların çoğu sonuçlanmış, tüm malvarlığı alacaklılara olan borçlarını karşılamış dahi artan yüklüce bir miktar meblağ muhasebeci tarafından hesabına yatırılmıştı.

Geçmiş, hayal perdesinde programlanmış iki perdelik bir oyun gibiydi sanki. Kendi kendine mırıldanarak oyun oynandı perde kapandı dedi. Hesabına yatırılan paranın bir kısmıyla, babasının adına köye modern bir okul yaptırmaya karar verdi. Durumu muhtara anlattı, muhtar da bu kararına sevindi teşekkür etti ve durumu ilçe Milli Eğitim Müdürlüğüne ilettili. Milli Eğitim Müdürlüğü Bakanlıktan gerekli müsaadeyi aldı. Köylüler bu habere çok sevindiler ve köy kahve hanesinde bu haberi çay kahve ile kutladılar.

Değirmenin ayakucunda bulunan bahçenin bir kısmı tapudan ifrazı yapılarak, Milli Eğitim Müdürlüğüne devredildi. Arsanın üzerine bakanlığın vermiş olduğu tip projeye göre on derslikli okul inşaatına başlandı. Köylülerinde imece usulü çalışmaları ve malzeme temininde ve nakliye işlerinde yardımcı olmaları sayesinde okul inşaatı bir yaz sezonda tamamlanarak öğretime hazır hale getirildi. Milli Eğitimin ders araç gereçlerini tamamlaması üzerine, açılış törenine vali, kaymakam, protokolde bulunan umum zevat çağrıldı. Bey ilkokulu ismi adı altında hizmete açıldı. Atanan öğretmenler köye birer, birer geldiler.

Adam atmış yaşına basmıştı. Anası ise seksenin üzerindeydi. Büyük şehirden ayrıralı on beş yılı aşmış olmasına rağmen ne anasını nede kendisini o güne kadar arayıp soran olmamıştı. O zor yıllarında bir celsede boşandığı eşi ve iki çocuğu geçen zaman içerisinde bir kez olsun aramamışlardı. Köye dönüş kararına esas, eşinin başka biri ile evlenerek yurt dışına yerleşmiş olmasıydı, bu acıyı gizlemiş anasına dahi söylememişti. Muhasebecisinden duymuştu, evlendiği eşinin işinin yurt dışında olması sebebiyle oraya yerleştiklerini. Bu acıyı yıllarca içinde saklayarak yaşamıştı zira çoklarına olan hasreti her geçen yılda çığ gibi büyüyordu. Bazen gözleri doluyor anasına belli etmemek için elinin tersiyle gözlerini siliyordu, anası neden ağlıyorsun oğul demesin diye.

Geceleri yatağa girdiğinde hep aynı şeyleri düşünüyor aynı şeyleri hayal ediyordu. Büyük olan oğlu küçük olan kızıydı. Neden babalarını aramıyorlardı, acaba annelerimi unutturmuştu. Çocuklara babalarının iflasından sonra kahrından öldüğünü söylemiş olabilir mi idi acaba, onun için mi aramıyorlardı ki, mırıldanarak belki de dedi. Aklına düştükçe belli etmiyordu ama evlat hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Oğlu ile kızı da otuz yaşın üzerindeydiler. Evlenip çoluk çocuğa karışmış olabileceklerini hayal etti. Kızımın çocukluğuna benzeyen lüle lüle kıvrık saçlı sarışın kız torunum varmı acaba, kızımın çocukluğuna benziyor muydu. Oğlumun çocukları bana benziyorlar mı ki acaba diye düşündü. Ellerini başının üzerine kadar kaldırarak, ne zor durumdayım bana yardımını esirgeme Allah'ım diye dua etti. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

Okul öğretim yılının ikinci yarısına başlayalı bir ayı geçmişti bahçede ağaçlar tomurcuklarını hazırlamış cemrenin toprağa düşmesi bekleniyordu. Köylüler bahar temizliğine ahırdan başlamışlar, ahırın tabanında bulunan çiggenmekle sıkışmış hayvan gübrelerini yerinden söküp kasnakla kemre dökerek dışarıda kurumaya bırakmışlardı. Ortalık mayıs kokuyordu, derin bir nefes alarak köy havasını içine çekti..

Ana, oğluna ey oğul okulda öğretmenler kermes düzenlemişler haber geldi bizi davet ettiler, bi çırpı gidip geliverelim dedi. Anasının hatırını kırmadı. Babası adına yapılan okul yakındı zaten. Babasından kalma lacivert takım elbiseyi giyindi. Ana ile birlikte okulun yolunu tuttular. Okula vardıklarında, okul hademesi beklendiklerini söyledi. Öğretmenler, veliler ve bir kısım el işi yapan köy kadınları sınıfta bekliyorlardı. Tahta çivili iskarpinini gıcırdatarak sınıfa doğru yürüdü. İçeri girdiğinde ayakta alkışlayarak karşıladılar. İçlerinden biri hariç zira o engelli bir bayandı, tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Göz göze geldiler, o ana kadar köyde öylesine bakımlı ay yüzlü bakışlarıyla güven veren bir hanımefendi görmemişti. o an etkilendiğini fark etti. Hanım efendi tavriyla tekerlekli sandalyesini el yordamıyla hafiften döndürüp, yaklaşmış gibi yaparak başıyla adamı selamladı. Adam da, hafiften eğilip tebessüm ederek onu selamladı. Lösemili çocuklar yararına yapılan bu kermeste, köy kadınlarının örmüş oldukları örgüler, el emeği göz nuru dantela işlemler, köy ürünlerinden yapılmış yiyecekler okul sıraları üzerinde pazarlanıyordu. Ana lösemili çocuklar yararına elişi bir kaç şeyler aldı. Adam kermes yararına para bağışında bulundu. Yol boyunca tekerlekli sandalyede oturan o hüzünlü hanımefendide kalmıştı aklı, acaba kim di diye düşündü.

Adam, ertesi gün değirmenin yedek taşına özel yiv açma keseriyle yiv açıyor bir taraftan da boynunda bulunan havlu ile de arada bir alınının terini siliyordu ki başını kaldırıp ensesini havlu ile kurularken bahçenin berisinde okul penceresinden, o tekerlekli sandalyede oturan hanımefendinin kendisini seyrettiğini gördü. Hüzünlü bakışlarıyla onu o güne kadar böylesine etkileyen olmamıştı. Dalgalı saçlı sarışın, güzel temiz yüzlü bu kadın kim di acaba bunu öğrenmeliydi. Hiç görmemiş gibi yine işine devam etti, bir müddet sonra yine alınının terini bahane ederek baktığında göremedi pencereden uzaklaşmıştı.

Ertesi günlerde bir sabah okulun hademesi, değirmene öğütmek için bir çuval buğday getirdi. Adam, hademenin ağzından laf almak uğruna öğütme işini hafiften aldı. Konuyu nasıl tekerlekli sandalyede oturan hanımefendiye getireceğini düşünüyordu hep. Onun kim olduğunu nereden geldiğini, öğrenmeliydi. Hademe cin gibiydi, sorgulandığını bilmiyormuş gibi davrandı. Adamın örtülü sorgularına olduğu gibi cevap vererek bildiği her şeyi anlattı. O hanımefendinin öğretmen olduğunu, üniversiteyi yurt dışında okuduğunu, endüstri mühendisi olduğunu söyledi. Yurt dışında trafik kazası geçirip sakat kaldığını, eşi ile kazadan sonra uyum sağlayamayıp eşinden ayrıldığını, Yurda döndüğünde iş bulamadığını. Öğretmenlik formasyonu alarak bu köye öğretmen olarak atanmasına kadar hakkında ne varsa hepsini bir bir anlattı. Adam, hademeye belli etmedi. Ama duyguları onunla tanışmalısın diyordu. Gördüğü ilk andan beri içinde zapt edilemez bir duygu dolup taşıyordu. Okul, bahçeye bitişikti nasıl olsa, her an görebilirdi. Ama niyeti onunla tanışmak tarifsiz duygularını yaşamak, gözlerine doya doya bakmaktı.

Tekerlekli sandalyede oturan hanım öğretmende etkilenmişti. kültürlü düzgün bir adam olduğunu anlamıştı. Kim olduğunu, nereden geldiğini, hakkında detaylı bilgiyi o da okulun hademesinden öğrendi. Hademe anlattıkça, öğretmen hanıma bir haller oluyor, renkten renge giriyordu. Arada bir, iki dudağının arasından fısıltılı bir şekilde, olamaz hayır olamaz, olamaz diye mırıldanıyordu. Neden olmasın, insan beşer şaşar, belki o değildir dedi kendi kendine. hademe bu kadarını anlamamıştı. Öğretmen hanımın adam hakkında bu kadar bilgi topladığına anlamıştı zira ikisi de benzer soruları sormuşlardı. ancak Öğretmen hanımın fısıltıyla karışık hayretini iyi ki anlamamıştı, anlasaydı cümle âleme, birin yanına bin katarak anlatırdı.

Öğretmen hanım, fırsatını bulup konuşmalıyım onunla dedi içinden. Anlamıştı onun kim olduğunu. Arada bir gözleri dalıyor ısrarla olamaz olamaz diyordu. O hafta sonu, bir bahaneyle değirmene geldi. Değirmende iş olmayınca yukarıdan dolaba gelen suyun ağzı boş kanala çevriliyor, su boşa akmasın diye sulama suyu olarak bahçelerde kullanılıyordu. Adam da öyle yaptı suyu boşa aldı. Değirmenin önündeki kamelyanın altındaki küçük masasında oturmuş kitabını okuyordu. Günaydın dedi kadın öğretmen, kekeleyerek günaydın dedi Adam. Hoş sohbetten sonra

kadın öğretmen, siz Melez kalfa isminde birini tanıyor musunuz diye sordu. Adam, hayretle nereden icabet etti pek anlayamadım dedi. Hanım Öğretmen, hiç öylesine sordum, sizi birisine benzettim galiba unuttun lütfen dedi. Adam bir müddet dondu kaldı. Hanım öğretmenin gözlerinin içine bakarak evet tanırım, benim değer verdiğim yakınımdır niye sordunuz dedi. Hanım Öğretmen, ben Melez Kalfanın torunu Duygu'yum bilmem hatırladınız mı, Ailem sizin sayenizde ayakta durdu yıllarca. Beni hiç görmediniz, Dedemin anlattığına göre, yapmış olduğunuz yardımla tahsilimi sayenizde tamamladım. Üniversiteyi Yurt dışında okudum dedi. Adam, Hanım Öğretmene dönerek beni size çeken bir şeyin olduğunu biliyordum dedi.. Dedeniz Melez Kalfa, babaanneniz Hayriye teyze ve anneniz hanım efendi nasıllar diye sordu. Duygu öğretmen, hepsi de hakkın rahmetine kavuştular. Siz Lakap olarak Melez Kalfa dersiniz de, Göbek adı Rahim di biz ona rahim dede derdik. Daha çok yeni beş hafta oldu hakkın rahmetine kavuşalı. bir sabah yatağında uykuda yakalanmış bir daha uyanmadı uykusundan dedi.

Günler geçtikçe bir birlerine daha da yakınlaştılar. Adam, Duygu Öğretmeni anasıyla tanıştırdı. Duygu otuz beşinde adam atmışın daydı. Adam evlenme teklif etti, Duygu Öğretmen adamın evlenme teklifini memnuniyetle kabul etti zira ondan hoşlanıyordu. Kısa sürede mütevazı bir törenle evlendiler.

Evliliklerinin üzerinden iki yıl geçmişti. Vilayete teftiş için bir bakanın geleceği şayiası duyuldu. O gün geldi çattı, zira bakan gelmişti. Vali bey bakan beye brifing verdi. Şehirde Lüzumlu teftişler ziyaretler yapıldı. Vali bey bakan beye vilayet misafir hanesinde o akşam akşam yemeği ikramında bulundu. Yemekten sonra dinlenme salonunda kahvelerini içerlerken bakan bey vali beye bir köyü sordu, köyden de bir adamı. Vali emriniz olur sayın bakanım o köylüyü bulup getiririz efendim dedi. Bakan bey hayır ben o beyefendiyi yerinde göreceğim, yerini bulup bildirsinler yeter dedi. Aman efendim olur mu biz onu bulur getiririz dediyse de bakan bey hayır ben yerinde göreceğim dedi.

Bakanın arabası koruma aracı eşliğinde ardında oluşan konvoyla birlikte köye girdi. Bakanı köy muhtarı ve azaları karşıladı, davul zurna eşliğinde. Köy meydanı hiç bu kadar vasıta ve kalabalık görmemişti. gelen araçlar park yeri bulmakta zorlandılar. Misafirlerin çoğu arabalarını köyün dışında bırakıp yürüyerek köy meydanına geldiler. Muhtar değirmenli bahçenin sahibi adama haber gönderdi bakan gelecek hazır olsun diye. Adam, koskoca bakanın kendisini görmeye gelişine bir anlam veremedi. Acaba yaptığım işlerde bir sıkıntı mı var da beni görmek mi istiyor ki dedi kendi kendine. Muhtarın gönderdiği aracıyı umursamadı bile, gelirse gelsin benim bakanla ne işim olur bu saatten sonra dedi. Muhtarın gönderdiği kişi adamın umursamazlığını görünce yol boyunca senin ayağına bakan gelecek sen yerinden kıpramayacaksın tövbe tövbe dedi.

Bakan, köylüye köy meydanında konuşma yaptı. Köyün ihtiyaçları dile getirildi. Bakandan söz alındı. Muhtar bakan beye mihmandarlık yaptı. bakan ve vali bey ile gelen zevatı okulun arkasında bulunan değirmenli bahçeye götürdü. Değirmenli bahçenin giriş kapısı sonuna kadar açılmış hazırda bekleniyordu. Bakan arabası bahçeden içeri girdi kamelyanın yanındaki dut ağacının yanında durdu. Adam kamelyadan çıkarak bakan beye doğru yürüdü. Göz göze geldiler, bakan adamın gözünün içine bakarak selam verdi. Buyurun bakan bey hoş geldiniz dedi adam. Oturmaları için bakan ve vali beyi kamelyada bulunan ahşap kanepeyi göstererek buyur etti. bakan teşekkür ederim Arif bey dedi. Adam hayretler içinde kaldı koskoca bakan ismimi nereden duymuş oysa buralarda lakapla anılır insanlar diye hayretler içinde kaldı.

Kamelyanın altındaki tahta masanın üzerinde el oyası işlemeli örtü üzerinde ayran sürahisi ve bardaklar, masanın iki uzun kenarına yerleştirilmiş tahta kanepelerin üzerine el işi işlemeli minderler ve arkalık halı yastıkları konmuştu. Misafirlere yer gösterildi oturmaları için. Bakan, Arif beyi konuşturmak için ona söz yöneltiyor, konuşurken hayran, hayran gözlerinin içine tebessümle bakıyor onu can kulağıyla dinliyordu.

Adam bakan gelecek diye daha evvel gözleme ve ayran hazırlattırmıştı afiyetle yenildi içildi. Evden bir uğultu koptu, orta yaşta bir kadın, yaşlı bir kadının elini tutmuş kamelyaya gelmesi için rica ediyor, korumalar içerisi yeteri kadar dolu lütfen ısrar etmeyin diye rica ediyordu. Yaşlı kadın, ben bu değirmenin sahibi orada konuşan adamın anasıyım bırakın beni dedi yüksek sesle. Bakan, kamelyaya doğru ilerlemeye çalışan, korumaların müsaade etmediği yaşlı kadını görür görmez tanıdı ve gözleri doldu. Daha fazla dayanamayıp yerinden kalktı, hızla yaşlı kadına doğru yürüdü. Orada bulunan zevat ne olduğunu bir türlü anlayamadı. Babaannem, babaannem benim dedi ellerini defalarca öptü bağına basarak kucakladı. Yaşlı kadın ne olduğunu anlayamadı, bir taraftan ağlıyor, bir taraftan da bakanı öpüp kucaklıyordu. Adamın dili tutuldu sen, sen, sen benim, benim oğlum oğlumsun ha. Sen Ahmetsin Ahmedimsin diyor, hüngür hüngür ağlıyordu. Cümle zevat gözyaşlarını gizleyemediler onlarda ağladılar.

Bakan Ahmet, bir kaç gün değirmende kaybettiğini sandığı ailesi ile hasret giderdi. Babasının eşi, cici anne Duygunun çocukluk arkadaşı olduğunu öğrendi. Tesadüflere şaşıp kaldı.

Babasına, iki erkek bir kız olmak üzere üç çocuğunun olduğunu, eşinin, doçent doktor olarak üniversite hastanesinde kalp uzmanı olarak çalıştığını, ablasının uluslar arası bir şirkette avukat olarak çalıştığını, bir mühendisle evli ve dünya tatlısı iki kızının olduğunu, söyledi. Velhasıl kalabalık bir ailen var baba dedi.

Adam, daha fazla dayanamayıp annen nerede diye sordu Bakan Ahmet'te. Annem esasında senden boşandıktan sonra hiç evlenmedi baba, nasıl yani dedi Adam. Cici annem Duygunun dedesi Kemal dayı var ya, yani Melez Kalfa annem o sıkıntılı günlerinizde akıl almak için ona gitmiş. Melez Kalfa avukat yeğeni Zeki beye götürmüştü annemi.

Cici anne Duygu, Zeki dayım mı diye hayretlendi. Ee dedi Adam, Avukat Zeki bey şirket mali müşaviri ile bir senaryo

yazmışlar. Zeki bey, anneme derhal boşanma davasının açılmasını, bir yıl bekledikten sonra kağıt üzerinde kendisi ile evlenmesini, birkaç ay sonra da boşanmasını söylemiş. Elinde kalan para ve mal varlıklarını hayatını yurt dışında devam ettirsin bu iflastan da zarar görmez, çocukların tahsilini yaptırırısın demiş. Aynen öyle oldu baba. Annem seni hiç unutmadı bize de unutturmadi, baba sevgisine hasret kaldık ama hiç unutmadık. Bir ara anneme aşırı yüklenmiştik, illaki babamızı görmek istiyoruz yurdumuza dönelim diye, bir gün böyle bir istekte bulunacağımıza hazırlıklıydı galiba, annem. O yıllarda bir iş adamı boğaz köprüsünden atlayarak intihar etmiş, isim ve soyadı senin ki ile aynen tutuyordu, sakladığı gazeteyi önümüze atarak çocuklar babanız öldü unuttun demişti. Size söylemek istemezdim ama beni mecbur ettiniz dedi.

Biz de o tarihten sonra kabullendik yani. aradan yıllar geçti yurda döndüğümde bir müddet üniversitede hocalık yaptım. siyasete atıldım kısmetmiş vekil oldum şu an hükümette bakanım. çok zaman geçtikten sonra aklıma çocukluğumuzun Melez Kalfasını aratmak geldi. Resmi kayıtlardan aratarak sonunda bulduk. Aileden kimsenin kalmadığını tahmin ediyorduk. Seni bulmamız yine Melez Kalfa sayesinde oldu. Melez kalfa senin ölmediğini babaannemle köye taşındığını söylemişti. onu da buraya getirecektim kısmet değilmiş baba. Onun da geçen ay vefat ettiğini öğrendim dedi.

Bakan, bir kaç günün sonunda yeniden kavuştuğu ailesi ile vedalaştı. Makam arabası Başkente doğru hareket etmeden önce arabasının camını indirip, baba sana bir gün sürpriz yapacağım unuttu dedi. Konvoyuyla birlikte köyün tozlu yolunda gözden kayboldu.

Bakan gideli aylar olmuştu, haftada birkaç kez babaannesini, babasını aradı, torunlarıyla konuştu. Ablasını da alıp bir gün sürpriz yapacağını söyledi, ama çocukların okulu, işlerin durumu ve hepsini bir araya getirememesi bahane oldu bir türlü dedelerine çocuklarını kavuşturamadı. Hep, baba en kısa zamanda geleceğiz dedi ve babasını teselli etti.

Bu arada cici anne bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Adını ipek koydu babaannesi.

Adam, kıvrıkcık saçlı torunlarını hayal ederken kendi kıvrıkcık saçlı kızı ile oynadı. Bu arada ipek bebek bir yaşını doldurdu.

Bir bahar günü kuşluk vakti dört kişilik aile, kamelyada kahvaltılarını yaparlarken aniden bir motor gürültüsü etrafı toz dumana katarak yaklaştı. Cici anne Duygu tahta beşikte uyuyan ipek bebeğin yüzünü tülbeentle örttü tozdan etkilenmesin diye. Büyükçe bir karavan bahçeden içeri girdi, karavandan önce Bakan Ahmet, eşi ile üç çocuğu, ardından Adamın kızı ve eşi ile dünya tatlısı ikiz kızları indi, sıraya girdiler.

Bakan Ahmet yol boyunca öğütlemiş hepside rollerini ezberlemiştir. sıraya girdiler. Bakan yönünü karavana çevirdi, sıradakilerde yönlerini karavana çevirdiler. Bakan dikkat komutu verdi.

Karavandan beyaz saçlı nur yüzlü bir kadın indi. Kamelyaya doğru ilerleyip önce kayın validesinin elini öptü hasretle defalarca kucaklaştılar. Hal hatırdan sonra sevdiği adamı da yanağından hasretle öptü. Ardından cici anne Duyguyu kucakladı. Gözü ipek bebeği aradı, nerede benim küçük bebeğim dedi, beşikteki İpek bebek uyanmıştı, onu kucağına adı. Geçmiş günlerin hasretine öptü öptü.

Bakan Ahmedin beyaz saçlı nur yüzlü annesi, sırada bekleyenlere döndü, sırayla damat ve gelin sonra torunlar haydi.

Önce Büyük Babaannenizin ardından, şu Güzel Bir Adamın elini öpün bakayım. Allah Bir daha bizi ayırmasın dedi. 260814 mcicek

Reşat Tepesi

REŞAT TEPESİ

Bulduğum binanın beşinci katından dışarı bakıyorum, gördüğüm hep aynı manzara. Küçük bir parktan boylanmış çınar ağaçları, arkasında şimdilerde tamamı iş yerlerine terk edilmiş bir zamanların meskûn yerleşim yerleri. Yıllarca bu pencereden dışarı baktığımda, parlak bir günün aydınlığında bıkkınlık veren manzarası, ya göz gözün görmediği sise bürünmüş şehir kalıntısı, ya da ayazın kol gezdiği soğuk bir kış gününde lapa lapa yağan karda beyaza bürünmüş şehir.

Bir yaz günüydü yine, penceremden dışarı bakarken hayallere daldı gözlerim. Vatani görevimi yeni bitmiş, günlerce iş ararken bu şirkete de tesadüfen girmiştım. Müracaatta ki memur beni ilgili daire başkanına göndermiş, bana bir aşağı odadaki müdüre gitmemi söylemişti. Müdür bey öz geçmişimi dinlemiş ve üç gün sonra beni işe başlatmıştı. İlk kez müdür beyin odasında sorgulanırken görmüştüm bu manzarayı. Aradan yıllar geçti ve ben o adanın sahibiydim, şimdi o odadan bakıyor yâd ediyorum eski günlerimi.

Şirket beni bakanlığa görevlendirmişti, Anadolu'nun çeşitli illerindeki kooperatif inşaatlarını denetliyordum. Birkaç ay içerisinde de bakan oluru ile tedviren şube müdürü olmuştum. Bu yükselişimin, çalıştığım şirkette ki amirleri rahatsız ettiğini biliyordum.

Bir kış günüydü oda kapım çaldı, içeriye orta boylu tıknaz yaş olarak benden üç beş yaş küçük, yirmi beş otuz yaşlarda bir bey girdi. Mahcup duruşu, ürkek bakışları ardında titreyen ince ses tonuyla, benimle görüşmek istediğini söyledi. Buyur ettim, koltuğa emanet oturuyordu, rahat olmasını söyledim. Efendim, çalıştığınız şirkette göreve yeni başladım, sizinle aynı memlekette olduğumuzu öğrendim, bu sebeple tanışmak istedim dedi. Doğrusu hemşericilikten pek hoşlanmazdım ama sempatik düzgün birisine benziyordu. Kendinden bahsetti. Ben Reşat dedi ve hikâyesini anlattı. Bu görüşmelerimiz zaman zaman oldu. Bazen işle alakalı bilgi paylaşımı da yapıyorduk.

Birkaç yıl sonra Bakanlıktaki görevim sona erdi ve ben şirkete geri döndüm. Bu arada, Reşat batı fabrikalarına tayin beklerken doğuya Erzurum'a çıkmıştı tatini, gitmek istemiyordu. Giderse tecrübe edineceğini bu fırsatın merkezde olmadığını söyleyerek onu gitmeye ikna etmişim. Reşat gitti, üç yıla yakın orada çalıştı. Arada bir Ankara'ya görevli geldiğinde sağlık durumunu sorduğumda, göz ve diğer rahatsızlıklarının azaldığını sıhate gün gün kavuştuğunu söylüyordu.

O yıl, yatırım programında bulunan üç yeni fabrikanın ihalesi yapılmış, bahis konusu fabrikalarda çalışılacak teknik kadrolar oluşturuluyordu. Bu kadronun içerisinde o da vardı. Reşat, Erzurumda kalmak gitmek istemiyordu, merkezi razı edemedi, tayini durdurmak için çalmadığı kapı kalmadı. Sızlanıyor gözleri doluyor hırslanıyor buram buram terliyordu. Nasıl olur yahu ben Erzurum da sağlığıma kavuştum kalmak istiyorum, herkes kaçmak için torpil arar ben kalmak için diyordu. Genel Müdüre çıktığını yalvardığını, ne olur beni göndermeyin, ben Amerika'da kaybettiğim sağlığı bu şehirde buldum dedim diyordu. Ama nafile olmadı anlatamadı derdini, gidecekti ağlaya sızlaya doğudan batıdaki fabrikaya gidecekti, gitti.

Reşat, Anadolu'nun bozkırında yetişmiş, esmer, orta boylu, birazcık topluca, dalgalı siyah saçlı, hafiften alnı açık, hiper tansiyonlu, gözlerinden ileri derecede rahatsız olan son derece iyi niyetli sempatik biriydi..

Bu ilçede kurulacak Fabrika inşaatına kısa sürede başlandı, Reşat, aranan mühendislerden biri oldu. İnşaatın kontrol ve denetiminde yaklaşık yedi sekiz mühendis ve bir inşaat müdürü ile teknisyeni, topografi ve bir o kadar da yüklenici firmanın teknik elamanı vardı. Ne var ki İdarenin elemanı olarak şantiyede işe sarılan oraya bura koşuşturan Reşat'dı. Kara yolları, Su işleri Şirket merkezi arasında mekik dokuyor bir dakikasını bile boşa harcamıyor, pire gibi oradan oraya koşuşturuyordu. Bir defasında, Reşat neden hep sen, bırak birazda orada kebab yapanlar koşuştursunlar dediğimde, yav hemşerim adamlar alışmışlar tembelliğe ne diyeyim. Sabah toplaşılıyorlar müdürün odasında, fıkralar anlatıp gülüşüyorlar, ben yapamıyorum. Gitsem de rahatsız oldukları belli oluyor ben de gitmiyorum. Dolayısı ile her işe beni gönderiyorlar, bende yapamam elimdeki işleri biliyorsunuz birazda diğer arkadaşlar yapsınlar diyemiyorum. Erzurumda turp gibiydim burada tekrar sağlığım bozuldu. Beni çalışmak değil de sağlık sorunlarım mahvediyor. Valla hemşerim hanım da şikâyetçi bu durumdan, o da aynı şeyi söylüyor. Diğer arkadaşların gündüz işinde akşam evinde, enayi bir sen misin, buraya geldin geleli evin yolunu unuttun diyor, ne diyeyim hanım haklı olmasına haklıda bu fabrikada bitecek.

Bir yıl sonra fabrika İnşaatı tamamlandı ancak, su temini isale bağlantı işleri kaldı. Reşat, İsale hattı projeleri için Ankara, Fabrika arasında mekik dokuyordu. Bir gün acı haber geldi. Reşat trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Kazadan üç gün sonra öldüğü duyuldu, üç gün olmuştu kaza geçireli, şehirlerarası çalışan otobüs kaza yapmış, üzerinde kimlik çıkmadığı ve eşyalar karıştığı için cenazesini morga kaldırmışlardı. Eşyalar ayıklandığında, Siyah çantanın ona ait olduğu anlaşılmış, çanta açıldığında isale hattı projeleri, bir poşet içerisinde yiyemediği susamlı simidi, cüzdanı kimliği ve az miktarda parası çıkmış. Proje ve iş yeri kimliğinden fabrikaya haber verildiğinde fabrikanın ve ailesinin haberi olmuş.

Mütevazı bir cenaze töreniyle sessiz sedasız memleketinde defnedildi. Geride gözü yaşlı genç bir kadın iki ufak çocuğun boynu bükük kaldı.

Çalışan iş arkadaşları tarafından, Reşat kısa sürede unutuldu. Su bağlandı, fabrika çalıştı. Fabrikanın açılışına tüm zevat geldi tören ve şenliklerle açılış yapıldı. Kürsüye çıkan zevat yakın gözlüğünü takıp elindeki belgeyi uzun uzun keyifle okudu ve son cümlesini " bu fabrikanın programa alınmasında emeği dokun memleketimizin medariftiharı mebusumuz Sn Bahti Dağtaşlı ya atfen onun isminin verilmesi uygun görmüştür" dedi ve vatana millete hayırlı

olsun" la bağladı.

Aklıma Samsun arşamba da yapımı devam ederken görev başında kaza sonucunda vefat eden Hasan ve Suat Uğurlular geldi. Rahmetle andım. Zira Su işleri ahtiveva olarak yapımı tamamlanan barajlara merhum çiftin isimlerini vermişti. Bir an o törende bulunan kalabalığın içinde proje ozalitlerini koltuğunun altına almış bize gülümserken görür gibi oldum.

Yıllar sonra, mezkür fabrikaya bir görev için gittim. Fabrika hududuna yakın bir tepede terfi havuzunu görmem gerekiyordu. Tepeye giden yol güzergâhında paslanmış ok işaretli levha üzerinde Reşat Tepesine gider yazıyordu. Tepeye vardığımda sanki havuzun ortasına yapılmış kamelyanın gölgesinde koltuğuna kurulmuş kahvesini yudumlarken görür gibi oldum. Her zaman olduğu gibi gülümsüyordu" Yav hemşerim şimdiki görevlilerden hiç biri beni tanımıyor, geçenlerde işletmenin müdürü yanındaki görevli memuruna bu tanıtım levhalarını söküp atın, Belediye başkanına söz vermiş umum müdür, başka bir isim bildirilecek öğrenip size bildiririm o ismi yazdırırsınız. tamamını dedi. Hemşerim üzölme, havuzumun adı Hasan Uğurlu Barajı değilse de bu güne kadar Reşat Havuzu olarak anıldı buna da şükür, Tepem Palandöken Dağı değilsede Reşat tepesi olarak anıldı buna da şükür". Var gör yalan dünyanın ahvalini der gibiydi. 05.09.2013 mçiçek

Bay Kompüter

- Sekreter birilerine soruyor, Başkanı gördünüz mü?
- Hayır görmedik, neden arıyorsunuz
- İdareden telefon ettiler kompüter geliyormuş.
- Hoş gelmiş sefa gelmiş, sordun mu nereden geliyormuş.
- Sormadım ama, Almanya'dan bir heyet bekleniyordu galiba onlar olabilir.
- Allah, Allah kimmiş onlardan hiç bahsetmemişti,
- Aldırma buralardadır, birazdan gelir dedi sekretere o birileri.
- Israrla bulmalıyım dedi sekreter onlara.
- Bir kat yukarı çıktı Baş Mimara Soner'e sordu. Başkanı gördünüz mü !
- Biraz evvel Yardımcısının odasında görmüştüm dedi.
- Sekreter nihayet, yardımcısının odasında buldu Başkanı.
- Efendim, İdareden telefon ettiler kompüter geliyormuş.
- Başkan Yardımcısında bilmiyordu, bu ne telaş, kim bu kompüter söylesene yahu dedi.

Başkan, şirketin eski genel müdürlerinden birinin kardeşiymiş, eski genel müdür ise bağlı bulunduğu bakanın sınıf arkadaşıydı. Başkan, bakanın tavassutuyla kısa sürelerde kademe atlatılarak, koskoca yatırım dairesi başkanlığına getirilmişti. Başkan kırklı yaşlarda, bekâr kimsenin fikrine saygı duymayan, kendinden başkasının aklını beğenmeyen, aslında hiç bir şeyden haberi olmayan fakat her şeyi iyi bildiğini iddia eden, bilgi cahili koca kafalı hödüğün biriydi.

O yıllarda bilgi edinilecek tek kaynakça, ansiklopediler, teknik konularda neşredilen ve lazım diye devletin sırtından aldırılıp, sonra şahsidir damgası vurulan dergilerdi. Sonra sonra bu neşirler teker teker evlerdeki kitaplıklara taşınırdı. Başkan, böyle yapanlardan değildi doğrusu. O, devlete ait olan hiç bir şeyi şahsi işinde kullanmazdı. Toplantılarda öğünürcesine üstüne basa basa " iki kalemden biri cebinde, diğnerinin masasında olduğunu söyler, devletin işlerinde devletin kalemiyle, şahsi işlerinde kendi kalemiyle yazdığını söylerdi.

Başkanın, içkisi, kumarı, gece hayatı yoktu, makam aracı kullanmaz, mesaiye dolmuşla gider gelirdi.

Akşamları yemekten sonra zamanının çoğunu ansiklopedi karıştırarak geçirir. İlgisini çeken ya da gündüzden aklına takılan her hangi bir konuyu arar bulur

döner dolaşır tekrar tekrar okur, o konuyu en ince ayrıntısına kadar öğrenir, ertesi gün müdürlerini toplantı yapma adı altında sekreteri aracılığıyla çağırırdı. Güya günlük işler hakkında neler yapılacağını ya da yapıldığını sorar, bilgilenmiş havasına girmiş gibi görünür, akşamdan hazırladığı malum konuyu onlara çaktırmadan yöneltir, bu konuda bilgisi olan var mı diye de sorardı.

Müdürler bahsedilen konuyu bilseler dahi bilmiyormuş gibi davranır, onu keyiflendirmek için

bir bilgi arz etmezlerdi. Çok biliyormuş edasıyla, oturduğu yerden, sol kolunu doksan derece kaldırır, sağ kolunu büküp sağ elini ceketinin koltuk altına sokar koltuk altını karıştırıyormuş gibi bir hareket yaparken müdürlerin ilgisini o noktaya çeker, akşamdan öğrendiklerini toparlayarak sunma fırsatı bulur anlatırken keyif alırdı. Sizin bu konuyu bilemeyeceğinizi biliyordum, ben Teknik Üniversitede okurken bu konunun dersini almıştım diyerek, başkanlığın verdiği rahatlıkla, koltuğunda kaykılıyordu. Müdürler kurt gibiydiler, onu çok bilen havasına sokmak için ellerinden gelen gayreti gösterirler, hayretle parmaklarını ısırır, bu konuda bizi aydınlattığın için sana çok teşekkür ederiz efendim derlerdi. Onu mutlu ederek, saflığından faydalanır, günlük işlerini bildikleri gibi yönetir, yönlendirirlerdi. Başkana, teknik konularda kesinlikle bildiklerini öğretmez, sormadıkça izahat vermez, sorsa da basit bir konuymuş gibi geçiştirir, devranı istedikleri gibi döndürürlerdi. Bu sebeple, Başkanın her dediğine, anlattığı palavralara eyvallah eder, fikrine fikir üretmez, ne söylerse söylesin can kulağıyla dinliyor görünürlerdi. Aslında, Başkan ve yardımcısı düzgün insanlardı, ama işgal ettikleri makam onlara göre değildi. O makamda bilgiye önem veren dirayetli birisi olmalıydı. Bilgisizlikleri ve kaprisleri yüzünden düzgün adam olmalarına rağmen, bilmeden Devlete zarar veriyorlardı. Başkan ve Yardımcısı, görünmezde cin fikirli Müdürlerin piyonuydular. Başkan ne anlatırsa anlatsın, o gün ne iş bitireceklerinin hesabını yapıyorlardı. Arada bir kaynak olsun diye, yahu Başkan maşallah senin de bilmediğin yok, nasıl kafana sığdırıyorsun bu kadar bilgiyi der, havaya sokup, o huy kaptıkları kısık sesiyle keyif kahkahası atmasını sağlıyorlardı. Başkan koz kapmışçasına, beyler siz okumuyorsunuz, ben, Teknik Üniversiteyi birincilikle bitirdiğimden beri, yabancı dergilere aboneyim iyi derecede yabancı dilim var, o kaynakçalardan öğreniyorum derdi. Müdürleri sinsi sinsi sırtıyor, içlerinden, küllen yalan söylüyor namussuz, yüzüne karşı da haklısın başkan, öyle başkan, biz kara düzen okuduk öyle gidiyoruz valla Başkan der, kibarca müsaade isteyip odasından ayrılırlardı. Başkan keyifle, nasıl alt ettim amma kerkenezleri diye böbürlenirken, Müdürlerde, biri birilerine bakarak, ulan yine bize martaval okudu angut, bizde her zaman ki gibi yiyor görüldük, öbürü lafa karışıp, biz halimizden memnunuz oğlum, giden geleni aratır, şeytanın kulağına kurşun de aman ha, otursun oturduğu yerde dedi.

Başkan bunlarla uğraşırken, İş sahipleri Müdürler sayesinde işi içeriden hallediyor, diş dokunan Mühendis ve Mimarları devre dışı bırakmak için, maraz çıkartıyorlar diye sui sebepler uydurup Müdürler aracılığı şikayet ettirerek, onlara asıl işler dışında ıvır zıvır işler verilmesini sağlıyorlardı. Başkan, Müdürlerinin oyununa geldiğini hiç bir zaman öğrenemedi. Bu oyun Başkan görevden alınana dek hiç bozulmadı aynen devam etti.

Başkan, sekreteryası kanalı ile yine müdürlerini toplantıya çağdırttı. Müdürler teker teker gelip her zamanki gibi arzı endam ederek başkan masasının karşısındaki sağlı sollu koltuklarındaki yerlerini aldılar. Ortada bulunan sehpa kaldırılmış, yerine çeşitli ebatlarda üzerinde İngilizce yazılar olan, kalın mukavva kutular konulmuştu. Mukavva kutulara, baş aşağı konulmasınlar diye kırmızı renkle şarap bardağı resmi çizitirilmişti. Müdürler bir

şeylerin döndüğünün farkındaydılar, acaba Almanya'dan gelecek olan makine parçalarınıydı bunlar, yoksa bay kompüter denilen zat mı getirmişti yanında, ne olduğunu bir türlü anlayamadılar. Başkana koz vermemek için bu nedir diye de sormak istemediler. Kutulardan gözlerini kaçırıp, hiç ilgilenmiyormuş gibi göründüler. Ama başkan onları bir kez daha ringe çıkartıp tuş etmeyi kafaya koymuştu.

- Beyler, kutularda ne olduğunu biliyor musunuz dedi.

-En uyanık Müdür söze atıldı,

-Vallahi Başkan pek anlamadık ama, galiba beklediğimiz makine parçalarına benziyor bunlar.

Başkan, diğerlerine de sordu aynı soruyu. Aradığı cevabı veremeyeceklerini biliyordu sanki.

Oysa az çok bilgileri vardı Müdürlerin, her zaman olduğu gibi, hayretlerini gizlemeyerek, hinliklerinden bilmiyoruz dediler.

Başkan, birinci raundu kazanmışçasına söze devam etti.

- Bilmediğinizi biliyordum zaten, okumuyorsunuz nereden bileceksiniz. Bu gördüğünüz kutularda bulunan cihazı, Amerika yıllardır kullanıyor. Ülkemize ellili yılların sonunda geldi, atmışlı yıllarda da Teknik Üniversite kullanmaya başladı. Ben o yıllarda okurken bunun dersini aldım, nasıl kullanıldığını ne işe yaradığını çok iyi biliyorum dedi.

- Uyanık müdür, yahu başkan Allah aşkına sabrımız taşıtı nedir bu kutulardaki söylesene!

- Başkan zil butonuna basıp hizmetlisini çağırttı, gelen hizmetliye yukarıdan bir falçete bıçağı ile kağıt makası alıp gelmesini söyledi. Hizmetli denilenleri aynen yaptı, falçete bıçağı ile önce büyük, sonra küçük kutuyu açıp içendekileri çıkarttı. Kutudan çıkarttığı bir yığın kablo ve cihazları toplantı masasının üzerine koydu. Boş kutuları ve ambalaj artıklarını da alarak dışarı çıktı.

- Bu gördüğünüz kutuların içerisinden çıkan cihaz kompüter beyler, kompüter, anladınız mı?

- Hep bir ağızdan Allah, Allah o ne ki Başkan dediler.! Yoksa bay kompüteri bu kutuya mı hapsettiniz.

- Saçmalamayın beyler, ne bayı, kompüter insan mı ki bayı olsun!

- Başkan, büyük kutudan çıkana kompüter, küçük kutudan çıkana monitör, yanında daktiloya benzeyene klavye, kablolu oval olana da maus, yani kısaca ona fare denir anladınız mı beyler dedi. Yine sol kolunu x istikametinde doksan derece kaldırdı, sağ kolunu büküp elini koltuk altına soktu. Tüm gözler hayret ediyormuşçasına başkanın gözlerinde kilitlenmişti. Kompüter, bilgi toplar, saklar sonra lazım olduğunda sakladığı yerden alır kullanır. Bunları kullanmak için eğitimini almak lazım, eğitim almadan hiç kimse kullanmasını beceremez dedi.

Başkan, en kısa zamanda bay kompüter için makam odasının karşısında bulunan daktilo odasını boşalttırdı, üzerinde bulunan anahtarlı kilidi sökölerek yerine, bilyeli kilit takıldı.

Cihazı pazarlayan firmanın yetkili uzmanı gelip kurulum yapana kadar, başkan boş durmadı, cihaz hakkında bilgi toplamak için evinde çoğu zaman sabahladı. Aslında hiçbir şey bilmeyen

Başkan, kıt kanaat topladığı bilgilerle, Müdürlerine karşı kompüter uzmanı olup çıktı.

Aracı firmadan uzman kişiler geldi, kabloları bağladılar, cihaz için, marangozhanede yaptırılan masa ve sehpanın üzerine yerleştirip cihazı çalıştırdılar. Başkan müdürlere haber vermeden gizlice, uzman kişiyi odasına alarak kompüterin çalışma prensiplerini öğrendi, öğrendiklerini de ayrıca not etti.

Başkan kompüter odasına üç adet anahtar yaptırdı. Birini kendisi aldı, birini dil bilen Baş Mimara, diğerini de Statik Büro Başmühendisine verdi. Bu üçlü zaman zaman dahili telefonla haberleştiler, birlikte bay kompüterin kapısını desturla açıp içeri girdiler her

seferinde kapiyı arkasından kilitlemeyi de ihmal etmediler. Bu, gizli gizli buluşmalar, kapiyı ardından kilitlemeler, Müdürleri ve tüm personeli tedirgin ve de rahatsız etti.

Komplekse kapıldılar. Bu sacayağının bencil davranışları aylarca, yıllarca devam etti. O zamana kadar, mumlu kağıda daktiloyla yazılan sözleşme şartnameler, artık mumlu kağıda yazılmıyor teksir makinesinde çoğaltılmıyor, normal şartlarda daktiloda yazdırılıp, masa üzerinde kurulu elektrikle çalışan akıllı bir makinede çoğaltılıyordu. Adına da fotokopi makinesi deniliyordu. Başkan, fotokopi makinesini de kompüter odasına koydurdu.

Kompüter, daireye seksenli yılların başlarında gelmişti, aradan uzun yıllar geçtikten sonra, kompütere kısa süre IBM denildi. Daha sonraları, doksanlı yıllarda bu cihazlara Bilgisayar denildi. Daireler de bilgi işlem merkezleri kurularak bilgi paylaşımına geçildi. Her memura olmasa da servis odalarına birer bilgisayar konuldu. İlk önce, Başkan ve taifesi kursa gittiler. Taifeler kısa süre sonra Başkanın tavassutuyla ombustman oldular. Çok bilen az bilene, az bilen hiç bilmeyene hiç bir şey öğretmedi. Bilenler bildiklerini kendilerine sakladılar.

Teknoloji hızla gelişip yaygınlaştıkça, İnternet devreye girdi. Dünyanın dört bir yanında bilgi ve görüntü paylaşımı başladı. Bu sefer de, İnterneti her bilgisayara bağlamayıp ona da kılıf buldular. Bağlanmasını istemediklerine hat yok dediler., hat varsa fiber optik kablo yok dediler, ödenek yokmuş la geçiştirdiler, ama istediklerine bütün imkanları yağdırdılar.

Başkan, yirmi yıl aradan sonra görevden alındı. Taşrada iş yapan yüklenicilerden birinin koordinatörü, eski Senatörlerden bir zat, uyanık Müdürü Başkan koltuğuna oturttu.

Uyanık Müdür yeni Başkan, yerine yakışmasa da başkanlık koltuğuna oturmuştu. A dan Z ye odasını yeni eşyalarla donattı. İlk iş eski başkanın sekreterini değiştirdi. Kendine yakışan diğer dairelerden sekreter tayin ettirdi. Tebrik için, randevular alındı. Gelenler İçeride bulunan gurubun çıkması için bekletildi. Son gelen gurubun içerisinden biri, yeni Başkanı tanıyan eskilerdendi. Sekreteryada beklerken, sekreter masası ile pencere arasındaki boşlukta, büyüğü kocaman kasalı, küçüğü bir karış monitörlü salkım saçak kablolu cihazlar duruyordu.

Ne olduğunu bilmeyen yeni kuşak memurlar sekretere sordular nedir bunlar diye. Sekreterde bilmiyordu. Eski Başkanın odasından çıkmış güya fi tarihinden kalan bilgisayarımış öyle dediler dedi. Göreve başladığımda burada duruyordu. Başkan, hiç bir programa uyumlu değil, ver idareye zimmetten düşürsünler dedi. İdareye bildirdim kayıtları incelediler yirmi yıl geriye gittiler bulamadılar, zimmetten düşürülmüş dediler. Durumu yeni başkana anlattım yeni başkan, bıyık altından sırıtarak güldü, bırak orada kalsın dedi. İdare almayınca bende

hurdalığa göndermeye kıyamadım dedi.

Ŗirketin iŖinde kullanılsın diye ithal edilen, ancak hiç bir zaman kullandırılmayıp sadece  kiŖinin egosunu tatmin için binlerce dolar verilerek alınan, sonrada mrudi zamana uğrayan ve bir zamanlar adına oda açılan yanına desturla girilen bay kompüterin gemiŖini, o ekibin gazabına uğrayan eskilerden biri ve yeni baŖkan yani eski uyanık müdürden baŖka, kimse bilmiyordu. 290814mcicek

Güzel Bir Adam

Güzel bir adam

Adam, genç yaşta zengin oldu, dünyanın dört bir yanında yatırımları, yatları katları, velhasıl ne ararsan hepsine sahip, itibarlı şehrin ileri gelenleri arasında sayılan, uzak akrabalara yakın, aranan sorulan biriydi. Etrafındakiler, yiyeceğinden içeceğine, giyeceğinden yatacağına kadar ilgileniyorlardı.

Uhdesinde yapımı devam eden işlerin, paye kapmış zevatları aydan aya gelip yardımlaşma adı altında hediyelerini alıyor, işin akışını teminde kolaylıklar sağlayacaklarını vaat ediyor el etek öpercesine arzı endam ederek uzaklaşıyorlardı. Şirketlerinde çalışanlar ise fazladan maaşlarını pirim adı altında ulufelerini alıyorlardı. Tabi bu saltanatın ceremesini çekmekten keyif alıyor, kendinden gurur duyuyor, ne çok sevenim, dostlarım varmış diye de içten içe böbürleniyordu.

Bir yurt dışı iş toplantısında aniden kalp krizi geçirdi, anjiyo oldu sten takılmasına karar verdi doktorlar ve sten takılarak birkaç gün hastanede kalmasına karar verildi. Çevresinde bulunanlar hasta ziyareti bahanesi, yurt dışını görme arzusuyla adamın şirketlerinden birini aracı kılarak uçak biletlerini aldılar, en güzel kıyafetlerini giyindiler yurt dışında hastaneye en yakın çiçekçide sıraya girerek envai çiçeklerden çelenkler sipariş ettiler. Hepsinin yüzünde ağlayan adam maskı vardı, oysa mask içinde sırtıyorlardı, kısa görüşmeden sonra adamın adamları onları gezdirecek birde üstüne üstlük hediyelerini alacaklarını biliyorlardı. Hastayı teker teker ziyaret ederek arzı endam ettiler. Adamın karşısında timsah gözyaşları döktüler. İltifat ve pof pofa alıştırmış olan adam vaziyetten pekte memnundu. Vay be nede çok sevenim, dostum varmış. Allahım sana şükürler olsun dedi. Adam, kısa sürede sağlığına kavuşup yurda döndüğünde, havaalanında yine çiçeklerle karşıladı aç gözlü timsahlar güya sevinç gözyaşlarını dökerek. Döner dönmez, Adamı zıvanadan çıkarttılar, eskisi gibi hayatına kaldığı yerden devam etti. Evine arada bir uğrar oldu, duyumlara göre birkaç semtte bir birinden habersiz sevgililer edinip onlara evler açtığını da söylediler. Arada bir evine de uğrayıp yalancıkıktan hal hatır soruyor, iş nedeni ile yurtdışında olduğunu yine birkaç saat sonra uçağının kalkacağını, gitmesi gerektiği söylüyor. Aynı bahaneyi diğerlerine de söyleyerek, devri âlemine devam ediyormuş dediler.

Yaşlı annesi yaşlı gözlerle her akşam geç saatlere kadar oğlunun dönüşünü bekliyor geldiğini görünce huzur içerisinde uyurdu. Sabah namazından sonra gün doğana dek, Allahım, oğlumu kötülüklerden vefasız dostlardan onların şerrinden uzak tut Ya Rabbim diye hayır dualar ediyordu. Adam, eve geldiği her hangi bir günün sabahı kahvaltı masası başında oturan yaşlı anası ona, oğlum evini ihmal ediyorsun, çocuklarınla ilgilenmiyorsun, bu çaban nereye kadar, neyine yetmiyor bu kadarı evladım dedi. Adam anacığım işlerin akışı öyle. Bak, kahretsin bu günde gitmem lazım dedi, yalancıkıktan eşinin yanağından öpüp vedalaştı. Diğer kadınlardan sırası gelene seyahatten döndüğünü telefonla bildirdi, akşam dostlarımızla birlikte yemek yiyeceğiz giyimli ve hazır ol dedi. Oysa eşini böyle bir yemeğe belki yılda bir kez, ya götürüyor ya götürmüyordu. Yıllarca bu böyle üç kadın ve evi arasında ağır aksak birbirlerinden habersiz devam edip gitti.

Eğlence ve gece hayatının esiri olan Adam, eskisi gibi şirketleri ile ilgilenmez, toplantılara katılmaz oldu. Sevgililerini belli oranda şirketlerine ortak ederek yetkiler verdi. Her geçen gün şirketlerin kazancı düşüyor kaynaklar masrafları karşılamaz hale geliyor, öbür taraftan, Adam, umursamıyor saltanatına devam ediyordu.

Kamuda devam eden işlerden bir işin Baş Yetkilisi zaman zaman, Adamı ziyarete geliyor, doğacak yeni iş konusunda bilgi aktarıyor ardından kibarca yardım adı altında rüşvet isteğini tavırları ile belli ediyordu, Adam da işlerin sürekliliği için baş belası yetkilinin isteklerini karşılıyordu. Viskiler açılıyor zoraki hoş sohbetler ediliyor karşılıklı verilecek ödünler üstü kapalı isteniyor ona göre de vaatlerde bulunuluyordu. Baş yetkili, son ziyaretinde daha da yüklüce yardım adı altında rüşvet istiyordu. Adam, ayağına gelen baş yetkilinin yakın zamanda görevden alınacağını, onun da bir üst yetkilisinden öğrenmişti bu yüzden istediği rüşveti vermek istemedi bahanelerle geçiştirdi. Baş yetkili, Adamın gözlerinin içine, delercesine bakarak kinayeli bir şekilde pekâlâ öyle olsun, görüşürüz dedi, kapıyı sert bir şekilde çekerek oradan uzaklaştı.

Umdüğünü alamayıp kinlenen baş yetkili, Adam hangi bankadan kredi kullanmışsa o bankanın müdürlerini, malzeme aldığı iş yerlerinin patronlarını, yaptıkları işlerden alacaklı olan yüklenici ve taşeronları arayarak, durumunun kötü olduğunu herkese duyurdu. Bunun üzerine kamuda yaptığı işlerdeki alacaklarının üzerine temlik konuldu.

Alacaklarını tahsil edemez duruma gelince şahsına ait mal varlıklarına da el konuldu. Bu sonuçtan doğan zarardan dost bildikleri de etkilendi. Üç kadın değirmenin suyu kesildi diye nefretle adamı terk ettiler. Değer verdiği, önünde ceket ilikleleyen, şirketlerinin yöneticileri maaşları bir ay gecikti diye tavır koydular. Diğer çalışanlardan aşçılar, hizmetkârlar, alacakları için dava açtılar, hadda karısı bile acımasızca gizli mal varlığı ile mücevherleri ve çocukları da alarak evi terk etti. Çalışanlardan, Melez Dayı ile hanımı Rabia Hanım onlar hiç bir şey istemediler, çok üzüldükleri yüzlerinden okunuyordu zira Adam, otuz beş yaşında ve Melez dayının ölen oğluna çok benziyor ve onu evladı gibi seviyordu. Üstelik ölen oğlunun hanımını da maaşa bağlamış, on yedi yaşındaki kız torununundu üniversite dahil eğitim masraflarına karşılık adına bankaya hesap açtırmıştı. Nasıl unutturdu bunları, çok sevdiği adam bu ihaneti hak etmemişti onu bu günlerinde yalnız bırakamazdı. Anca beraber kanca beraber dedi. Adam, bu yaşlı çiftin durumunun kendi durumundan daha vahim olduğunu dışarıda zor günler geçireceklerini düşünerek, kara gün için sakladığı paranın bir kısmıyla onlara mütevazı küçük bir ev almayı kafasına koymuştu ve de en kısa zamanda aldı, onları evlerine eliyle yerleştirdi. Gözlerindeki mutluluk yaşlarını sildi ellerini öperken hayır dualarını beklediğini söyleyerek yanlarından ayrıldı. Yol boyunca yaptığım hiçbir hayır bana bu hazzı vermedi zor durumdayken bile

yardımlaşmak ne güzel, şimdi huzur içerisinde köyüne dönebilirim dedi dönüş hazırlıklarına başladı. Adam, yaşlı anasını da yanına alarak köyün yolunu tuttu. Bir zamanlar, anasına, ana sat köydeki şu para etmez malları dediği aklına geldi. Anasına dönerek, iyi ki beni dinleyip satmamışın bak şimdi toprağımıza evimize dönüyoruz dedi. Anası da ne oldum değil ne olacağım demeli insan oğul dedi. Biz yaşlılar bu hayatta neler gördük neler. Allah kimseyi düşürmesin insan olanın başına neler gelir neler, bak şimdi dediğin gibi köyümüze toprağımıza dönüyoruz. Köyün yamacında beş dönüm hozan olmuş bahçe ve bahçenin ayakucunda harap olmuş dolaplı un değirmeni, babadan kalma yıkık kerpiç bir ev, kimin ekip biçtiği bilinmeyen köyün çıkışında armutlu harım, hepsi bu kadardı. Kasabaya varmış oradan köye kalkan burunlu otobüse binmişlerdi. Adam, anasının yüzüne bakmadan başı öne eğik halde, ana sen haklıydın hatalarımı görüp seni dinlemeliydim ama yapamadım nefis beni evimden yurdundan etti, affet ver elini öpeyim beni bağışla dedi. Bağışlanacak ne var oğlum bu sana ders olsun. Her gördüğünü dost belleme bundan böyle, dost dediğin zor günlerde belli olur, etrafında el pençe duranlar şimdi yoklar bak dedi. Yorucu bir yolculuktan sonra Anadolu'nun bozkırındaki köylerine vardılar. Her yer yıkık dökük viran haldeydi. Birkaç gün öyle hoş geldiniz ziyaretiyle geçti. İşin ucundan tutma vakti gelmişti. Söyle ana işe nereden başlayayım dedi. Ana, önce değirmenin dolabını, çarkını, taşını binanın onarımını, Şammal Ustayı bul ona yaptır. Şammal Usta baba dostudur. İki eli kanda olsa gelir yapar. Ardından suyun özüne gidip arkını dökleştir. Sonra evimizin damında otlar bitmiş ot tiremi gevşetir biliyorsun yuvakla sıkıştırır. Kış geliyor çörtlen düşmüş çörtlenini koydur. Hıdır Ali'yi bul tarlayı sürsün. Yeğenim haccaya git akrabadan kimi bulursa bulsun bahçeyi toplatsın ihya etsin. Şu ahir ömrümde bi evlat günü göreyim. Hadi koçum yiğit oğlum işin rast gele dedi.

Adam anacığının dediklerini kısa sürede harfiyen yerine getirdi. Rahmetli babasının yıllar evvel elinin altında bulunsun diye değirmenin deposuna koyduğu bir çift yedek öğütme taşı, çarkını, dolap tahtalarını, lazım olacak alet edevat ne varsa hepsini, köyün son ustası Şammal Ustayı teslim etti. Şammal Usta, önce evin damını sonra değirmeni onardı, babanla dayı hala çocuğuyuz senden para almam, iki kıl çuval dolusu yirmi şinik zahire öğütürsün ödeşiriz dedi. Adam, Şammal emminin elini öptü hayır duasını aldı. Hıdır Ali traktörü ile tarlayı sürdü. O da para almadı, traktörün yaktığı mazota karşılık bir sepet armudunuzdan aldım gerisi helal olsun dedi. Yeğen hacca bahçeyi akraba kızlarıyla üç günde toparladılar tertemiz ettiler, kurumuş dalları kesip, otları yoldular. çit gediklerini kuru dallarla kapattılar. Bahçe çiti altındaki su giriş honnuğu çökmüştü onu açtılar, bahçe içi havuz ağızlarını açıp su girişini dökleştirdiler. Boşa akan değirmen suyunu salarak kana kana havuzları suladılar. Suyu doyan toprak kısa zamanda yumuşadı toprağa güç verdi, kaysı, elma, kiraz ve diğer meyve ağaçları, güz yaklaşmış olmasına rağmen hoş geldiniz dercesine yapraklarını canlı yeşile dönderdiler, güz rüzgârlarında taze gelin gibi salındılar. Şammal emmi, su dolabının tamirinden çıkan ve artan kalas ve tahta parçalarından, değirmenin önündeki dut ağacının yanına, su çıkış honnuğunun berisine bir de kamelya yaptı. Yazın un öğütmeye gelenler soluklansın, kışında çuval taşıyan hayvanlar yağmurdan, kardan korunsun diye.

Köylü hasadı kaldırmış, dövenlerle dövülen sap saman olmuş, samanlıklara çoktan yerleştirilmişti. Kimi salça, kimi bulgur, kimi pekmez kaynatıyor kimileri bu işleri bitirmiş kışlık ekmek yapmak için komşularının bu işleri bitmesini bekliyordu.

Adam, işlerini toparlamış köy kahvesinde edindiği ahbablarla zaman zaman domino oynuyor ince belli bardaktan çay içmek ona keyif veriyordu. Masada oyun seyreden köyün en yaşlısı Himmet Emmi, Adama bakarak, yav arkadaş baban rahmetli köyün en yakışıklı delikanlısıydı. Alaburs traşı, elinde sekiz köşe şapkası, sırtında geniş omuzlu çizgili lacivert caket, içinde beyaz yakasız göyneği, duble paçalı pontulu, gıcırdayan iskarpiyle, köyün en güzel gelini olan anan Rabiya Hanımı da koluna takar bayramda bayramcı gezerdi. Ne güzel adamdı be, bir bakan bir daha dönüp bakardı dedi. Bu arada unuttum söylemeyi sen köye ilk geldiğinde seni baban sandımdı. Ne kadar çok benziyordun babana, yukarı evin Hacı Emmi uyardı len o Koca Çakırın oğlu deydi.

Adamın hoşuna gitti söyledikleri gururlandı demek babasına çok benziyordu. Babasının yakışıklılığı gururlandırdı onu. Sabırsızlıkla oyunun bitmesini arzu etti. Oyun biter bitmez, köylülerden müsaade isteyerek evin yolunu tuttu. Kafasına koymuştu o elbiseyi giyecekti. Evin en mutena yeri yüklük evinde yıllarca askısında anasının göz nuru el emeği beyaz hümayundan oya işlemeli örtüsü altında sakladığı elbiseyi ve sekiz köşeli şapkeyi çıkardı. Elbisenin modası geçmiş olmasına rağmen aldırma bir çırpıda giyindi. Sanki ölçüme göre dikilmiş dedi, Kendi kendine, hey rahmetli Koca Çakır babam, bak oğlum tıpkı sen dedi, sekiz köşeli şapkeyi da başına geçirdi. Ana sının gençken kullandığı ağaç oyma, tepesinde çift aslanı olan yarım boy aynanın karşısına geçip şöyle bir bakındı. Birden dondu kaldı, şapkanın dışında kalan saçlarının şakaklarına kadar ağardığını fark etti. Gözleri doldu. Hey gidi günler hey derken, anasının hüznüyle mutluluk arası baygın bakışlarıyla onu izlediğini gördü. Tıpkı babana benzemişsin oğlum, baban görseydi seninle gurur duyardı dedi.

Adam ve anası, köylerinde mütevazı yaşamlarını sürdürürlerken yıllar su gibi akıp gitti. Bu arada Adamın tüm malvarlığı alacaklılara yetmiş davalar sonuçlanmış, bir miktar parada hesabına yatırılmıştı. Geçmiş, hayal perdesinde programlanmış bir oyundu sanki oynandı ve perde kapandı dedi kendi kendine. İflastan artan ve hesabına yatırılan paranın bir kısmıyla köyde, babasının adına okul yaptırmaya karar verdi, durumu muhtara anlattı. Milli eğitim müdürlüğünü bilgilendirdiler. Değirmenin altında ki bahçenin bir kısmı okula arsa olarak verildi. Beş derslik okul bir sezonda yapıldı. Açılışa şehrin valisi kaymakamı ve zevat katıldı. Çakır Hasan İlkokulu o öğretim yılında hizmete açılmıştı. Atanan öğretmenler köye birer birer taşındılar.

Adam atmış beş yaşına basmıştı. Anası ise seksenin üzerindeydi. Büyük şehirden ayrılalı otuz yılı aşmış olmasına rağmen ne anasını nede kendisini arayıp soran olmadı mahkeme celbi, vergi memurları dışında. Bir celsede ayrıldı eşinden, iki çocuğunu da mahkeme annelerine vermiş, anneleri de kısa sürede birisiyle evlenip yurt dışına yerleşmiş, çocuklardan bir daha haber alamamıştı. Bir kızı bir oğlu vardı. Çocukları neden babalarını aramıyorlardı ki, acaba anneleri unutturmuş muydu, çocuklara babalarının öldüğünü mü söylemişti ki. Çocuklar onun için aramıyorlar belki de dedi. Aklına düştükçe belli etmiyordu ama evlat hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Oğlu da kızı da otuz yaşın üzerindeydiler. Muhakkak ki evlenip çoluk çocuğa karışmışlardır dedi. Ya torunlarım varsa. Lüle lüle kıvrıcık saçlı,

sarışın mı desem esmer mi desem, ya oğlan torunum varsa, bir de bana benziyorlarsa. Yav ne zor durumdayım Allahım dedi. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

Anası ey oğul okulda kermes varmış haber geldi senide davet ediyorlar, bi çırpı gidiver hele dedi. Adam okula vardığında, öğretmenler veli nimetlerini ayakta karşıladılar. Biri hariç, onunla göz göze geldiklerinde, tekerlekli sandalyesini el yordamıyla döndürerek, hafiften yaklaşıyormuş gibi yaptı başıyla selamladı kadın öğretmen, Adam da onu. Lösemili çocuklar yararına yapılan bu kermeste elişi bir şeyler alması iyi olurdu aldı da. Eve dönerken akli o tekerlekli sandalyede oturan dünya güzeli kadın öğretmende takılıp kalmıştı.

Adam, ertesi gün değirmenin önünde yedek taşa yiv açarken bir an elinin tersi ile alnındaki teri silmek için başını kaldırdığında okulun penceresinden o öğretmenin seyrettiğini gördü ama görmezlikten gelerek alnını silip işine koyuldu. Hiç bu güne kadar onu bakışlarıyla böyle etkileyen olmamıştı. Esmer balıketinde boylu, dalgalı saçlı, temiz yüzlü güzel mi güzeldi. Bir müddet sonra yine alnını bahane ederek baktıysa da göremedi gitmişti. O günün sabahı okulun hademesi, öğütölmek üzere bir torba buğday getirdi. Adam, ağzından laf almak için işi hafiften aldı, konuyu değiştirip tekerlekli sandalyeli öğretmen hanımın nereden geldiğini kim olduğunu evlimi, bekârmı olduğunu sordu. Hademede bildiği her şeyi anlattı. Üniversiteyi yurt dışında okumuş, Endüstri mühendisiymiş, evli iken trafik kazası geçirmiş, eşi ile kazadan sonra uyum sağlayamayıp ayrılmışlar dedi. Bu köye öğretmen olarak atanmasına kadar hakkında ne varsa hepsini öğrenmişti Adam. Onunla tanışmalıydı, içinde ona karşı zapt edilemez bir duygu taşıyordu. Okul, bahçeden bölünmüş arsa üzerindeydi, onu her an görebilirdi. Ama niyeti onunla tanışmak onunla tarifsiz bir duyguyu yaşamak, gözlerine doya doya bakmaktı.

Kadın Öğretmende etkilenmişti Adamdan, o da boş durmuyordu, hissettirmeden Hademenin ağzından, onun kim olduğu hakkında bilgi topluyordu. Hademede olan biteni, Adamın kim olduğunu, nereden geldiğini hepsini bir bir anlatırken, Kadın öğretmene bir haller olmuş, renkten renge girmişti. Arada bir hayret olamaz olamaz diye bağıriyordu. Hademe neden olamaz, insan beşer şaşar diyordu ama gerçekten de ne demek istediğini pek anlamamıştı.

Kadın öğretmen en kısa zamanda fırsat bulup konuşmalıyım dedi içinden. Anlamıştı kim olduğunu. Arada bir gözleri doluyor olamaz olamaz diyordu. O hafta sonu, bir bahaneyle değirmene geldi, Adam kitap okuyordu, günaydın dedi Kadın, kekeleyerek günaydın dedi Adam. Kadın hoş sohbetten sonra siz Melez Dayıyı tanıyor sunuz değimli diye sordu. Evet ama siz nereden tanır sınız pek anlayamadım dedi adam. Ben Melez Dayının torunu Duygu'yum dedi Kadın. Ailem sizin sayenizde ayakta durdu, ben ise sayenizde üniversiteyi okudum dedi Kadın. Adam, biliyordum, biliyordum bir şeyler vardı seni bana çeken dedi. Melez dayıyı, Rabia teyzeyi, Kadının annesini sordu. Kadın, hepside hakkın rahmetine kavuştu. Siz Lakap olarak Melez Dayı dersinizde, o benim Kemal dedemdi. Beş hafta oldu öleli. Hiç acı çekmedi bir sabah uykusundan uyanamadı dedi.

Günler geçtikçe bir birlerine daha da yaklaştılar. Adam, Duyguyu annesiyle tanıştırdı. Duygu kırk yedi, adam atmış beş yaşındaydı. Mütevazı bir törenle evlendiler. Aradan iki yıl geçmişti bir gün, kasabaya bir Bakan geldi Bakan, Validen bir köyü sordu, köyden de bir adamı. Vali bulur getiririz efendim dedi. Bakan, hayır ben ona gideceğim dedi. Aman efendim olur mu o kim ki bir köylü, biz onu bulur getiririz dediyse de dinletemedi. Bakan arabası, koruma aracı eşliğinde vali kaymakam bilumum zevatla birlikte köye girdiler. Kasabadan köy muhtarına, anında haber uçurulmuştu. Konvoy köye ulaşmadan muhtar değirmene Adama haber vermeye gitti, Bakan seni sormuş, ta Ankaralardan, seni görmeye geliyormuş konvoy yoldaymış dedi. Adam umursamadı bile, gelirse gelsin benim Bakanla ne işim olur ki dedi. Adamı karşılamaya gelmesi için ikna edemeyince telaşla köy girişine doğru söylenerek gitti. Yol boyunca adamın ayağına bakan gelecek sen yerinden kıpırdatmayacaksın tövbe tövde diyordu. Konvoyun köye girdiği davul zurna sesinden belli oluyordu. Muhtar mihmandarlık yaptı, Bakan ve zevatı okulun arkasında bulunan değirmene getirdi. Bakan arabasından inerek değirmene doğru hızla yürüdü, değirmenden içeri girdi. Adamı, elinde anahtar çarka ayar verirken gördü. Göz göze geldiler. Buyur Bakan Bey hoş geldiniz, bu mekanda oturulacak yer un çuvalıdır, bizde una saygı var nihayeti ekmektir oturmayız. Arzu ederseniz dışarıdaki kamelyada ağırlayayım niyetiniz hasbıhalse dedi.

Kamelyaya kollu ahşap sandalyeler getirildi. Bakan adamı konuşurmak için söz yöneltiyor Adam konuşurken sözünü kesmeden dinliyordu, bir gürültü koptu kalabalığı yarıp kamelyaya girmeye çalışan orta yaşlı bir kadın, ananın elini tutmuş kamelyaya girmeye çalışır korumalar içeri almıyorlardı. Yaşlı kadın ben bu değirmenin sahibi, orada konuşan Adamın anasıyım dedi. Bakan, kapı ağzında yaşlı kadını görür görmez gözleri doldu, daha fazla dayanamayıp, babaannem benim, babaannem dedi ona doğru koşup ellerini defalarca öptü. Adam lal olmuş dili tutulmuş halde sen, sen, sen benim, benim oğlum oğlumsun ha, ah ah metmisin ahmedimmisin dedi hüngür hüngür ağlıyordu. Orada bulunan cümle zevat vali dahil göz yaşlarını gizleyemedi onlarda ağladılar.

Bakan Ahmet, bir kaç gün değirmende kaybettiğini sandığı ailesi ile hasret giderir. Babasının eşi, cici anne Duygunun çocukluk arkadaşı olduğunu öğrenir. Tesadüflere şaşar kalır. Babasına iki oğlan bir kız çocuğunun olduğunu, eşinin kalp uzmanı doçent doktor olarak Üniversite Hastanesinde çalıştığını, ablasının uluslar arası bir şirkette avukat olarak çalıştığını, dünya tatlısı iki kızının olduğunu, bir mühendisle evli dedi. Babasına dönerek, kalabalık bir ailen var yani dedi. Adam, daha fazla dayanamadı ya annen dedi. Annem esasında senden boşandıktan sonra hiç evlenmedi baba, nasıl yani dedi Adam. Bakan babasına, cici annem Duygunun dedesi Melez dayı var ya, annem o sıkıntılı günlerinizde akıl almak için ona gitmiş. Melez dayının avukat yeğeni varmış Zeki diye biri. Cici anne Duygu Zeki dayım mı diye hayrettendi. Ee dedi Adam, annem ondan akıl alır. Avukat Zeki derhal boşanma davası açalım, bir yıl sonra kağıt üzerinde benimle evlenirsin, birkaç ay sonra da boşanırız. Elinde olan mal ve varlıklarıyla hayatını yurt dışında devam ettirirsin bu iflastan zarar görmez, orada çocuklarının tahsilini yaptırırın demiş. Aynen öyle oldu baba. Annem seni hiç unutmadı bize de unutturmamı, baba sevgisini aşıladı. Bir ara anneme aşırı yüklenmiştik, illaki babamızı görmek istiyoruz yurdumuza dönelim diye, bir gün böyle bir istekte bulunacağımıza hazırlıklıydı annem her halde. O yıllarda bir iş adamı boğaz köprüsünden atlayarak intihar etmiş, isim soyadı aynen tutuyordu sakladığı gazeteyi önümüze atarak çocuklar babanız öldü unuton.. Size söylemek istemezdim ama beni mecbur ettiniz dedi. biz de o tarihten, ta

ki, Melez dayıyı görene kadar. Biz öyle biliyorduk, seni bulmamız yine Melez dayı sayesinde oldu. Onu da geçen ay kaybettik der.

Bakan, birkaç gün sonunda ailesi ile vedalaşır. Makam arabası hareket eder, camı indirir baba sana bir gün sürpriz yapacağım unutma der. Konvoyuyla birlikte köyün tozlu yolunda gözden kaybolur.

Bakan gideli aylar olmuştur, haftada birkaç kez babaanneyi babayı arar, torunlarla konuşur. Ablası da ihmal etmez bir gün sürpriz yapacaklarını söyler, çocukların okulu, işlerin durumu ve hepsinin bir araya gelememesi bahane olur bir türlü dedelerine kavuşturamazılar. Bekle baba en kısa zamanda geleceğiz derler. Bu arada cici anne bir kız çocuğu dünyaya getirmiştir. Adını ipek koyar babaannesini. Adam, kıvrık saçlı torunlarını hayal ederken kendi kıvrık saçlı kızı ile oynar, bu arada bir yaşını doldurmuştur kıvrık saçlı ipek kız.

Bir bahar günü kuşluk vakti kahvaltılarını kamelyada yaparlarken aniden bir motor gürültüsü etrafı toz dumana katarak yaklaşır. Cici anne Duygu tahta beşikte uyuyan ipek bebeğinin yüzünü tülbeyle örter tozdan etkilenmesin diye. Büyükçe bir karavan bahçeden içeri girer, Karavandan önce Bakan ardından eşi ardından üç çocuğu ardından, Adamın kızı, ardından eşi ardından dünya tatlısı kızları inerler. Hepsi de öğütlüdür sıraya girerler. Bakan dikkat komutu verir. En son olarak karavandan beyaz saçlı nur yüzlü bir kadın iner. İlerler önce eski kayın validesinin elini öper, sonra Adamın birde yanağından. Ardından cici anne duyguyu kucaklar. Gözü ipek bebeğini arar, nerede benim küçük bebeğim der. Beşikteki İpek bebek uyanmıştır onu kucağına alır. Geçmiş günlerin hasretine Öper öper. Sonra sıradakilere döner, sırayla der önce damat ve gelin sonra torunlar el öpmeye Marş marş. 260814mcicek

Bal Diyeti

Sivil uçak askeri hava alanına indi, yolcular uçaktan iner inmez görevliler onları bitişik barakaya aldılar. bagaj uçaktan indirilesiye gelen yolcu bekleme salonuna alındılar. giden yolcu bölümünde yolcular bagaj teslimi yapmış buldukları yerden, alana açılan küçük bekleme bölümüne alındılar. bilet kontrolleri yapıldı, bagaj işlemleri tamamlanınca uçağa binmeleri için görevliler kapıyı açtılar. yolcular sıra halinde tel örgü kenarından uçağa doğru yürüyorlardı.

Yolculardan Mehmet bey ve arkadaşları bir ses duyup sesin geldiği yöne doğru baktılar. tel örgüye parmaklarını geçirmiş sanki nezaret hanede alı konulmuş zanlı gibi, avazı çıktığı kadar bağırarak iri cüsseli şişman bir adamı gördüler. adamın yanında kucakları paketlerle dolu iki adam vardı. geri döndüler tel örgüye doğru koşarak adamlarla adama yaklaştılar. iri yarı şişman adamın kim olduğu yaklaşıncaya belli oldu. o kişi Sabahattin beyden başkası değildi. buram buram terlemiş nefes nefese kalmıştı. biraz mahcup çekingen bir tavırla Mehmet bey dedi;

- Size layık değil ama bu yörenin ürünlerinden kabul edin lütfen. çam sakızı çoban armağanı afiyetle yiyin efendim dedi. paketleri taşıyanlar ellerinde bulunan paketleri tel örgü üzerinden verdiler. bu arada kuyruk girişinde bekleyen hostes çabuk olmaları için el hareketi ile uyarıda bulunuyordu. Sabahattin bey, uçağı bekletmemek için tel örgü dışından sözle vedalaşarak geldiği yöne doğru adamları ile birlikte gözden kayboldu.

Uçağın kapısı kapandı, kokpit başında bulunan hostes güvenlik tedbirlerini uygulamalı olarak anlatırken kaptan pilot kalkış anonsunu yaptı. uçak pisten havalanıp yeterli irtifa ya ulaştığında rotasına kilitlendiğinde kemerlerinizi açabilirsiniz anonsu verildi.

Mehmet bey, arkadaşlarına dönerek, paketlerin biri bal, diğeri tulum peyniri galiba, zira kabin peynir kokmaya başladı dedi.

Mehmet, Akif ve Bekir bey doğuda bir inşaatın kabulünden dönüyorlardı. Sabahattin bey kabulü yapılan bina inşaatının yüklenicisiydi. heyet söz konusu yapım işinin sözleşme şartlarına uygun yapılabildiğini incelemiş, kabule uygun görerek eksik işler tespit etmiş tutanağa bağlamıştı.

Kabul süresince işin sahibi teşkilatın misafirhane ve yemekhanesinden faydalanılmıştı. görevin tamamlandığı günün akşamı, kabul heyeti ve işin yüklenicisine teşkilat müdürü tarafından yemekhanede kabul ve güle güle yemeği verildi. o gecenin sabahı uçak kalkış saati erken olması sebebi ile müdür bey ve diğer görevliler yemekten sonra vedalaşarak ayrıldılar. ertesi günün sabahı uçak kalkış saatine yakın, Sabahattin bey, havaalanına gelmiş hediyelerini vererek heyeti uğurlamıştı.

Aradan bir kaç yıl geçti. o heyette bulunan Bekir bey oğlunun sünnet düğünü için davetiye vermişti. Mehmet ile Akif bey aynı apartman aynı katta yan dairelerde oturuyorlardı. Mehmet bey ile Akif bey kararlaştılar beraberce Mehmet beyin metalik mavi atmış dokuz model arabası ile davetiyede adresi belirtilen düğün salonuna gittiler. salonda, yüklenici Sabahattin bey, ailesi ve yakınları da vardı. Mehmet ve Akif beyler sahneye yakın yuvarlak masaya buyur edildiler. Mehmet beyin keyfinin kaçtığı belliydi gizlese de belli oluyordu. düğün sahibi Bekir beyin yıllar önce iş yapan yüklenici Sabahattin beyi düğününe davet edecek kadar yakınlaşmasına anlam veremedi. Mehmet bey bu samimiyetin nereden geldiğini sormaya cesaret edemedi. düğünde popüler sanatçılar ve saz ekipleri vardı. masalarda içki ve mezeler girila gidiyordu. düğün bitimine yakın Mehmet bey, Bekir bey ve ailesinden müsaade istedi. beraberce geldiği Akif bey biraz daha kalacağını dönmek istemediğini söyleyerek teşekkür etti. Mehmet bey beraber geldiği arkadaşı Akif beyi düğün salonunda bırakarak evine doğru yol aldı. eşine bahsetmedi ama yol boyunca Bekir beyin bu kadar büyük masraf altına girmesinin aptallık olduğunu düşündü.

Yaklaşık üç yıl daha geçmişti. Mehmet beyin de içinde bulunduğu beş kişi bağlı oldukları bakanlığı taşra teşkilatlarında yapımı devam eden inşaat işlerinin kontrollüğüne görevlendirildiler. bu görevlendirmede bulunan üç mühendis torpil yaparak görevlendirmeyi durdurdular. durduranlardan biri eski senatörün diğerleri milletvekili ve sendika başkanının yakınlarıydılar.

Mehmet bey ile Latif bey bakanlıkta göreve başladılar. Mehmet bey üç ay sonra kadrosu bağlı kuruluştaki olduğu için bakan oluru ile tedviren teknik müdürlüğe atandı. kısa süre sonra yolsuzluk nedeni ile görevden uzaklaştırılan daire başkanının yerine vekaleten baktı. işi başından aşkındı, bir ayağı şantiyelerde bir ayağı merkezdeydi.

Bakanlıkta, bağlı bulunduğu genel müdür devam eden işler hakkında bakana brifing verileceğini söyledi. Genel müdür, Mehmet bey yanına bir arkadaş al Çerkezköy, Çiğli ve Kepez'e gidin, devam eden işlerin son durumlarını inceleyin raporunuzu hazırlayın dedi. Mehmet bey mühendis ali ile birlikte söz konusu inşaatları yerinde inceledi ve raporunu hazırlayarak genel müdürüne teslim etti. iş yaklaşmış işler ölü sezonuna girmişti. Mehmet bey, serviste çalışan elemanlarıyla beraber programda bulunan işlerin projeleri, yaklaşık maliyetleri, yıl sonu tespitleri ve ihale evraklarının hazırlanması işlerinde müşterek olarak çalışıyorlardı.

O gün odasının kapısı çalındı, içeri iriyarı şişmanca, hafiften tebessüm ederek birisi girdi.

- Mehmet bey merhaba, beni tanıdınız mı

- Hiç yabancı gelmediniz ama tanıyamadım nereden tanışıyorsunuz.

- Ben Sabahattin Erzurum'dan hani kabule gelmişsiniz.

- Şimdi hatırladım, Bekir beyin düğününde de görmüştüm sizi. kusura bakmayın aradan epeyi zaman geçtiği için tanıyamadım. teşkilatınıza uğramıştım da dedi Sabahattin bey, Bekir ve Akif beyler sizin için, o şimdi bakanlıkta müdür dediler, bi ziyaretinize geleyim dedim. hoş geldin dedi Mehmet bey. aslında yemiş olduğu beleş bal ve peynirin sahibini hiç unutmamıştı. bir gün karşılaştığında helallik istemeyi dahi aklından geçirmişti. düğünde görmüştü ama yeri ve zamanı değildi.

Sabahattin bey kolu ile gövdesi arasına sıkıştırdığı şişkince deri çantası, başında fötr şapkası ile gün aşırı bazen öğleden evvel bazen öğleden sonra bazen de tam gün takılıyordu. sudan selden mevzu açıp muhabbet ediyordu.

Bir hafta sonu öğleden sonra, Sabahattin bey, bir şey söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum özür dilerim dedi, estağfurullah buyurun dedi Mehmet bey.

- Ben iflas ettim size bir türlü söyleyemedim.

- Günlerdir evime ekmek götüremiyorum akşam eve götüreceğim ekmek param yok, hanımına karşı çok mahcubum.

- Şu anda nerede kalıyorsunuz.

- Tuzluca'yı da hanımın akrabasının bir göz gecekonduşunda kalıyoruz.

- yapma yahu Allah Allah nasıl olur.

O an boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti bir türlü aşığı inmiyordu.

- Nasıl oldu, neden iflas ettin.

- Uzun hikaye Mehmet bey, o kabul işlerinden sonra Bekir ve Akif beyler peşimi bırakmadılar. doğuda iş yapmayı bırak biz sana batıda iş ayarlarız dediler. hakikaten de ayarladılar. Konya'nın bir kasabasında bölge binası ve müstemilatı işini aldım. ardından başka bir bölgede ikinci işi de aldım. kayın biraderimi doğu dan getirdim işin başına koydum. Ankara ya hakim müstakil bir ev aldım, artık Ankara ayağımın altındaydı. arabamı yeniledim. Bekir ve Akif beylerle beraberdik, hemen hemen her gün yedik içtik. Bekir beyin sünnet düğününe o akşam sizinde gördüğünüz gibi uçak dolusu yakınlarımla gelmiştim.

Düğünün ileri saatlerinde onlar, ayrıca gece kulübüne götürmemi istediler. Akif bey bir ara tuvalete çağırdı beni, senin için sakın çağırma davet etsen de gelmez açık veririz dedi. o gece sıfır ikiye kadar kaldığımız otelin barında eğlendik, yetmedi başka bir kulüpte sabahladık. O gün düğün dahil tüm masrafları ben yükledim.

Konya'da ki işi almamda ikisinin de bayağı yardımları olmuştu. İşin kontrolörünü de ayarladılar. İşe başlar başlamaz kontrolör kazıdan çıkan hafiyat nakliyesinde olması gereken mesafeyi kısa tutuyor teknik şartname hükümlerini görmezden geliyor, bir şeyler beklediğini ima ediyordu. Diğer işlerin de bitimine kadar Bekir bey, Akif bey ve kontrolör hizmetlerinin karşılığını fazla fazla aldılar. bu devran böyle gider sandım ama gitmedi. Talepleri her geçen gün artıyordu. Kayın biraderime adımı doğacak parasal hak edişleri çekmeye harcamaya yetki vermiştim. Ben işlerin takibi için Ankara, Konya arasında mekik dokurken o her akşam kontrolör ile birlikte bar pavyon eksik etmemiş hesapsız harcamalar yaptığını iş işten geçtikten sonra öğrendim. malzeme temin ettiğimiz firmaların çalışanları buralarda görmüşler bizimkileri, patronlarına da ispiyonlamışlar. Keresteci çimentocuya, çimentocu kum çakılıcıya, demir tüccarına derken birbirlerine anında haber uçurmuşlar. Kontrolöre duyar duymaz ulaşmış durumu sormuşlar. O günlerde kontrolör arabasını yenileyeceğini, biraz açığı olduğunu ima etmiş bende anlamazlıktan gelip aldırış etmemiştim. Kontrolör bunun hesabını sana soracağım dercesine ters ters bakıp elinin tersiyle odasından çıkmamı işaret etmişti. İlk fırsatta bu durumu fırsat bilip alacaklılara işlerimin kötüye gittiğini söylemiş yapacağını yapmıştı.

Bunun üzerine alacaklı esnaf ve inşaatta çalışan işçiler idarenin muhasebe servisine üşüşüp defterimi dürdüler. Kontrolörün istediğini karşılasaydım bu terslikler olmayacak iflas etmeyecektim. Bekir ve Akif beylere durumu iletip yardımlarını istedim ama yüzüme dahi bakmayıp başından savdılar. Aralıklı zamanlarda geçmiş günlerin hatırına bir kaç kez borç istedim, bırak vermeyi seni adres gösterdiler. Mehmet beye git onun gurubunda büyük yatımlar var, sana iş bulur dediler. Ben de utana sıkıla size geldim işte. Ama yüzüm yoktu size bir türlü anlatmaya cesaret edemedim. Bu gün eve gidecek dolmuş, eve ekmek alacak param yok, mecburdum size durumumu söylemeye özür dilerim.

Üzülmeysin dedi Mehmet bey, cebinden cüzdanını çıkardı, cüzdanda bulunan altı yüz elli liranın yüz elli lirasını kendine ayırdı. Trakya da, Ege ve Akdeniz bölgeleri teftişinde edindiği yol harcırahlarını almaya mutemet tayin dilekçesini yazdı. Bu gün yetişmez hafta ortasında, git vezneden parayı al dedi. Giyim yardımı için de ayrıca bir dilekçe daha yazdı.

Yıllar evvel emrivaki yemiş olduğu bal ve peynirin diyetini ödediği için mutluydu. İçinde bir kuşku vardı ya doğruyu söylemiyor diye de düşünmeden edemedi. Sabahattin beye dönerek;

- Sabahattin bey birazdan mesai bitecek beraber çıkarız, seni de evine bırakırım dedi.

- Zahmet olacak Mehmet bey dedi Sabahattin bey.

Mesai bitiminde beraberce arabaya bindiler, Tuzluca'yı'a doğru sohbet ederek yola koyuldular.

Eve eli boş gitmemek için, Mehmet bey fırın ve markete uğrayıp bir kaç nevale aldı. Dar gece kondu sokaklarından

geçerek bir evin önünde durdular. Kapı eşiğine oturmuş fiskosçu birkaç kadının arasından kalkan, bir kadın Sabahattin beye doğru yürüdü. Yanın da tanımadığı yabancı biri ile geldiğini görünce, gönülsüzce gecekondudan içeri buyur etti. üçü birden eve girdiler. Gecekondu bir oda bir araydı, mutfağı yoktu, ara da çarpma masa üzerinde küçük tüp yanında alüminyum tencere, birkaç çatal kaşık ve sararmış porselen tabaklar vardı. galiba banyosu yoktu. Ara nın zeminin de bulunan pis su giderinden faydalanarak dökme su ile banyo yapıyordu. Tuvalet dışarı da giriş kapısının yan tarafında gecekonduya bitişik fosseptik çukuru üzerine briketten yapılmış olduğu için etrafa saçtığı kokudan belliydi. Oda da zemine serilmiş saçakları dökülmüş yıpranmış halı, bir köşesinde giysilerini koydukları bez gergili basit bir portmanto, duvara dayalı üzerinde yıpranmış battaniye serili iki kişilik demir karyola. Pencere önünde küçük sehpa üzerinde üzeri havlu örtülü alüminyum demlik çaydanlık. ahşap pencerenin üst köşelerine çiviye gerilmiş naylon dantelalı tül perde, hepsi bu kadardı.

Çay içmeden bırakmayız dediler, çay bisküvi ikramından sonra Mehmet bey müsaade isteyerek oradan ayrıldı. Yol boyunca beraber çalışmış olduğu arkadaşlarından nefret etti. nasıl tanıyamamıştı onları. Sabahattin beyin yaptıkları doğrumuydu sanki neyse dedi kendi kendine. Şimdi balla peyniri hazmedebilirim diye düşünürken tebessüm ederek evine doğru arabasını hızla sürdü.

Mehmet bey Sabahattin beyi, ileri ki günlerde bakanlıkta iş yapan bir yüklenicinin yanında işe başlattı. uzun süre bir daha görüşmediler.

On yıl aradan sonra Mehmet bey, ziyaretine gelen anne ve babasını memleketlerine göndermek için tren garına geldi. tren kalkış anonsu yapılanaya kadar yanlarında kaldı ellerini öperek vedalaştı.

Gar binasından çıkarken karşısında lacivert takımlı, fötr şapkalı iri yarı şişman bir adam yanında temiz giyimli kravatlı iki genç delikanlı ile birlikte gar binasına doğru gelirken gördü. Bir an göz göze geldiler, bu sefer Mehmet bey tanıdı iri yarı şişman adamı. Duruşuyla biraz havalı ve mağrur bir tavır sergiliyordu şişman adam. Mehmet bey yaklaşan şişman adama tebessüm ederek;

- Merhaba Sabahattin bey,

- Affedersiniz tanıyamadım

- Ben Mehmet, hani kurumdan bir ara bakanlıktan tanıdınız mı!

- Mazur görün şimdi tanıdım nasılsınız Mehmet bey

- Teşekkür ederim iyiyim, ya siz Sabahattin bey

- Şükür bende iyiyim, hayırdır bir yere görev mi var Mehmet bey

- Yok Sabahattin bey babam ile validem bir müddet bizde misafirdiler memlekete gönderdim biraz evvel uğurladım onları.

- Ya siz nereye yolculuk mu var.

- Belediyede devam eden birkaç işim var. Bu arkadaşlar işlerimin kontrolörleri Tunç bey, Atıf bey. İstanbul'a bir malzeme seçimi için gidiyoruz, trenimiz de gelmek üzere, perona geçmemiz lazım görüşmek üzere müsaadenizle.

Tabi müsaade sizin Sabahattin bey iyi yolculuklar.

Mehmet bey olduğu yerde dondu kaldı. kendini toparlamak için gar binasına geri döndü, ahşap kanepelerden birine oturup perona giren mavi treni seyrederken, lacivert takımlı iriyarı şişman adam önde Bekir ve Akif bey gibiler ardında trene binerlerken gördü. İriyarı şişman adam Sabahattin bey ve avadanlarının bir daha karşısına çıkmamasını diledi. 011014mcicek

Reşat Tepesi

Bulduğum binanın beşinci katından dışarı bakıyorum, gördüğüm hep aynı manzara. Küçük bir parktan boylanan çınar ağaçları, arkasında şimdilerde tamamı iş yerlerine terk edilmiş bir zamanların meskûn yerleşim yerleri.

Yıllarca bu pencereden dışarı baktığımda, ya parlak bir günün aydınlığında iç açan manzarasını, ya bir son baharın göz gözün görmediği sise bürünmüş esrarlı şehir kalıntısı, ya da ayazın kol gezdiği soğuk bir kış gününde lapa lapa yağın beyaza bürüdüğü bu manzarayı izlerken tam kırk yılımın geçtiğini fark ettim.

Bir yaz günüydü, pencereden dışarı bakarken hayallere daldı gözlerim. Vatani görevimi yeni bitirmiş, günlerce iş ararken bu şirkete işimi aracı olmadan tesadüfen bulmuştum. Müracaatta ki memur beni ilgili daire başkanına göndermiş daire başkanı da bir aşağı katta bulunan müdüre gitmemi söylemişti. Müdür bey öz geçmişimi dinleyip, üç gün sonra işe başlatmıştı. Şu an seyrettiğim manzarayı, ilk kez müdür bey mülakat yaparken görmüştüm. Aradan tam kırk yıl geçti ve ben o adadan tam yirmi yıldır o odadan bakıyor yâd ediyorum eski günlerimi.

Şirkete girişimin ilk onuncu yılının sonlarına doğru bakanlığa görevlendirilmişim. Anadolu'nun çeşitli illerindeki kooperatif inşaatlarını denetliyordum. Birkaç ay içerisinde bakan oluru ile tedviren şube müdürü olmuşum. Bu yükselişin, şirkette bulunan amirleri rahatsız ettiğini duyuyordum.

Bakanlığa ve işime alışmışım. Birinci yılımı doldurmuşum. Oda kapım çalındı, içeriye orta boylu tıknaz yirmi beş otuz yaşlarında benden üç beş yaş küçük, biri girdi. Mahcup duruşu, ürkek bakışları ardında titreyen ince ses tonuyla, benimle görüşmek istediğini söyledi. Buyur ettim, koltuğa emanet oturuyordu, rahat olmasını söyledim. Efendim, çalıştığınız şirkette göreve yeni başladım, sizinle aynı memleketten olduğumuzu hem şehirli olduğumuzu öğrendim, bu sebeple sizinle tanışmak istedim dedi, sempatik düzgün birine benziyordu. Kendisini tanıttı, ben Reşat Yıldız Amerika'da mühendislik okudum. Yurda döndüğümde vatani görevimi yaptım. Bir müddet özel sektörde çalıştıktan sonra burada göreve başladım dedi. Bir müddet sonra müsaade istedi ve gitti. Bu görüşmelerimiz zaman zaman tezahür ediyordu. Bazen işle ilgili sorunu olursa bilgi paylaşımı da yapıyorduk.

Birkaç yıl sonra Bakanlıktaki görevim sona erdi ve ben şirkete geri döndüm. Bu arada, Reşat batı fabrikalarına tayinini beklerken doğuya Erzurum'a çıkmıştı. Gitmek istemiyordu. Gitmesi için ikna yollarını denedim, giderse tecrübe edineceğini bu fırsatın merkezde olmadığını söyleyerek onu gitmeye ikna ettim. Reşat gitti, üç yıla yakın orada çalıştı. Arada bir Ankara'ya görevli geldiğinde sağlık durumunun düzeldiğini, göz ve diğer rahatsızlıklarının gün gün azaldığını sağlığına kavuştuğunu söylüyordu.

O yıl, yatırım programında bulunan üç yeni fabrikanın ihalesi yapılmış, bahis konusu fabrikalarda çalışılacak teknik kadrolar oluşturuluyordu. Amirler bu kadronun içerisine Reşat da dahil edilmişti. Reşat, Erzurum da kalmak, başka bir fabrikaya gitmek istemiyordu. Bu konuda çok uğraştı merkezi razı edemedi, tayini durdurmak için çalmadığı kapı kalmadı. Sızlanıyor gözleri doluyor hırslanıyor buram buram terliyordu. Nasıl olur yahu ben Erzurum' da kalmak istiyorum herkes kaçmak için torpil ararken ben kalmak istiyorum. Genel Müdüre çıktığını yalvardığını, ne olur beni göndermeyin, ben Amerika'da kaybettiğim sağlığımı bu şehirde buldum dedim diyordu. Ama nafile olmadı anlatamadı derdini, gidecekti ağlaya sızlaya doğudan batıdaki fabrikaya süresi içinde ağladı sızlandı ama biçare gitti. Reşat, Anadolu'nun bozkırında yetişmiş, esmer, orta boylu, birazcık topluca, dalgalı siyah saçlı, hafiften alnı açık, hiper tansiyonu, gözlerinden ileri derecede rahatsız olan son derece iyi niyetli sempatik bir mühendisti..

Konya'nın bir ilçesinde kurulacak olan Fabrika inşaatına kısa sürede başlandı. Reşat, aranan mühendislerden biriydi. İnşaatın kontrol ve denetiminde bir teknisyen bir topograf, yaklaşık yedi sekiz mühendis ve bir inşaat müdürü, ayrıca bir o kadar da yüklenici firmanın teknik elamanı vardı. Ne var ki İdarenin elemanı olarak şantiyede işe sarılan oraya bura koşuşturulan Reşat'tı. Kara yolları, Su işleri Şirket merkezi arasında mekik dokutturuluyor bir dakikasını bile boşa harcatılmıyor pire gibi oradan oraya koşuşturuluyordu. Bir defasında, Reşat neden hep sen, bırak birazda diğerleri koşuştursunlar dediğimde, yav hemşerim adamlar alışmışlar tembelliğe ne diyeyim, müdürde biliyor böyle olduğunu ama onları bu işlere sokmuyor nedense. Sabah toplaşıyorlar odasında, fıkralar anlatıp gülüşüyorlar, benim zamanım olmuyor iş hazırlamaktan, onlara katılsam işler yığılıyor. Gitsem de benim gelişimden rahatsız oldukları yüz ifadelerinden belli ediyorlar, onun için ben de gitmiyorum dedi. Dolayısı ile her işe beni gönderiyorlar, bende yapamam elimdeki işleri biliyorsunuz birazda diğer arkadaşlara verin yapsınlar diyemiyorum, des Bulduğum binanın beşinci katından dışarı bakıyorum, gördüğüm hep aynı manzara. Küçük bir parktan boylanan çınar ağaçları, arkasında şimdilerde tamamı iş yerlerine terk edilmiş bir zamanların meskûn yerleşim yerleri.

Yıllarca bu pencereden dışarı baktığımda, ya parlak bir günün aydınlığında iç açan manzarasını, ya bir son baharın göz gözün görmediği sise bürünmüş esrarlı şehir kalıntısı, ya da ayazın kol gezdiği soğuk bir kış gününde lapa lapa yağın beyaza bürüdüğü bu manzarayı izlerken tam kırk yılımın geçtiğini fark ettim.

Bir yaz günüydü, pencereden dışarı bakarken hayallere daldı gözlerim. Vatani görevimi yeni bitirmiş, günlerce iş ararken bu şirkete işimi aracı olmadan tesadüfen bulmuştum. Müracaatta ki memur beni ilgili daire başkanına göndermiş daire başkanı da bir aşağı katta bulunan müdüre gitmemi söylemişti. Müdür bey öz geçmişimi dinleyip, üç gün sonra işe başlatmıştı. Şu an seyrettiğim manzarayı, ilk kez müdür bey mülakat yaparken görmüştüm. Aradan tam kırk yıl geçti ve ben o adadan tam yirmi yıldır o odadan bakıyor yâd ediyorum eski günlerimi.

Şirkete girişimin ilk onuncu yılının sonlarına doğru bakanlığa görevlendirilmişim. Anadolu'nun çeşitli illerindeki kooperatif inşaatlarını denetliyordum. Birkaç ay içerisinde bakan oluru ile tedviren şube müdürü olmuşum. Bu yükselişin, şirkette bulunan amirleri rahatsız ettiğini duyuyordum.

Bakanlığa ve işime alışmışım. Birinci yılımı doldurmuşum. Oda kapım çalındı, içeriye orta boylu tıknaz yirmi beş

otuz yaşlarında benden üç beş yaş küçük, biri girdi. Mahcup duruşu, ürkek bakışları ardında titreyen ince ses tonuyla, benimle görüşmek istediğini söyledi. Buyur ettim, koltuğa emanet oturuyordu, rahat olmasını söyledim. Efendim, çalıştığınız şirkette göreve yeni başladım, sizinle aynı memleketten olduğumuzu hem şehirli olduğumuzu öğrendim, bu sebeple sizinle tanışmak istedim dedi, sempatik düzgün birine benziyordu. Kendisini tanıttı, ben Reşat Yıldız Amerikada mühendislik okudum. Yurda döndüğümde vatani görevimi yaptım. Bir müddet özel sektörde çalıştıktan sonra bu rada göreve başladım dedi. Bir müddet sonra mücadele istedi ve gitti. Bu görüşmelerimiz zaman zaman tezahür etti Bazen işle ilgili sorunu olursa bilgi paylaşımı da yapıyorduk.

Birkaç yıl sonra Bakanlıktaki görevim sona erdi ve ben şirkete geri döndüm. Bu arada, Reşat batı fabrikalarına tayinini beklerken doğuya Erzurum'a çıkmıştı. Gitmek istemiyordu. Gitmesi için ikna yollarını denedim, giderse tecrübe edineceğini bu fırsatın merkezde olmadığını söyleyerek onu gitmeye ikna ettim. Reşat gitti, üç yıla yakın orada çalıştı. Arada bir Ankara'ya görevli geldiğinde sağlık durumunun düzeldiğini, göz ve diğer rahatsızlıklarının gün gün azaldığını sağlığına kavuştuğunu söylüyordu.

O yıl, yatırım programında bulunan üç yeni fabrikanın ihalesi yapılmış, bahis konusu fabrikalarda çalışılacak teknik kadrolar oluşturuluyordu. Amirler bu kadronun içerisine Reşatı da dahil etmişlerdi. Reşat, Erzurum da kalmak, başka bir fabrikaya gitmek istemiyordu. Bu konuda çok uğraştı merkezi razı edemedi, tayini durdurmak için çalınmadığı kapı kalmadı. Sızlanıyor gözleri doluyor hırslanıyor buram buram terliyordu. Nasıl olur yahu ben Erzurum' da kalmak istiyorum herkes kaçmak için torpil ararken ben kalmak istiyorum. Genel Müdüre çıktığını yalvardığını, ne olur beni göndermeyin, ben Amerika'da kaybettiğim sağlığımla bu şehirde buldum dedim diyordu. Ama nafiye olmadı anlatamadı derdini, gidecekti ağlaya sızlaya doğudan batıdaki fabrikaya süresi içinde ağladı sızlandı ama biçare gitti. Reşat, Anadolu'nun bozkırında yetişmiş, esmer, orta boylu, birazcık topluca, dalgalı siyah saçlı, hafiften alnı açık, hiper tansiyonu, gözlerinden ileri derecede rahatsız olan son derece iyi niyetli sempatik bir mühendisti..

Konyanın bir İlçesinde kurulacak olan Fabrika inşaatına kısa sürede başlandı, Reşat, aranan mühendislerden biriydi. İnşaatın kontrol ve denetiminde bir teknisyen bir topoğraf, yaklaşık yedi sekiz mühendis ve bir inşaat müdürü, ayrıca bir o kadar da yüklenici firmanın teknik elamanı vardı. Ne var ki İdarenin elemanı olarak şantiyede işe sarılan oraya bura koşuşturan Reşat'dı. Kara yolları, Su işleri Şirket merkezi arasında mekik dokuyor bir dakikasını bile boşa harcamıyor, pire gibi oradan oraya koşuşturuluyordu. Bir defasında, Reşat neden hep sen, bırak birazda orada kebab yapanlar koşuştursunlar dediğimde, yav hemşerim adamlar alışmışlar tembelliğe ne diyeyim, müdürde biliyor böyle olduğunu ama onları bu işlere sokmuyor nedense. Sabah toplaşılıyorlar odasında, fıkralar anlatıp gülüşüyorlar, benim zamanım olmuyor iş hazırlamaktan, onlara katılsam işler yığılıyor. Gitsem de benim gelişimden rahatsız oldukları yüz ifadelerinden belli oluyor, onun için ben de gitmiyorum dedi. Dolayısı ile her işe beni gönderiyorlar, bende yapamam elimdeki işleri biliyorsunuz birazda diğer arkadaşlara verin yapsınlar diyemiyorum, desem de yine bana döneceğini bildiğim için konuşmuyorum. Erzurum da turp gibiydim burada tekrar sağlığım bozuldu. Beni çalışmak değil de sağlık sorunlarım mahvediyor. Valla hemşerim hanım da şikâyetçi bu durumdan, o da aynı şeyi söylüyor. Diğer arkadaşların gündüz işinde akşam evinde, enayi bir sen misin, buraya geldin geleli evin yolunu unuttun diyor, ne diyeyim hanım haklı olmasına haklıda bu fabrikada bitecek.

Bir yıl sonra fabrika İnşaatı tamamlandı ancak, su teminine esas isale hattı ve bağlantı işleri kaldı. Reşat, isale hattı projeleri için Ankara DSİ, Şirket genel Müdürlüğü ve Şantiye arasında mekik dokuyordu. Bir gün acı haber geldi. Reşat trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Kazadan üç gün sonra öldüğü duyuldu, üç gün olmuştu kaza geçireli, şehirlerarası otobüs kaza yapmış, üzerinde kimlik çıkmadığı ve eşyalar karıştığı için cenazesini morga kaldırmışlardı. Eşyalar ayıklandığında, Siyah çantanın ona ait olduğu anlaşılmış, çanta açıldığında isale hattı projeleri, bir poşet içerisinde yiyemediği susamlı simidi, cüzdanı kimliği ve az miktarda parası çıkmış. Proje ve iş yeri kimliğinden fabrika personeli olduğu anlaşıldıktan sonra, fabrikasına acı haber verildiğinde ailesinin haberi olmuş.

Mütevazı bir cenaze töreniyle sessiz sedasız memleketinde defnedildi. Cenazesine bende katıldım fabrikasından müdür dahil hiç kimse yoktu. Geride gözü yaşlı genç bir kadın, iki ufak çocuk yetim kalmıştı.

Çalışan iş arkadaşları tarafından, Reşat kısa sürede unutuldu. Su bağlantısı yapıldı, fabrika çalıştı. Fabrikanın açılışına tüm umum ekâbirler geldi, tören ve şenlikler yapıldı. Kürsüye çıkan bir zevat yakın gözlüğünü takıp elindeki kâğıdı uzun uzun keyifle okudu ve son cümlesini " bu fabrikanın programa alınmasında büyük emeği dokun memleketimizin medarîftiharı mebusumuz Sn Bahtı Dağıtışlı ya atfen isminin verilmesi uygun görmüştür" vatana millete hayırlı olsun dedi. Orada bulunanların alkış ve ıslık sesleri karşı tepede aksedip geri dönerek görmez duymazların kulaklarını çınlattı.

Aklıma Samsun Çarşamba da yapımı devam ederken görev başında kaza sonucunda şehit olan merhum Hasan ve Suat Uğurlular geldi. Rahmetle andım. Zira Su işleri ahti vefa olarak yapımı tamamlanan bu barajlara merhum çiftin isimlerini vermişti. Bir an o törende bulunan kalabalığın içinde proje ozalitlerini koltuğunun altına almış" vah hemşerim vah" bana hüzünle tebessüm arası bakarken görür gibi oldum.

Yıllar sonra, mezkur fabrikaya bir görev için gittiğimde, Fabrika hududuna yakın bir tepede terfi havuzunu görmem gerekiyordu. O bir zamanlar açılış töreninde alkış ve ıslık seslerini yansıtan tepeye giden yol güzergâhında yönü kaymış paslanmış ok işaretli eğik levha üzerinde Reşat Yıldız tepesine gider yazıyordu. Tepeye vardığımda terfi havuzun ortasına çelik kirişler üzerine kondurulmuş yine çelik köprüyle ulaşılan kamelyanın gölgesinde Reşat'ı koltuğuna kurulmuş kahvesini yudumlararken görür gibi oldum. Her zaman olduğu gibi gülümsüyordu" Yav hemşerim şimdiki görevlilerden hiç biri beni tanımıyor, geçenlerde işletmenin müdürü yanındaki görevli memuruna bu tanıtım levhalarını söküp atın, tepeyle havuzun ismi değişecek, belediye başkanına söz vermiş umum müdür, başka bir isim bildirilecek öğrenir size bildiririm o ismi yazdırırsınız, tamam mı dedi. Hemşerim üzülmedim, havuzumun adı Hasan Uğurlu Barajı değilse de bu güne kadar Reşat Havuzu olarak, Tepem her ne kadar Palandöken Dağı değilse de, Reşat tepesi olarak anıldı buna da şükür". Var gör yalan dünyanın ahvalini der gibiydi. Yanımdaki görevli arkadaş neden bu kadar uzun uzun kamelyaya daldınız diye sordu, diyemedim. Desem de bilmezdi ki. 05.09.2013mcicek

Keçi Boynuzu

KEÇİ BOYNUZU

Yetmişli yaşlarda ki Hacı Bey ve Hanife hanım, ileri ki yaşlılık dönemlerinde, evlatlarının kendilerine bakıp, bakmayacaklarını denemek isterler. Sıra ile birer hafta kalmak üzere önce oğullarına giderler. Gelinler anlaşmışlar gibi birinci hafta dolmadan tavırları değişir, rahatsız olduklarını bir diğerine gitmelerini hissettirdiklerini oğullarının zor durumda kaldıklarını görürler. Gelinler bize yol gösterdiler hanım gel birer hafta da kızlarımızda kalalım, bakalım damatlar rahat ettirecekler mi der. Sırası ile birer hafta kızlarında kalmak üzere yola çıkarlar. Yine anlaşmışlar gibi üçüncü günden sonra, damatlarının da tavırlarının değiştiğini kızlarının zor durumda kaldıklarını görür altı çocuklu yaşlılar.

Hacı Bey ve Hatice hanım, bu süreler içerisinde gelinlerinin ve damatlarının tavırlarından, ileri ki yaşlılık dönemlerinde kendilerine bakmayacakları kanaatine varırlar. Her defasında Hacı Bey hazırlan hanım gidiyoruz dedi. Çocuklarının hiç birisi nereye gidiyorsunuz kalın lütfen diye ısrar edemediler. Evlatlarında kaldıkları süre içerisinde konuyu bir şekilde ileride sorun çıkacağını güya babalarını düşündüklerini söyleyip ! Ya hu baba, anne Allah her ikinize de ömürler versin de, hayatta iken şu mallarınızı dağıtsanız da ileride kardeşi kardeşe düşürmeseniz derler.

Hacı bey hiç birinde de rahat edemeyeceklerini bildiği halde, Hanife Hanımın ısrarı üzerine gittiklerini, rahat edemeyip kısa sürede evlerine döndüklerini bilir. Hacı bey, Allah sana ömürler versin hanım, benim canımı senden önce alsın. Altı evlat yetiştirdik meslek sahibi yaptık, evlendirdik torunlarımıza baktık değilmi. . Bunları zor günlerimizde bize baksınlar diye yapmadık, ama gördük ki yaşlılığımızda bunlar bize bakmazlar hanım dedi.

Hacı Bey, evlatlarına bir oyun oynamayı kafasına koydu, ne yapacağını hanımına dahi söylemedi. İçi boşaltılmış keçi boynuzunun içine yazdığı vasiyet kağıdını mumlu beze sarıp içine yerleştirdikten sonra bal mumuyla doldurdu. Şüphelenip açmasınlar diye de üzerine kurşun döktü. Boynuzu iki ucundan delip ibrişim iplik ile bağlayıp boynuna astı.

Evlatları, babalarının neden böyle yaptığına bir anlam veremediler. Ama her biri eşleriyle durmadan dedikodu ürettiler. Acaba boynuzun içinde ne var diye sormadan da edemediler. Nedendir bilinmez baba ve anneyi paylaşamaz oldular. Aralarında beklentili tatlı bir rekabet oluştu. Biri dedi ki, hayır bizde kalacaklar. Öbürü der ki, hayır sizde çok kaldılar birazda bizde kalacaklar. Zira hepside yıllar evvel dedelerinin hazinesinin kayıp olduğunu, bu sebeple hazine şifresinin boynunda asılı boynuzun içerisinde olduğuna kanaatindeydiler. Hacı Bey ve eşi Hanife Hanım ömürlerinin geri kalan kısmını gül gibi yaşayarak geçirdiler. Ömür bu ya, bir kaç yıl sonra Hanife Hanım hakkın rahmetine kavuştu.

Hacının düzeni bozuldu, yaşamaktan zevk almaz oldu. Ama bu arada sırrını da hiç bir evladına söylemedi. Evlatları babayı nasıl memnun ederimin gayretine düştüler. Giyiminden kuşamına, temizliğinden beslenmesine kadar kusur etmediler. Vakti geldi Hacı Bey de hakkın rahmetine kavuştu.

Evlatları, cenazenin yedisi çıkar çıkmaz malları bölüşmek, boynuzu kırıp içindeki şifre ye yada merak ettikleri her neyse görmek için toplanırlar. Önce boynuzu kırdılar, içinden mumlu beze sarılmış küçük bir kağıt çıktı. Kağıt eski Türkçe yazıldığı için okuyamadılar. Yazıyı en emin caminin imamına okutalım dediler. İmam efendiyi dua okuması için eve çağırdılar dualar okundu. Muhabbet edildi çay pasta faslından sonra imam efendiye en büyük ağabeyleri;

Hocam, babamızın cebinden bir kağıt çıktı, bu kağıt dua ya benziyor biz okuyamadık, rica etsek okurmusunuz dedi. Eğer dua değilse müjdeli bir haberse seni de memnun ederiz dedi. İmam efendi kağıdı okumak için gözlüğünü taktı yazılanı bir çırpı da okudu. Bir müddet duraksadı gözleri kağıdın üzerinde takıldı kaldı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Hacı beyin evlatları, kendi aralarında fısıldaşarak, bak gördünüz mü hazinenin nerede olduğunu okuyunca İmam Efendinin de hocanın dili tutuldu dediler. Hep bir ağızdan İmam Efendi ne yazıyor neden duraksadınız söylermisiniz dediler. imam Efendi, teker teker her birinin gözlerinin içine bakarak, hüznüle süzdü ve dedi ki, Rahmetlinin yazdığını söylemeyim de, sizin anlayacağınız dilde yazıp vereyim dedi. Sağ ol hocam dediler. İmam Efendi bir kenara çekilip, kağıtta yazılanları büyük harflerle yazıp katlayarak en büyük ağabeylerine verdi ve dedi ki. Ben okumadım ve bu konuda hiç bir şey bilmiyorum böyle bilin, çıkıp gittikten sonra açar okursunuz dedi ve gitti. Hacı Bey evlatlarına şunu yazmıştı.

Sağlığında mal edinip ölmeden evlatlarına dağıtanın bu boynuz

Evlatlarım ben öğüdümü ve tedbirimi aldım, bu boynuz sayesinde. Anneniz Hanife hanımı ve beni, ömrümüzün son günlerinde iyi yaşattınız için sağ olun.

Son cümlesini şöyle bağlamıştı.

"Bu ders size öğüdüm olsun. Allah'a emanet olun". mcicek100215

Bir Zamanlar Neyimiz Yoktu ki

Çok, çok eskilerde bu bastığım yerdeydi evimiz. Solumda, Selçuklulardan kalma damlı, güdük minareli, tarihi Mescit. bitişiğinde Erciyes'in buz gibi suyunun pöğreğinden güldür güldür akıp yalağına döküldüğü, büyük baş hayvanların kana kana içtiği sokak çeşmesi. Önümden on adım ileri de mahalle arasında kalmış mevsimine göre, lahana, pırasa, havuç, turp, marul, domates, biber ve salatalığın yetiştirildiği büyükçe bir sebze bahçesi.

Bu sebze bahçelerinden hemen, hemen her mahalle aralarında vardı. Mübalağasız her evin ahır, ahırında da, birer büyük baş, yada küçük baş hayvanı olurdu. Sabahları Camız ve inekler harman yeri denen yerde toplanırlar, çobanın ıslık sesiyle otlamaları için o zamanlar mera olan, şimdilerde yerleşim alanına dönüşen Gaziosmanpaşa Mahallesi, Karpuzatan mevkiine götürülür, akşam yine aynı yerden de ıslık sesiyle evlerindeki ahırlarına dağılmaları sağlanırdı. Hayvanlar toplanma yerine kendileri gider kendileri gelirlerdi. Çoban azık bohçasını her gün ayrı hayvanın boğazına bağlardı. Sahibi sabahları hayvanıyla birlikte toplanma yerine gelir, çobanın azığını ve ücretini elden verirdi.

Okullar kapanıp yaz gelince genelde aileler bağ evlerine göçerlerdi. Aile reisleri şehirde kalır ticaretle uğraşır, hafta sonları ya da her akşam canlı vasıtalarıyla bağ evlerine dönerlerdi. Hali vakti yerinde olanlar Talas, Hisarcık, Germir, Mimarşinan. Orta halliler, Eskişehir Bağları, Hacılar ve Mahrumlara göçerlerdi.

Bazı evlerin önünde, "Yaylı " at arabaları vardı. Romalı gladyatörlerin savaşlarda kullandıklarının benzeri bu arabalar, uyarlanmış lastik tekerlekli iki kişinin bindiği süslü arabalara dönüştürülmüştü. Bu zenginlerin evlerinin ahırında ayrıca atlar için de Musullar vardı. Bahar geldiğinde ahırların tabanı bellendir, kemreleri gübre olsun diye sebze bahçelerine verilir. Baharları mahalle araları mayıs kokardı.

O dönemlerde bırakın mahalleleri şehirde sayılıydı otomobiller. Bazı evlerin önünde Tek ya da çift atın çektiği süslü faytonlar vardı, şimdilerde taksilerin yerini tutan. Sokaklar nal sesiyle inlerdi. Dört lastik tekerlekli at arabaları vardı çokça, nakliye işlerinde kamyon gibi kullanılırlardı.

Sokaklarımız taş kaplıydı, öyle sık sık eşelenmez, köstebek gibi delik deşik edilmezdi. Tek tırnaklı hayvanlar gibi hada çift tırnaklı İnek, Öküz gibi hayvanlarda nallanırdı, tırnakları aşınmasın diye. Kadınlar sokak çerçilerinin ne sattıklarını çığlıklarından, hayvanlarının nal sesi ya da kişneme sesinden bilirlerdi. Çerçiler katır ya da atlara çatılmış büyük küfeler içerisinde satarlardı ürünlerini, sebzelerini. Hele bir çerçi vardı ki yarım asırdan evvel, çığirtısı ile sokakları inletirdi. Katır semerine çatılı küfe içerisinde ki sakatatları satmak için " Koyun ayağı var Kelle var" diye bağırır inletirdi sokakları. Bir seferinde Düven önünden, Kağrı pazarına doğru giderken, Adem ağanın konağının önünde, başını konağın üst kat penceresine doğru kaldırıp iki elinin ayasını ağzına oluk yaparak, yine aynı ses tonuyla " koyun ayağı var kelle var" diye avazı çıktığı kadar bağırır. Adem Ağa pencereyi açar, aşağıdan kendisine bakan sakatatçıya " ne bağırıyong lan, benim evden başga ev bulamadıngımı malını satacak kosnüg der. Sakatatçı uzun boylu, Adem Ağa yaşlarında birisi. Biraz komik tavırla, bir eli katırının yularındayken, diğer eliyle küfeden çıkardığı koyun kellesini ağaya sallayarak, ne gızıyong ağa, belkim ağanın da canı çeker diyi bağırımdı " der ve yine aynı teraneyi çağırarak oradan uzaklaşır. Sokranarak penceresini kapatırken get lan işine sümsük herif der., Adem Ağa"

Her mahallenin ev ekmeği pişiren fırını vardı. Ev hanımları hane halkına göre, bir hafta yetecek kadar hamuru akşamdan yoğurur, sıra kapmak için sabah namazını müteakip bakır leğenler içerisindeki hamurlar omuzlarda fırınlara taşınırdı. Ekmek pişiricisinin arkasında bulunan bel hizasında yükseltmiş tezkerelerin üzerinde sıra sıra. Bu tezkerelerin üzerinde bazen otuza yakın leğen sıralanır, geç kalanların ekmeği öğleden sonraya kalır, komşulardan ödünç alınırdı. Biz çocuklar birkaç gün sonra bayatlayan ev ekmeğinden bıkar, illa ki çarşı ekmeği diye tutturur mızımızlanır hadda bir tonda azar iştiridik ebeveynlerimizden. Yalanda değildi hani. Hamur mayalı o mis gibi kokan somun ekmeğine ve meşhur Şihaslan Fırınının çıkardığı, kapalı uzunca pidesine doyum olmazdı. O pideler hemen hemen her bakkalda bulunurdu. Bakkalcı bilirdi pidenin yanında çemenin gittiğini. Öğlenleri okul aralarında veya oyun seyrederken. Yirmi beş kuruşa çeyrek, elli kuruşa yarım pide arası çemen ekmeği ne keyif ve iştahla yerdik Bilmezdik ne hamburger ne kola, ne döner, ne ayran. Bilseydik de alamazdık ki.

Biz oyuncak nedir bilmedik ki. Çelik çomak oynar, telden araba yapar, topaç çevirir, aşık, sigara, kibrit, gazoz kapakları toplardık, biz onlarla oynardık. Sevdamızı, rengârenk parşömen kâğıdıyla süslediğimiz çatma uçurtmamızın kuyruğuna fener diye asar, akşamın karanlığında ipini zağlatır gökyüzünde umutlarımızı aydınlatırdık. Beş kuruşa aynalı, on kuruşa horozlu, yirmi beş kuruşa pamuk şekerle tatlanırdık. Okul dergilerinde görmediğimiz rengarenk güzel resimlerde gizli kaldı hayallerimiz..

Uçmayı hayal ederdik, başımız hep gök semadaydı. Kuşlara özenir onlarla dostluk kurmaya çalışırdık. Onları hiç sapanla vurup öldürmezdik. Kale içinde kuş pazarları vardı oralardan paçalı güvercinler alır, damlarımızı yuva yapardı. Damdan dama kuş kovalarken bir kadın çıplak güneşlense görmezdik bile zira başımız hep göklerdeydi. Biz, aşkı sevdayı pek bilmezdik, bilsek de yüreğimize gömer, sevdiğimizi sezdirmezdik. Sevdamızı, paçalının taklacının çaparın teleklerine çitilerdik, uçtukça takla attıkça kuş çekmek için parlak verip yaban kuş aldıkça mutluyduk.

Biz çocukken hep mi mutluyduk, yok muydu hırçınlarımız. Olmaz mı vardı elbet. Ama kin ve nefretten uzak kavgamız orda başlar ve biterdi. Ayrı mahalleli olup, aynı sınıfta okuduğumuz arkadaşlarımız vardı kiminin kaşı yarılmış, kiminin başı, kiminin gözü şişmiş ve morarmış. Kavgamızı sadece oyuna dökerdik galiba. Savaşçı bir millet olduğumuzdan mıdır nedir bilmem. Atalarımızdan sirayet eden bir fiildi bu.

Mahalleler arası meydan savaşı yapardık. Sapanlarımız vardı her birimizin. Çaparlarla, Çandırılılar. Kim organize ederdi nasıl toplanırdık bilmem ama, savaş alanımız, Devlet Hastanesinin önünde bulunan boş tarla, ya da beş katlıların yanında bulunan harman yeriydi. mahalle savaşımızı oralarda yapardık. Taraflar bir birine pek yaklaşmaz

arada ki mesafeyi korur bir birimize sapanlarımızla taş atardık. Ta ki bir taraf pes edip kaçıncaya kadar. Ertesi gün gazi olanlarla hiç bir şey olmamış gibi okulda karşılaşırdık.Yine o mutat oyunlarımızı oynar, bir birimizle şakalaşırdık. Biz başkalarına özenip, ne go men (komen) oynadık. ne tommiks, teksas okuduk. Biz büyüdük bir birimizi asla vurmadık. Ne güzeldi o günlerimiz, biz saklambaç oynardık. 040315mcicek

Biz Fakirdik Ama

Hani biz fakirdik ama, Memleket de fakirdi. Öyle her çocuğa bir oda hem de alasından. Yedikleri önlerinde yemedikleri arkalarında. Önlerinde beş kap yemek, masa da bir kuşun sütü eksik. Nerede ! yoktu ki gani gani yensin paylaşılsın. Altı çocuğu olan büyük anne büyük baba dahil on kişilik bir ailede ekmek yetişmez sofradan aç kalkılırdı. O günler yer yatağında yatılır yer sofrasında yenirdi yemekler. Gündüzleri duvara gömülü dolap yüklük, içi boşalınca geceleri hamam ederdi büyükler. Hep bir arada yer sırt sırta ya da başlı kışık yatardık biz bebeler.

Bu günün çocukları nasihat istemedikleri gibi o günlerin yokluk anılarını da duymak istemiyor yaşadığına gerçek olduğuna inanmıyorlar. Babalarımız ya savaş malulü gazilerin ya da şehitlerin çocuğuydular. Dedelerimizin bizlerden çok daha zor şartlarda yaşadıklarını biliyoruz. Savaş, kıtlık illet yüzünden genç neslin yok denecek kadar azaldığını, bu sebeple nüfus artsın diye devletin vatandaşını teşvik ederek bazı vergilerden muaf tuttuğunu ve çocuk başına pirim verdiğini biliyoruz. Onun içindir çok çocuklu aileden gelmiş oluşumuz ve de fakirliğimiz.

Mahalle bakkalımız Ahmet, mal almaya şehre gittiğinde, babası Ali dede geçerdi kasanın başına. seksen seksen beş yaşlarında kilolu geniş alınlı, iri gözlü sakallı bir adamdı. Aslında pek ermez akıllı alış verişe. Bakkal Ahmet bizi tembihlerdi yardımcı olun çocuklar diye, biz de yardım ederdik Ali dedeye. Ali dede bize aman çocuklar gözünüzün önüne bakın okuyun adam olun der, galiba nasihat yerine geçsin diye arada bir askerlik anılarını da anlatırdı. Unutamadığım bir anısı var ki, yeri geldiğinde defalarca anlatmışımdır.

Ali dede doksan üç harbine nefer olarak katıldığını, o yılların kıtlık yılları olduğunu söylüyordu. Günde bir adet, tayin hakkımız vardı o da yumruk büyüklüğünde. Onunla bir gün idare etmek zorundaydık, bu bir emirdi emre itaatsizlik eden cezalandırılırdı. Genç güçlü kuvvetliydik. Bir tayin ekmek dişimizin kovuğuna yetmez, on tayin ekmek verseler doyamazdık, ama çaremiz de yoktu ki.

Bir gün çarık yapmamız için her birimize sığır derisinden kösele dağıtıldı. Kollarını kaldırıp kucaklayacakmış gibi işte böyle bir kucak büyüklüğü kopardı dedi. Akşamdan sığır gönü derimizi suda ıslattık, sabah kalktığımızda yumuşamış olsun ki, kesip biçip dikip çarık yapalım diye. İri yapılı olduğumdan verilen tayin doyurmuyordu, açtım bir türlü de uyuyamıyordum. Şeytan dürttü kalk ıslattığın çarıklık deriyi ye diye. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu aklım kösele deydi, İlla ki yiyecektim kafaya koymuştum bir kere. Ses çıkartmadan, ot yatağın altından kasatura mı, suyun içinden de kösele mi çıkardım. Battaniyenin altında bir güzel,kasaturayla parçalayıp afiyetle yedim.

Biz çocukların, gözlerimizin içine teker teker bakarak iyi de çocuklar doymadım ki dedi. Şeytan aklıma üst ranzada yatan Maraş'lı Bektaş'ın derisini de ye diyordu. Sağıma döndüm ve lahavle dedim unutmaya çalıştım unutamadım, sağıma soluma döndüm bir türlü aklımdan çıkartamadım. Bir cesaretle yerimden kalkıp Bektaş'ın köselesini de yedim. Ertesi sabah arkadaşlar yumuşayan köselelerinden çarıklarını yapmaya başladılar. Takım çavuşu ben ve bektaş'ın kıvrandığını görünce yanımıza geldi, nere de sizin köseleleriniz diye sordu. Hazır ol' a geçip selam durduk ve künyemizi okuduktan sonra inkar ederek çalmışlar kumandanım dedim. Zavallı Bektaş boynunu bükerek çalmışlar kumandanım dedi. Kumandan bölük çavuşuna dönerek tüm bölüğü falakaya yatırır askerliğinizi yakarım, size bir saat mühlet bulup getir karşıma o hırsız iti dedi ve gitti. Açlık susuzluk yetmiyormuş gibi bir de falakaya yatırılmak ha. Bir yanım söyle, bir yanım inkara devam diyordu. O verilen mühlet doldu zaten kimse üzerine alınmamıştı. Önce beni falakaya yatırdı iki nefer çıplak ayaklarımı bileklerimden tuttular, Çavuş yirmi değnek bir ayağıma yirmi değnek ötekine vurdu. Bayılmıştım ayıldığımda çavuş henüz bektaş'ı falakaya yatırmamıştı, tokatlayarak sorguluyor, Bektaş da ağlayarak kimin çaldığını bilmediğini söylüyordu. Ölümü göze almıştım zaten yarı ölüydüm. Bektaşın ağıt figanına dayanamayıp, dur vurma çavuşum diye çığlık attım. Köseleleri ben yedim, açtım dayanamadım dedim. Allah' dan falakaya yatırmadı ertesi gün Bektaş'ın yerine yediğim falakadan dolayı ayak tabanlarım davul gibi şişti bir hafta yere basamadım. ayrıca hırsızlık yaptığım için bir hafta hücre hapsi verdi. Ya işte böyle çocuklar,o yıllarda biz de gençtik, sırtımız açık karnımız açtı.

Neden bunları bilmek istemez şimdiki gençler. Neden bu gün ki imkanları beğenmezler. Biz yeniye hasretken neden yeni olan pantolonlarının her tarafını yırtar, yırtık pırtık gezerler anlamış değilim. Biz utanırdık yırtık giymekten, temiz ve yamalıydı giydiklerimiz. Çayda yunakta, kazan da ısıtılan sodalı suyla tokaçlanarak yunurdu çamaşırlarımız. Sırtımız yeni elbise, ayakkabı görmedi ki hiç. Şimdilerde eskilere ikinci el diyorlar o yıllarda her şey müstamel di.

On beşli, on altılı yaşlarımız çok afacan olduğumuz yıllardı. Dağ taş demez gezer koşuştururduk, ayakkabılarımız erirdi sanki ayaklarımızın altında. Pantolonlarımız dizlerden, ceketlerimiz kol dirseklerinden yamalıydı. Ayakkabılarımızın altı dağa taş dayansın altı eriyip delinmesin diye kamyon lastiğinden sıyrma get lastikle pençeler le çivilenip kaplanırdı. Bu sefer de ayakkabılarımızın altını değil üstünü eskitirdi ayaklarımız.

060315 mcicek

Kadının Günlüğü

Anamın adı, Kadın

Soyadımız, Sultan.

Ben kadının küçük kızı Meryem.

Anam okuma yazma bilmez, sadece parmak basmasını bilir.

Onun için anamın dediklerini kafamda tutar günlüğünü ben yazarım.

Anam şimdi yattığı yerden göz kaş ısmarı yapıyor.

- Meryem hadi kızım yaz dediklerimi aynen yaz.

- Bu gün benim günümdü;

- Ben sarıların Hüsnünün karısı Kadın.Bu gün yol altı bağımızda, sebze havuzunu bellerken küreğin dipçığı kırıldı.Ondan sonra da küreğin demiri bıçak gibi ökçeme saplandı, yardı yani. Akan kanı kesemedim.Yan tarafta bağ komşumuz Fadime'ye seslendim, o da işini bırakıp imdadıma yetişti.

-Abo kız Kadın ne ettin böyle.Allah canını almasın. Küçük oğlu Ali ye seslenerek,

-İşe lan Kadın halayın yarasının üstüne dedi. çocuk utandıy sa da bi güzel işedi.

-Yaram biraz yandı ya pek de iyi geldi.

Fadime başındaki yazmayı yırttı yaramı iyicenem sıkı sıkı sardı.Çalıya bağlı boz eşeği çözüp beni bindirdi. Boz eşekte yolda huysuzlanmaz mı zıngırdadı durdu, eve kendimi zor attım.

Hüsnü işten gelince ne pişirdin kız demeden sağlam ayağımın üzerine basıp yaralı ayağımı da askıya alarak, ancak bulgur çorbası yapabildim ,içsin karnını doyursun diye. Şimdi biraz uzandım da dinleniyorum.

-Televizyon söylüyordu bu gün kadınlar günümüymüş neymiş !

-Ne kadını kı benim mi günümmüş

-Tövbe tövbe

-Şu aksiliğe bak hele, kör şeytan bula bula bu günümü buldu.

-Tüh yapılacak daha dünya kadar işim vardı. 080315mcicek

Anıların Öyküsü

Çandır Mahallesinde geçti çocukluğum. Hacıklıç Mahallesi bizim komşu mahallemizdi. Mahallemize yapılan ilk okulun yerinde büyükçe sebze bahçesi, ortasında da sulama suyu dinlendirme havuzu bulunuyordu. Okul ile Devlet Hastanesi arasında bulunan boş arsa, sabahları ahırdan çıkan büyük baş hayvanların yayılmaya götürülmek için toplaşma, aynı zamanda hasat mevsiminde de harman yeri, boş olduğu gün ortası zamanlarda da biz çocukların oyun yeriydi.

O yıllarda hemen, hemen her evde hayvan ahır, bu ahırlarda da sütü için büyük baş hayvan beslenirdi. Her sabah ahırdan çıkartılan hayvanlar, timarı yapıldıktan sonra sırtına hafiften vurularak toplaşma yerine gönderilir, akşamları da çobanın toplaşma yerine getirmesiyle hayvanlar kendiliklerinden evine doğru yönelir kapıya geldiklerinde böğürerek haber verirlerdi.

Çoban sabahları toplaşma yerinde toplanan hayvanları, kangal köpeklerinin nezaretinde yazı mevkine doğru götürürdü.

Bazen sürüyü kaçırın hayvanlar sürüye yetiştirmek için koşturular, sürüye dahil edilirdi. Bu sebeple diğer mahalle çocuklarını ya sürüye koşuştururken, ya okuldan, ya da oynadığımız iddialı yöresel oyunlarımızdan tanırđık. Çapar mahallesi çocukları oyunda, bizim mahalle çocuklarından iyidiler. Onları yenmek için sapanla taş atmada usta olanlarla antrenmanlar yapılırdı. Sapanın yapılışından, tutuş şekline, bir ucunun serbest bırakılarak şaklatılması, ayaya yerleştirilen taşın karşı tarafa fırlatılmasına kadar ne varsa öğretilirdi.

Mahalle çocukları bu oyunları bir tarafın diğerine baskın çıkıp, pes ettirmesiyle sonuçlanırdı. Ertesi gün ders arası teneffüslerde baskın taraf yenik tarafı ti ye alır onları kiskandırarak zafer kazanmış edasıyla eğlenirlerdi. Tabi yenilen gurup dış bileler, hırsını bir sonra ki oyuna saklardı.

Bahar aylarında, uçurtmaların kamış çitaları bir birine çatılarak altıgen hale getirilir, rengarenk parşömen kağıtlarla kaplanır gün batımına yakın okul bahçesinde yada sürü toplaşma yerinde uçurulurdu. En büyük uçurtmayı kimin yaptığı uçurtmasını uçururken etrafında toplaşan kalabalıktan belli olurdu.

Uçurtmanın püsküllü kuyruğuna parşömen kağıdından yapılmış körüklü fenerler takılır içerisine yanan mum konularak akşamları gök yüzünde rengarenk ışık huzmesi oluşturular mahalle sakinlerine zevkle izletirlerdi.

Sönmeden yada alev almadan kimin uçurtmasının gök yüzünde daha çok kalacağı heyecanı yaşanırdı.

Bir de topaç çevirme oyunumuz vardı. sert ağaçtan tepesi şişkin uca doğru konikleşen bu oyun aracı, ucundan şişkin tarafa doğru pamuk ipliği sarılıp fırlatılarak uzun süre kabarası üzerinde dönmesi sağlanan bir oyundu. Rengarenk boyanmış bu topaçlar aynı anda fırlatılır, uzun süre dönen oyunu kazanır ödül olarak en az döneni alırdı.

Bir diğer oyun, göbeği kurşunlu aşık oyunuydu. Göbeğine kurşun doldurulmuş besili koyundan alınmış cüsseli aşık her oyuncunun hayalini süslerdi. Diğer aşıklar oyunda piyondu. Oyuna katılan oyuncular iddialarına göre üç adım ileriye eşit şekilde piyonlarını bir çizgi üzerine dizerler sıra ile adım çizgisini aşmamak kaydı ile ellerindeki kurşunlu enek aşıklarını, baş parmak ve işaret parmakları arasından piyonlara doğru fırlatırlar kim piyonlara çarptırarak piyonların çizgiyi aşmasını sağlarsa aşan aşıklar ödül olarak alırdı. Oyun, piyonlar bitene kadar devam ederdi. Ayrıca eğer enek aşık piyonlara çarptıktan sonra dik tarafından amut vaziyetinde durursa tüm piyonları aldığı gibi diğer oyuncuların enek aşıklarını da kazanırdı. Kazanan kaybedenlerin yanından koşarak uzaklaşır, evlerinin avlusunda keyifle kazandıklarını zevkle seyreder bir daha ki oyuna kadar zulasında saklardı. Kaybeden çocuklar tüm mal varlıklarını kaybetmişcesine üzüntülerinden biri birilerine kenetlenir, kaybettiklerini geri kazanmanın hesabını yaparlardı. O günün akşamı mutsuzlukları yüzüne yansırken, hüzünlerini gizlemeye çalışırlardı. Ebeveynleri anlamazlardı tabi ki duruşlarından.

Bir de hafta sonu eğlencesi balık tutma yarışıydı. Buna pek oyun denemezdi zira bir nevi spordu. Ama spor olduğunu kim bilirdi ki o yıllarda.İşin ucunda iddia vardı., kim mera da bulunan tatlı su gölünden daha çok balık tutar, eve dönüşte en önde mahalleye girer en büyük benim dercesine balık sepetini havaya kaldır onun mutluluğunu yaşardı. Balık tutmaya gidenler gelemeyen çocuklardan, ebeveynlerden yaşa var ol tezahüratı ile alkış tutmalarını beklerlerdi. Bu galibiyetin hazırlığı akşamdan yapılır erkenden yatılırdı.

Mahalleler arası oynanan savaş oyunumuzdan bahsedeceğim. Mahallemiz ile hasım Çapar mahallesi arasında Orta mahalle vardı. Bu mahallenin insanları çoğunlukla memur ve işçi sınıfındandı onlar çiftçilik yapmaz hayvan beslemezler daha sosyal yaşarlardı.Çocukları bakımlı ve temiz giyimliyidiler. Orta mahallenin çocuklarıyla hiç ortak oyunumuz yoktu. Sadece okulda arkadaşlık ederdik. O dönemlerde okulda abone olmak koşulu ile derslerle ilgili dergiler dağıtılırdı. Biz bu dergilerden alamazdık zira velilerimizin dergiye verecek paraları yoktu. Ev ödevini öğretmenimiz bu dergilerden hazırlardı. Mecburen orta mahallede oturan arkadaşlarımızdan dergi yardımı alırdık çoğu da dergisini vermezdi.

Savaş oyunumuzu harman yeri denilen aynı zamanda sığır sürüsünün toplaştığı meydanda oynardık. Sığır sürüsü baharla birlikte yaylaya gönderilir kış gelene kadar orada kalırdı. Harman zamanı mevsim itibarı ile ağustos, eylül aylarıydı. Dolayısı ile harman yeri bahar aylarında tam yaz aylarında kısmen bizim oyun yerimizdi. Savaş oyununu da burada oynardık. Savaş yapacağımız çapar mahallesinin çocuklarına aracı gönderir haberleşir, kararlaştırılan gün ve vakitte toplaşırdık. Silahımız sapanımız ve cep dolusu çakıl taşlarımızdı.

Devlet Hastanesinin çaprazında, şehrimizin ilk çok katlıları olan beş katlıların yan tarafında bulunan arsada toplaşılır, yaklaşık yirmi yirmi beş metre mesafeden oyun düzeni alır, sapanlara yerleştirilen çakıl taşlarını bir birimize fırlatarak oynardık. Çoğu kez komşumuz Hacıklıç mahallesinden yardım almamıza rağmen, yinede Çaparları yenemez,

yediğimiz dayak yanımıza kar kalırdı.

Aileler o yıllarda çocuklarına arka çıkmazlardı, ne okulda ne oyunda, öğretmen dövse dahi. Öğretmen dövmüşse bir bildiği vardır derdi babalarımız. Çocuk okula teslim edilirken " çocuk size teslim, eti sizin kemiği bizim" derlerdi.

sapan oyunu akşamı yer sofrasında otururken, babamız bizimle yöre şivesiyle dalga geçerdi;

- ne ettiniz bu gün gobeller,

- yine mi başınızı gözünüzü patlattırdınız,

- lan bir türlü öğrenemediniz ellam şu çapar

mıymıntılarını yenmeyi.

- hadi bakalım bir kere de siz yenin de görelim.

Bir sona ki sefer sıra bizde yeneceğiz derdik.

Babalarımız haytallığımızı görür, bize de hep aynı nasihatta bulunurlardı.

- sizden bir şey olmaz pısrıh ödlekler hep dayak yer kös kös gelirsiniz. Bari okuyup adam olun da şu, çaparların başına çarşı ağası olun da onlara durmadan ceza kesin.

- okumayacaksanız eğer söyleyin sanayiye çirah olarak vereyim de meslek sahibi olun.

.....
Velhasıl o yıllar okumayıp baba sözü dinleyenler, çıraklıktan başlayıp zanaatkar oldu akla gelmeyecek imalathaneler fabrikalar kurdular. Holdingleşerek sanayimizin ekonomimizin bel kemiğini oluşturdular.

Okuyanlar ise benim gibi güya meslek sahibi oldular. Okumayıp sanatkarlıktan patronluğa geçenlerin kurduğu imalat hanelerde, fabrikalarda, Şantiyelerde maaşlı olarak mesleklerini icra ettiler.

O günlerin anısına, yalanın menfaatin olmadığı çocukluk günlerimize ve oyunlarımıza dönelim.

Çocuk oyunları, mahalle savaşıçıkları asırlarca süre geldi. Ta ki yirminci yüzyılın son çeyreğine kadar. Milletimizin gen yapısında vardı galiba savaşmayı çocukken öğrenmek. Yüz yüze mertçe savaşmak. Sonrasında kucaklaşmak.

Oyunlarımız da düsturumuz mertlikdi. Bazen kaybettiklerimiz de oluyordu ama kazandıklarımız da oluyordu.

Kazananı kucaklardık, en azından onurluyduk.

Şimdilerde o geçmiş günlerimizi anımsadığımızda ebeveynlerimizin ve öğretmenlerimizin, verdiği terbiye ile övünüyoruz. Menfaatimiz için,vatanımızın onurumuzun satılmayacağını, Askerimizin, Polisimizin ve masum insanların kalleşçe arkadan vurulamayacağını öğrettikleri için.

Bu çağın çocukları bilim ve fen çağını yaşıyorlar. Savaşmak gibi bir dertleri yok. Vatana millete faydalı olmak için öğretmenlerinden ilim ve fen öğreniyor, en iyisi olmak için yarışıyorlar. Boş zamanlarında sanal alemde genlerinde var olan savaşçılığı ekrana taşıyarak elli altmış santim mesafeden, klavye ve parmaklarıyla sanal savaşçıları savaştırıp tatmin oluyorlar. 150915 mcicek

Gülsüm

O yıllarda şehirler sayılı mahallelerden müteşekkil, evler iç içe dar sokaklarda sırt sırta yapışık toprak damlı geniş avlulu, avlunun etrafı yüksek duvarlarla çevriliydi. Evler bitişik olmasına rağmen komşu komşuyu avlu duvarlarının yüksek oluşundan bir birilerini göremezlerdi. O yıllar öyle yıllardı. Eşkiyanın arsızın ursuzun kol gezdiği yıllardı.

Musa Efendinin konağı bu mahallelerden birindeydi ama o evlerden değildi, benzemiyordu, onun evi bir konaktı. Musa efendi seksen küsur yaşlarında, muhitinde sözü dinlenen, ilmiyle hoş sohbetiyle itibar gören, mahallenin ileri gelen eşraflarından birisiydi. Asmalı sokağın köşe başında bulunan cumbalı konağında, kalabalık ailesiyle birlikte yaşıyordu.

Musa efendinin konağı asmalı sokağa cepheliydi ama, diğer evlerin tersine avlusu ve bahçesi konağın arkasında ve yüksekçe taş duvarla çevriliydi. Avlunun biraz ötesindeki bahçede korunaklı ve bakraçlı derin su kuyusu, sol tarafında zer zeminli kileri, konağın fazla eşyalarının saklandığı bir de salaş deposu vardı. Avlunun sağ tarafında halayıkların yaşadığı müştemilatı, bahçenin sonlarına doğru evin ihtiyacını karşılayan büyük baş, küçükbaş hayvanların ahır ve samanlığı mevcuttu.

Musa efendi konağında evli oğullarıyla birlikte yaşıyordu. Kızları özel günlerde ziyaretine geliyor, el öpüp hayır dualarını alırlardı. Musa efendi böyle davranmalarının gerekli olduğunu düşünenlerdendi. Kızların evlendikten sonra sık sık baba evine gelmelerinin pek doğru olmadığını söylerdi.. Gözleri gönülleri yuvalarında olsun ister ayrıca tembihlerdi de. Sizi yalnız bırakmam ara sıra ziyaretinize gelir torunlarımı sever varsa ihtiyacınız hallederiz tamam mı yavrularım der onları kırmaz gönüllerini alır evlerini sahiplenmelerini isterdi. Hiç bir zaman damatların yanında, kızlarına ve torunlarına bahşiş dışında, maddi yardımda bulunmazdı. Damatlar yüz bulup alışkanlık haline getirmesinler diye.

Musa efendi, bir bayram arifesinin sabahında halayıklardan Ali ve Davut ağalara, küfelerini yanlarına almalarını söyledi. Bayrama birkaç gün kalmıştı. Konağın ihtiyaçlarını temin etmek için beraberce kapalı çarşının yolunu tuttular. Kapalı çarşı ve bedestenden küfe dolusu erzaklar aldılar. Gün batımına yakın, geldikleri gibi yine o dar sokaklardan Musa efendi önde ellerini arkadan bağlamış vaziyette yürürken ağalar sırtlarında lebalep dolu küfeleriyle Musa efendiyi takip ederek konağın yolunu tuttular. Asmalı Sokağın iki sokak aşağısında bulunan, Serinyer Sokağının ortaların vardıklarında, o avlusu önde olan evlerden birinde çocuk ağıtı ile karışık inleyen bir kadın sesi duyar gibi oldular. Musa efendi olduğu yerde durdu ellerini arkasından çözerek, ağıdın geldiği yöne doğru dönüp, sağ elini kulağına götürdü. Halayıklarına işmar ederek sizde duyuyor musunuz dedi. Halayıklar evet duyuyoruz çocuk sesine karışan sanki inilti bir kadın ağıdına benziyor dediler.

Musa efendi halayıklarına hele bir yükünüzü indirin soluklanın ağalar dedi. Sesin geldiği yöne doğru yürüdü. Kerpiç duvarda eğreti duran yıpranmış, büyükçe ahşap deve kapısının önünde durdu. Emin olmak için kapıya kulağını dayadı. Halayıklarına dönerek evet sesler bu evden dedi. Kapının at nalına benzer dövme demirden yapılmış halkalı tokmağına birkaç kez vurdu. İçeriden gelen ağıt seslerinin bir an kesildiğini duydu ısrarla kapının açılması için tekrarladı. Avludan kapıya doğru ilerleyen biri kim o diye ses verdi, bu ses bir kadın sesiydi. Büyükçe kapının üzerinde bulunan küçük kapının sürgüsünün açma sesi duyuldu. Hafiften kapı aralandığından, ağzını yaşmağı ile kapayan gözleri ağlamaktan kızarmış biteviye burnunu çeken genç bir gelin birini mi aramıştınız dedi.

Birini aramıyorum kızım bu evden ağıt sesi duydum beni yolundan etti. Gidemedim bir türlü, ağlayan senmisin evladım dedi. Yok dede ben değildim bilmem ki kimdi dedi. Musa efendi gelinin gözlerine baktı o olduğundan emindi, ağlamaktan gözü kan çanağına dönmüştü zira. İsrarla; - Evladım saklama, ağlayan sendin bundan eminim dedi. Ben değilim dediye de gözlerine hâkim olmadı. Sanki hazırda bekliyordu yağmur gibi boşaldı gözlerinden yaşlar.

- Senin deden sayılıırım, benim torunumdan da küçüksün. Hadi nedir derdin söyle evladım. Söylemezsen ilahi huzurda iki elim yakanda olur aç kapıyı da derdini anlat dedi. Sokak kapısı olan büyükçe deve kapısının üzerinde bulunan küçük servis kapısı içeri doğru açıldı. Musa efendi halayıklarıyla içeri girdi. Genç kadın ürkek çekingen boynunu bükmüş ağlıyor titriyordu. Geniş avlunun ardında bulunan tek katlı salaş evin eşğinde oturan dört ila altı yaşlarında gözleri ağlamaktan kızarmış sümüklü iki kız çocuğu yerinden kalkarak analarına doğru yürüdüler.

- Bu çocuklar niye ağladılar da gözleri kızardı peki söyleyemisin evladım diye sordu genç kadına.

- Genç kadın, babaları yemenden dönmedi yetim kaldılar, bize göz kulak olacak kimsemizde yok. Devlet yardım edecek dediler ama ne arayan oldu nede soran, çocukları doyuramıyorum dedi.

- Musa efendi ileride tüten ocağı gördü. Üzerinde dışı isli bakır tencereye doğru yürüdü. Tencerenin kapağını açtı, buharı dağıldıktan sonra gördüklerine inanamadı, tencerede patates ile soğan haşlanıyordu.

- Kızım, bu o ocakta kaynattığın ne diye sordu!

- Patates ile soğan sığanlar ama yemiyorlar, un olmadıği için ekmek yapamıyorum, anne ekmek istiyorum diye ağlıyorlar. Büyük olanı ekmek istiyorum anne diye ağlayınca küçüğü de ona uyup ağlıyor.
Musa efendinin gözleri doldu, belli etmemek için elinin tersi ile gözyaşlarını sildi, halayıklarına,
- Küfenin içerisinde ne varsa girin içeri hanım evladımın göstereceği yere boşaltın bakayım haydi aslanlarım dedi.
- Genç kadın ağlayarak ama dede ben hak etmedim ki nasıl kabul ederim
- Hak ettin evladım hem de fazlasıyla,
- Adını söylersin kızım dedi Musa efendi genç kadına
- Adım Gülsüm efendim dedi genç kadın
- Gülsüm evladım, şu andan itibaren Allah'ın huzurunda yemin ederim ki sen benim öz evladımsın. Şimdi beni iyi dinle, çocuklarını da al çarşıya gidiyoruz.
- Musa efendi halayıklarına dönerek, ağalar bizi takip edin kızım ve torunlarımla çarşıya gidiyoruz dedi.

Gülsüm ve çocuklarının ne ihtiyaçları varsa fazlasıyla alındı. Dönüş yolunda yine o dar sokaklardan geçip, Serinyer sokağında ki, Gülsümün evinin önüne geldiler. Musa efendi, hafiften sırtını yan dönerek avcı yeleğinin koyun cebinden beş sarı lira çıkardı Gülsüm' e dönerek bir ihtiyacın olursa harcarsın al kızım dedi.

- Zaman zaman bu Ali ve Davut ağabeylerini sana göndereceğim, onlar senin ve çocuklarının ne ihtiyacı varsa temin edecekler. Yine tekrarlıyorum sıkıntın olur da saklar söylemez isen, İlahi huzurda senden davacı olacağımı bilesin, bu sözlerimi unutma. Hadi şimdilik Allah'a emanet ol, dedi. Huzur içinde halayıkları ile birlikte konağının yolunu tuttu.

Gülsüm bu sefer mutluluktan ağlıyor, hey yüce Mevla'm sen nelere kadersin sabah neye ağlıyordum şimdi neye ağlıyorum diye şükretti. Efendi dedesi evliya gibi yetişmişti imdadına, onun bu âlicenaplığı için ellerini duaya açıp onun için yakardı.

Bu böyle devam ededururken, Musa efendinin tavsiyesi üzerine Gülsüm halayık Davut ağanın oğlu Zabıt ile evlendirildi. İki erkek çocuğu dünyaya getirdi. Büyük olanın adını Musa, küçük olanın adını da Davut koydular. Musa efendi, halayık Davut ağanın ölümünden sonra boşalan yerine oğlu Zabiti halayık olarak aldı. Aynı konakta uzun yıllar beraber yaşadılar. Gülsüm, Musa efendi için hep aynı duayı niyaz etti.

Yirminci asrın ilk çeyreği yani cumhuriyetin ilanından sonraki yıllarda devrimlerin etkisiyle kahve haneler de modernize olmuş kiraat hanelere dönüşmüştü. Hane kelimesi yerine salon kelimesi kullanılıyordu. Daha sonraları bu kiraat salonlarının bir tarafında günlük gazeteler ya da kitaplar okunuyor, diğer tarafında yeşil çuha kaplı masalarda, renkli topları deliklere tıkmak için isteka denen sopalarla oynanan bilardo oynanıyordu. Gençler bu düzene bayılmışlardı, bilardo masası başında arada bir istekalarının ucunu çivit mavisii küp tebeşire sürerlerken bilmiş havalarında duruşlarına diyecek yoktu.

Mahalle meydanına açılan sokağın başında açılan kiraat haneyi, Gülsümün büyük oğlu Musa dan olma torunu Mahmut çalıştırıyordu. Kiraat hanenin çay ocağına yakın olan yer de duvarda sırmalı çerçevesi, Atanın mareşal üniformalı yağlı boya resmi asılıydı. Hemen altında Mahmut beyin çalışma masası, masanın önüne serilmiş küçük bir hali. Karşılıklı konulmuş üzeri geyik postuyla kaplı iki adet kollu tahta koltuklar vardı. Çay ocağının diğer yan tarafında kiraat salonu, kiraat hanenin diğer yarı kısmında da üç adet bilardo masası, oyunu seyredenler için çepeçevre dizilmiş seyirci iskemleleri vardı.

Çalışma masası önünde kollu iskemle koltuklardan birine oturmuş yaşlı ama dinç görünümlü, temiz giyimli saç sakalı ağarmış nur yüzlü bir adam açık çayını höpürdeterek içiyordu. Arada bir kiraat hanenin sahibi Mahmut, yaşlı nur yüzlü adamın yanına geliyor hatırını soruyor açık çayını tazeliyordu.

Bir ara kiraat hanenin kapısı açıldı. İçeri saç sakalı ağarmış ileri yaşlarda bastonla ilerleyen iki ihtiyar girdi şöyle bir etrafı süzdüler çalışma masasının önünde kollu iskemle koltukta oturan yaşlı nur yüzlü adama doğru ilerlediler. Sırayla yaşlı adamın elini öptüler. Selamlaşıp bayramlaştılar. Nur yüzlü yaşlı adam, piri ihtiyarlara hayır dualar etti, berhudar olun evlatlarım dedi. Köstekli saatinin gümüş zincirinin sarktığı avcı yeleğinin koyun cebinden iki adet Reşat altınını çıkartıp onlara verdi. Kiraathane sahibi Mahmut ihtiyarlara çay ikram ederken verilen altınları görmüştü. Nur yüzlü yaşlı adama dönüp dedem benim, hakkım bakimi dedi, nur yüzlü yaşlı adam elbette evladım senin hakkın elbette baki dedi.

Bilardo oynayan gençler olan biteni an be an izlemişlerdi. İçlerinden külhanbeyi görünümlü olan, kollu iskemle koltukta oturan nur yüzlü yaşlı adama doğru ilerleyerek;
- Utanmıyorsun be adam, baban yaşındaki bu beli bükülmüş ihtiyarlara elini öptürmeye, üstüne üstlük bir de bayram haçlığı veriyorsun.
- Nur yüzlü yaşlı adam, evladım neyine gerek git sen oyununu oyna dedi.
- Külhanbeyi kılıklı genç, bak utanacağı yerde hala ukalalık edip konuşuyor, yaşlı adama vurmak için elindeki istekayı kaldırdı. El öpen yaşlı adamlardan biri külhanbeyi gencin kolunu tutarak vurmasını engelledi.
- Ne yapıyorsun be evladım o gördüğün adam bizim dedemiz.
- İnanmıyorum benimle dalgamı geçiyorsun dedi külhanbeyi.

Torun Mahmut, gençlere doğru ilerleyerek evet delikanlı dedi. Bu gördüğünüz adam benim baba dedem. Eli öpülen benim dedemdir, dedemin ilk elini öpen ihtiyar benim babam, diğer yaşlı ihtiyar da amcam olurlar anladınız mı şimdi dedi. Gençler hayret bakiştılar ve bilardo masalarına doğru ilerlediler. Mahmut önce dedesinin sonra baba ve

amcasının elini öptü.

Gençler oyunlarını bitirdiler, hesap öderken, Mahmut Ağabey anlattıkların pek inandırıcı gelmedi vallahi aklımız karıştı. Dedem dediğin adam baban ve amcadan kat kat genç neredeyse senin ağabeyin gibi duruyor, bir gün bize gerçeği anlattırın inşaallah dediler ve kıraathaneden çıkıp gittiler.

Mahmut, bu hikayeyi gençlere başından sonuna kadar ne biliyorsa anlattı. Rahmetli babaannem Gülsüm Hanım biz torunlarına şöyle anlattı.” Tarifi mümkün olmayan zor günlerimde bana ve halalarınız küçücük çocukken onlara hızır gibi yetişen, bize atalık eden, bizi öz evlatlarından ayırmayan Musa efendi dedenizi sakın ola ihmal etmeyin hatırını kırmayın. Eğer ben ondan önce hakkın rahmetine kavuşursam, koruyun sahip çıkın. Eğer ki ihmal eder ona sahip çıkıp korumazsanız huzuru mahşerde iki elim yakanızda olur bilesiniz. Ben, Musa efendi dedenizi tanıdığım ilk günden beri beş vakit namazlarımda duamı eksik etmedim. Dualarımın kabulü için binlerce kez niyazda bulundum.dedi” Nasıl bir duaydı diye sordüğüm babaanneme;

“Allah'ım Musa kulun bana ve evlatlarıma atalık etti ondan razı ol, onun bize yaptığı iyiliğe karşılık, öyle bir sağlıklı ömür ver ki torunlarım elini öpsün. 250915 mcicek

Eskici

Sabah ezanı okunmadan yatağından kalktı abdesini aldı, kale içerisinde bulunan dükkanını açmak için yola koyuldu. Ekmek kapım dediği kale içi dükkanına vardığında ezan okunmak üzereydi. Dükkanın biraz ilerisinde bulunan camide cemaatle birlikte sabah namazını kıldı dükkanına döndü, sabahın aydınlığında dükkanının önünü sulayıp çalı süpürgesiyle süpürdü.

Komşuları ile selamlaştıktan sonra bol kazançlar dileyip dükkanına girdi.

Estaüzi bismillah diyerek dükkanın dip köşesinde üzeri halı yastığıyla kaplı küçük tezgahın ardında bulunan iskemleye ilişti, her zaman okuduğu bereket duasını okudu. Avcı yeleşinin sol cebinden çıkardığı anahtarla tezgah çekmecesinin kilidini açtı. Kendi kendine hayırlı kazançlar diledi, para gözüne siftah olsun diye bozukluk gümüş bir lirayı bereket Allah'tan dedi koydu. Oturduğu yerden başını kaldırdı iki duvar arasına yerleştirilmiş boruya asılı çeşitli bedenlerde az giyilmiş elbiselere şöyle bir göz attı.Yerinden kalktı elbise indirme çatalını eline aldı, elbiselerden en önde bulunan elbiseye

çatalı takarak aşağı indirdi, müşteri gibi tavır alarak elbisenin fiyatını fısıltılı bir eda ile sordu;

- Selamünaleyküm emmi, elbise alacaktım da onun için geldiydim. acaba şu elinde bulunan elbise kaç lira?

- Yeğenim sana yüz lira olur.

- Doksan dokuz lira olmaz mı emmi !

- Olmaz ağzını yediğim yeğenim, kanaatin olsun kurtarmaz.

Aynı cümleleri tekrarlayarak baştan sona tüm elbiseleri istediği gibi fiyatlandırdı. Halı kaplı tezgahına oturup pusuya yatan aç kurt gibi avının gelmesini bekledi.

.....

Başkaya'dan Sarıların Köşker Mehmet o gün erken

kalktı.Ahırda süt sağan hanımı Hacca'ya seslendi "gız hacca oğlanı

kaldır diye seslendi ama hacca ahırda hayvanlara yem vermeye inmişti duymadı. Köşger üzerini giyinerek ahıra indi. Hacca pazarda satılacak neyin varsa denkle, okullar açılmaya az vakit kaldı bir şeyler almam lazım. Satılacak neyin varsa hazırla da pazarda satayım çabuk otobüs kalkmadan yetişeyim bari" dedi.

Köşker Mehmet, şehirde satacağı nevaleleri burunlu köy otobüsünün

damına yükletti. Ayaklarından çitilediği iki tavuk iki horozu da yanına alarak,

oğlu pısırik Ali ile birlikte otobüse bindiler. Oğlana yol boyunca tekrar tekrar tembihledi;

- Bak şimdi Ali, malları sattıktan sonra, sana elbise almaya elbiseci ye gideceğiz, diyeceğim ki bu veled komşumun oğlu, elini öper, babası sizlere ömür yetim diyeceğim. Okullar açılacak ya hayrım

bi elbise alayım da sevindireyim bari diye düşündüm de getirdiydim diyeceğim.Tamam mı, he mi

oğlum. sakın unutma sen benim komşumun oğlusun.

-Tamam baba dediğin gibi hiç konuşmam susarım dedi pısırık Ali.

Şehir'e vardıklarında Köşker Mehmet, köy garajından at arabasına yüklerini yükleyip satmak için kale içine götürdü. pısırık Ali yüklerin başında beklerken parça parça getirdiği malları pazar esnaflarına satıp paraya çevirdi. Kale içi batı tarafı sur dibinde bulunan sıra sıra salaş barakalarda eski elbise satıcılarına doğru yürüdüler.

Uyanık müşteri edasında müstamel elbise satan barakalardan birine girdi.

- Tesadüfen sabah ki esnafın barakasına girmişti. Selamınaleyküm hacı emmi, hayırlı işler olsun.

Aleykümselam yeğenim buyur ne istemiştin.

- Emmi, Başkaya'dan muhtar Mustafa'nın selamını getirdim.

- Mektepler açılacak ya hayrım şu yetime boyuna uygun elbise alıyım dediydim.

Delikanlı komşumun oğlu olur yetim anlayacağın. Bizim köyün muhtarı, benim selamımı söyle sana yardımcı olur dedi.

- Kolay yeğenim onu düşünme, hele köyde ne var ne yok biraz hatır soralım hasbıhal edelim.

- Ee muhtar Mustafane yapıyor, oğlu askerden geldi mi

- Emmi muhtarın oğlu yok kızı var.

- Ee kızı everdi mi bari!

- Emmi kızı daha küçük orta mektebe gidiyor.

- Amanın tövbe tövbe iyice karıştı kafam yahu karıştırdım her halde.

Her neyse sende ona benim selamımı söyle.

Eskici baktı iş uzayacak yönünü çocuğa çevirdi

- Söyle bakalım delikanlı nasıl bir şey istersin.

Çocuk tembihli olduğundan ses vermedi, baba devreye girdi.

- Emmi o ne bilsin, ben göstereyim, baştan birinci elbiseyi indiriver hele.

Eskici eline aldığı çatalı elbiseye taktı indirdi, yerde serili gazete kağıdını çocuğa göstererek giyin evladım dedi. Çocuk gönülsüz, önce pantolonu ardından ceketi giydi.

Yaklaşık kırk beden giyiniyor olmasına rağmen, kırk altı beden elbise giydirdi. Çocuğun elbiseyi beğenmediği yüzünden belliydi. Zira pantolonun paçası, ceketin kolu bir karış uzundu içinde kaybolmuştu.

Eskici çocuğu razı etmek için ne diller döktü.

- Bak yeğenim, seni getiren emmin terziye götürür,

pantolonun paçasını, cekedin kolunu büktürür, birazda yanlardan içine

aldırır, üzerinde mih gibi oturur. Bakarmısınız emmisi sanki üstüne dikilmiş gibi dedi.

Çocuğun söz hakkı yoktu, mecburen boynunu büktü,

babasına masumane bir bakış attı, gözlerini olur dercesine kırıştırdı.

Köşker Mehmet eskiciye dönerek,

- Borcumuz ne olur acep emmi.

- Muhtarın ve bu çocuğa yaptığın iyiliğin hatırına,

yüz lira versen yeter yeğenim.

- Emmi Kurbanın olayım biraz ikram et de senin de
hayrına olsun.

- "Günahın vebalin boynuma olsun evlat, sabah doksan dokuz lira verdiler vermedim.
Köşker Mehmet diyecek laf bulamadı, elbiseyi yüz liraya aldı.

Eskici, elbiseyi gazete kağıdına sarıp, Köşgerin koltuğunun altına yerleştirdi.

- Eğer köyde terzi yoksa, üç dükkan aşağıda terzi Murtaza tamiratını yapar, selamımı
söyle üç beş kuruşa büker daraltır dedi.

Köşker Mehmet dükkandan çıkar çıkmaz arkasına bakmadan gözden kaybolurken
kendi kendine mırıldandı.

- Muhtarın selamıyla yediğim kazık yetmedi, senin selamınla bir de terzi Murtaza'dan da mı. Yürü
oğlum yürü anan terziden iyi büker.

Köşker Mehmet köy durağına doğru yol aldı.

Eskici, Köşkerin arkasından bakarken o da mırıldanıyordu.

- Vay kösnük vay, kırk yıllık eskiciye oğlunu yetim diye
yutturacak, yemem bu numaraları dedi. 060315 mcicek

Gülsümün Ağıdı

On dokuzuncu asrın sonlarına doğru, Osmanlı İmparatorluğunun zor günleridir. Bir taraftan isyanlar bastırılmaya çalışılırken, diğer taraftan toprak bütünlüğü için değişik cephelerde savaş devam etmektedir. O yıllar, Anadolu da kıtlığın yokluğun baş gösterdiği yıllardır. Halk temel gıda tedarikinde sıkıntı çektiği gibi karne ve kuyrukta temin ettiği erzakıda öğün atlatarak ayakta kalmak için ilaç niyetine azar azar tüketmektedir. O yıllarda şehirler, sayılı mahallelerden müteşekkil küçük ve sakindi. Evler iç içe dar sokaklarda sırt sırta toprak damlı ve tek katlı, etrafi duvarlarla çevrili geniş avlulu idi.

Musa Efendinin konağı bu evlerden değildi, benzemiyordu da. Musa Efendi seksen küsur yaşlarında, muhitinde sözü dinlenen, ilmiyle hoş sohbetiyle itibar gören, mahallenin ileri gelen eşraflarındandı. Asmalı Sokağın başında, kalabalık ailesiyle birlikte o muhteşem konağında yaşıyordu. Asmalı sokakta bulunan evlerin, geniş avlusu önde evler berisindeydi.

Musa Efendinin konağı sokağa cepheli, avlusu ve büyükçe bahçesi berisindeydi. Avlunun biraz ötesindeki bahçede korunaklı ve bakraçlı derin su kuyusu, sol tarafında zer zeminli kileri, konağın fazla eşyalarının saklandığı deposu vardı. Avlunun sağ tarafında halayıkların yaşadığı müstemilatı, bahçenin sonlarına doğrudan evin süt ve et ihtiyacını karşılayan büyük baş ve küçükbaş hayvanlar için ahır ve samanlık mevcuttu.

Musa Efendinin kalabalık bir ailesi, damatları gelinleri ve otuza yakın torunu vardı. Oğulları ile birlikte ailecek konakta yaşıyordu. Damat ve kızları özel günlerde ziyarete gelirler, el öper hayır dualarını alırlar ziyaretlerini yapar müsaade isteyerek konaktan ayrılırlardı. Musa Efendi böyle davranmalarının gerekli olduğunu düşünürdü. Kızlarının evlendikten sonra sık sık baba evine gelmelerini pek istemezdi, bunu da açık açık yüzlerine söylemişti. Gözünüz gönlünüz yuvanızda olsun aman ha der tembihler dide. Ben zaman zaman ziyaretinize gelir sizi hoşnut ederim, varsa ihtiyaçlarınız gizliden karşılarım derdi. Hiç bir zaman damatlarının yanında, kızlarına ve torunlarına bahşiş dışında, maddi yardımda bulunmadı. Yüz bulup alışkanlık haline getirmesinler isterdi.

Musa Efendi, bir bayram arifesinin sabahında halayıklarından Ali ve Davut ağalara, küfelerini yanlarına almalarını söyledi. Bayram ihtiyaçlarını temin etmek için beraberce kapalı çarşının yolunu tuttular. Kapalı çarşı ve bedestenden küfeler dolusu erzak aldı. Avsa tayı bitirdikten sonra gün batımına yakın, geldikleri gibi yine o dar sokaklardan yürüyerek, Musa Efendinin arkasında ağalar sırtlarında lebalep dolu küfeleriyle konağın yolunu tuttular. Asmalı Sokağın iki sokak aşağısında bulunan, Serin yer Sokağının ortalarında bir yerde, salaş bir evden çocuk ağıtı ile karışık inleyen bir kadın sesi duyar gibi oldular. Musa Efendi sağ elini kulağına götürerek, ağıt sesinin geldiği yöne doğru dönüp, halayıklarına işmar ederek sizde duyuyor musunuz dedi. Halayıklar evet duyuyoruz çocuk sesine karışan sanki inilti bir kadın ağlamasına benziyor dediler. Hele bir yükünüzü indirin soluklanın dedi. Sesin geldiği yöne doğru yürüyerek kerpiç duvarda eğreti duran yıpranmış büyükçe ahşap deve kapısının önünde durdu. Emin olmak için kapağına kulağını dayadı. Halayıklarına dönerek evet bu evden geliyor sesler dedi. Kapının at nalına benzer dövme demirden yapılmış halkalı tokmağına birkaç kez vurdu. İçeriden gelen ağıt seslerinin bir an kesildiğini duydu, ısrarla kapının açılması için tekrarladı. Avludan kapağına doğru ilerleyen birisinin ayak sesleri duyuldu. Büyükçe kapının üzerinde bulunan küçük kapının sürgüsünün açma sesi duyuldu. Hafiften kapı aralandığından, ağzını yaşmağı ile kapayan gözleri ağlamaktan kızarmış burnunu çeken genç bir gelin buyur dede birisini mi aradıydın dede dedi. - Yok, kızım bu evden bir ağıt sesi beni yolumdan etti. Gidemedim bir türlü ağlayan senmi ydin evladım dedi. Yok dede ben değildim bilmem ki kimdi.

Gelinin gözlerine baktı, ağlamaktan gözünün kızardığını gördü, o olduğundan emindi. İsrarla;

- Evladım saklama, sendin ağlayan bundan eminim dedi.

Yok, ben değilim dediyse de gözlerine hâkim olmadı, sanki hazırda bekliyordu yağmur gibi boşaldı gözlerinden yaşlar.

- Evladım ben senin deden sayılırım, sen benim torunumdan da küçüksün. Hadi nedir derdin söyle evladım.

Söylemezsen ilahi huzurda iki elim yakanda olur dedi ve sokak kapağı üzerinden aralanan küçük servis kapağını eliyle içeri doğru iterek içeri halayıklarıyla girdi. Genç kadın hem ağlıyor hem de titriyordu. Giriş kapağının berisinde bulunan geniş avlunun ilerisinde tek katlı salaş evden, altı ila dört yaşlarında cılız iki kız çocuğu ağlayarak analarına doğru yürüdüler.

- Bu çocuklar niye ağlıyorlar peki evladım diye sordu genç kadına.

- Dede, babaları yemenden dönmedi yetim kaldılar. Bize göz kulak olacak kimsemiz de yok. Devlet yardım edecek dediler ama ne aradılar ne sordular, çocuklarımı doyuramıyorum günlerdir açlar.

- Musa Efendi avluda biraz ileride tüten ocağı gördü. Üzerinde islenmiş bakır tencereye doğru yürüdü. Tencerenin kapağını açtı, buharı dağıldıktan sonra gördüklerine inanamadı, tencerede patates ile soğan haşlanıyordu.

- Kızım, bu o ocakta kaydattığın ne diye sordu!

- Patates ile soğan haşlıyorum ama yemiyorlar, un olmadığı için ekmek yapamıyorum, anne ekmek istiyorum diye ağlıyorlar. Büyük olanı isterim diye ağlayınca küçüğü de ona uyup ağlıyor.

Musa Efendinin gözleri doldu, belli etmemek için elinin tersi ile gözyaşlarını sildi, halayıklarına dönerek;

- Küfede ki erzakları, girin içeri hanım evladımın göstereceği yere boşaltın hadi bakayım aslanlarım dedi.

- Ama dede ben hak etmedim ki nasıl kabul ederim

- Hak ettin evladım fazlasıyla hem de fazlasıyla,

- Adını bağışlar mısın kızım

- Adım Gülsüm, dede

- Bak Gülsüm evladım, şu andan itibaren Allah'ın huzurunda yemin ederim ki sen benim öz evladımsın. Şimdi beni iyi dinle. Hadi çocuklarını da al çarşıya gidiyoruz.

- Musa Efendi, halayıklarına dönerek, ağalar bizi takip edin çarşıya gidiyoruz dedi.

Gülsümün ve çocukların ne ihtiyaçları varsa fazlasıyla alındı. O dar sokaklardan geçerek, Serin yer Sokağına, Gülsümün evine geldiler. Musa Efendi, hafiften sırtını dönerek avcı yeleşinin cebinden beş sarı lira çıkartıp Gülsüme verdi.

- Bak evladım, zaman zaman bu Ali ve Davut ağabeylerini sana göndereceğim, onlar senin ve çocuklarının ne ihtiyacı varsa temin edecekler. Yine tekrarlıyorum sıkıntını saklar söylemez isen, İlahi huzurda senden davacı olurum sakın unutma. Hadi şimdilik Allah'a emanet ol, dedi ve huzur içinde halayıkları ile birlikte konağının yolunu tuttu. Gülsüm bu sefer mutluluktan ağlıyor, hey yüce Mevla'm sen nelere kadirsin sabah neye ağlıyordum şimdi neye ağlıyorum dedi. Efendi dedesinin âlicenaplığı için ellerini duaya açıp onun için yakardı.

Bu yardımlaşma devam ede dururken, Musa efendinin tavsiyesi üzerine, Gülsüm halayık Davut ağanın oğlu Zabıt ile evlendirildi. İki erkek çocuğu dünyaya getirdi. Büyüğünün adını Musa, diğer küçük olanın adını da Davut koydu. Musa Efendi, Davut Ağanın ölümünden sonra oğlu Zabiti yerine baş halayık olarak aldı. Aynı konakta uzun yıllar maaile mutlu yaşadılar. Gülsüm, ömrü boyunca günde beş vakit, Musa Efendi için hep aynı duayı ediyordu.

Yirminci asrın ilk çeyreğinden, yani Cumhuriyetin ilanından sonraki yıllarda devrimlerin etkisiyle kahve hanelerde modern kiraat hanelere dönüşmüştü. Hane yerine salon kelimesi kullanılıyordu. Bu kiraat salonlarının bir tarafında günlük gazeteler ya da kitaplar okunuyor, diğer tarafında yeşil çuha kaplı masalarda, renkli topları deliklere tıkmak için isteka denen sopalarla oynanan bilardo oyunu oynanıyordu. Gençler bu düzenlemeye bayılmışlardı, bilardo masası başında arada bir istekanın ucunu çivit mavisini küp tebeşire sürterken bilmiş havalarda ki duruşlarına diyecek yoktu.

Mahalle meydanına açılan sokağın başında açılan kiraat haneyi, Gülsümün büyük oğlundan torunu Mahmut açmıştı. Kiraat hanenin bir yanında çay ocağına yakın yerde Mahmut'un çalışma masası, duvarda sırmalı çerçeve içerisinde Atanın mareşal üniformalı posterisi asılıydı. Masanın önünde yerde küçük bir halı, karşılıklı konulmuş üzeri geşik postuyla kaplı iki adet kollu tahta koltuklar vardı. Çay ocağının diğer yan tarafında kiraat salonu, kiraat hanenin diğer yanı kısmında da üç adet bilardo masası, oyunu seyredenler için çepeçevre dizilmiş seyirci iskemleleri vardı.

Çalışma masası önünde bulunan kollu tahta koltukta, orta yaş görünümlü temiz giyimli saç sakalı ağarmış nur yüzlü bir adam elinde doksan dokuz devirli tespihini çekerken demli çayını keyifle höpürdeterek içiyordu. Arada bir Mahmut yaşlı nur yüzlü adamın yanına geliyor hatırını soruyor çayını tazeliyordu.

Bir ara kiraat hanenin kapısı açıldı. İçeri saç sakalı ağarmış ileri yaşlarda bastonla ilerleyen iki piri ihtiyar girdi ve şöyle bir etrafı süzdüler ve o çalışma masasının önünde kollu tahta koltukta oturan çayını içen orta yaşlardaki nur yüzlü adama doğru ilerlediler. Selamlarını verdikten sonra sırayla bayramlaşıp elini öptüler. Nur yüzlü adam piri ihtiyarlara hayır duasını etti, berhudar olun evlatlarım dedi. Köstekli satının gümüş zincirinin sarktığı avcı yeleşinin cebinden iki Reşat altını çıkartıp onlara verdi. Mahmut ihtiyarlara çay ikram ediyordu. İhtiyarlara verilen altınları gördü. Nur yüzlü adama dönüp dedem benim hakkım bakimi dedi. Nur yüzlü adam elbette evladım dedi.

Bilardo oynayan gençler olan biteni an be an izlemiş, içlerinden külhanbeyi görünümlü olanı kollu tahta koltukta oturan nur yüzlü adama doğru ilerleyerek,

- Utanmıyorsun be adam, deden yaşındaki bu beli bükük bastonla gezen yaşlı adamlara elini öptürmeye, üstüne üstlük bir de bahşiş vermeye.

- Nur yüzlü adam, evladım neyine gerek git sen oyununu oyna dedi

- Külhanbeyi kılıklı genç, bak utanacağı yerde hala ukalalık edip konuşuyor dedi, nur yüzlü adama vurmak için elindeki istekayı kaldırdı. El öpen yaşlı adamlardan biri külhanbeyi gencin kolunu tutarak vurmasını engelledi.

- Ne yapıyorsun be evlat o gördüğün adam bizim dedemiz dedi.

- İnanmıyorum benimle dalgamı geçiyorsun dedi külhanbeyi.

Torun Mahmut, gençlere doğru ilerleyerek evet delikanlı dedi. Bu gördüğünüz adam benim baba dedem. Elini ilk öpen bu yaşlı adamın adı Musa benim babam, diğer yaşlı da amcam Davut anladınız mı şimdi dedi. Gençler hayret bakışları arasında bilardo masalarına doğru ilerlediler. Mahmut önce oturan baba dedenin sonra da baba ve amcasının ellerini öptü. Gençler oyunlarını bitirdiler. Hesap öderken, Mahmut Ağabey pek inandırıcı değildi, bir gün bize gerçeği anlattırır diyerek kiraathaneden çıkıp gittiler.

Mahmut başka bir gün bu hikâyeyi gençlere başından sonuna kadar ne biliyorsa anlattı. Rahmetli babaannem Gülsüm Hanım biz torunlarına şöyle derdi." Bana onulmaz zor günlerimde Hızır gibi yetişen bize atalık eden, bizi evlatlarından ayırmayan Musa Efendiyi sakın ola ihmal etmeyin hatırını kırmayın. Eğer ben ondan önce hakkın huzuruna kavuşursam onu koruyun, eğer ki ihmal ederseniz huzuru ilahide iki yakanıza yapışır sizlerden davacı olurum. Ben onu tanıdığım günden beri, ona günde beş vakit aynı duayı ederek, Allah'ıma niyaz ederek dualarımın kabulünü diledim dedi" Nasıl bir duaydı babaanne diye sordum, şöyle demişti rahmetli babaannem.

"Allah'ım Musa kulun bana ve evlatlarıma atalık etti ondan razı ol, onun yaptığı iyiliğe karşılık, ona öyle bir sağlık ve ömür ver ki torunlarım elini öpsün. 250915 mcicek

Mor Beyaz

Beton derz aralığında hayat bulan cılız fide ofise giriş çıkışında, sanki beni bu daracık alandan kurtar, toprağa suya ihtiyacının olduğu, gelişemediği belliydi. Önünden her geçişimde sanki bu sesi duyar gibi oluyordum.

İçinde bulunduğumuz mevsim, onu yerinden başka bir yere taşımaya müsait değildi, uygun zamanda kurtarmayı kafama koymuştum. Geçici olarak etrafının toprakla beslenip sulanması için beton kırılarak etrafının genişletilmesini söyledim.

O gün beton kırıldı yamyassı olan gövdesi özgürlüğüne kavuşmuş hafif esen rüzgârda mutluluktan efil efil sallanıyordu. Kırılan betonun yerine toprak dolduruldu, sallanmasın diye gövdesi iyice sıkıştırıldı, çıtarlar ile etrafı koruma altına alındı. O yaz su ve gübre takviyesi ile gözle görülür halde gelişme kaydettiği görüldü.

Bir yıl sonra;

Nisan başında yerinden sökülerek yemekhane yanı giriş çıkış yolu arasında etrafı bordür taşları ile çevrili refüj aralığına dikildi artık gözümüz üzerindeydi.

Rüzgârın sürükleyip getirdiği, ya da her hangi bir kuşun düşürdüğü dut taneciğinden meydana gelen bu cılız dut fidesi, toprağının suyunun bol, bahçıvan gözetiminde olacağını bilebilir miydi ki.

O yılsonunda servis işçilerinden işi bilen biri, aş zamanı olduğunu, iyi cins filiz ile aşlayabileceğini söyledi. O hafta sonu köyünden getirdiği iki adet dut filizini ayrı ayrı dallara aşıladı. Aşıllardan birinin mor diğerinin beyaz dut vereceğini söyledi.

Bir yıl sonra bahar geldiğinde yapılan aşıların tuttuğunu gördük. Gövdesinden yükselen dallar, yaz boyunca gelişip serpildiler. Bir kaç yıl sonra mor, beyaz dut vereceğe benziyordu. Yaz boyunca gövdesi ile dallarının güçlendiği görüldü. O sene sonbahar da tayinim çıktı, oradan istemeyerek ayrılıp tayin yerime gittim.

Beş yıl sonra;

Emekli olalı bir yıl olmuştu aylardan haziran ortalarıydı. Tayin nedeni ile ayrılmış olduğum iş yerini görmek geldi içimden. Gittim ancak, tanıdıklarım ya tayin nedeni ile ya da emekli olmuşlardı. Orada bulunan memurlardan bir kaçını giyaben tanıyordum, onlarda beni tanıdı. Öğlen on iki suları yemek vaktiydi, rahatsız etmemek için onlardan müsaade istedim. Yemek vakti gitmek olur mu beraber yemeğe çıkarız dediler. Yemek salonu birinci kattaydı. Fabrikaya bakan cam kenarında bizim için hazırlanan masaya oturduk. Gözüm bir an camekândan dışarı refüjden bize doğru uzanan dala takıldı. Dal üzerinde düşmemek için bir eliyle dalı kavrayıp diğer eliyle dala astığı kovaya dut dolduran bir işçi dikkatimi çekti.

Yemekten sonra garsonlar masayı temizleyip yeni servis açtılar. Yemekhane şefi elindeki kaseden tabağımıza mor ve beyaz karışık iki cins dut servis edip ürün kendi ürünümüz biraz önce dalından toplandı, lütfen buyurun dedi. Dutlar hem tatlı hem de mis gibi kokuluydu. Tebessüm ederek, ağacı dikenin, dikilmesine sebep olanların, yiyenlerin geçmişlerinin cümlesine rahmet olsun dedim. Mesai saati yaklaşmıştı, yemek için teşekkür ederek yanlarından ayrıldım.

Anılarımı tazelemek dut ağacımı yerinde görmek için refüje doğru yürüdüm. Zaten geliş nedenlerimden biri de diktiğim dut ağacını görmektir, gittim gördüm bayağı büyümüş serpilmişti gövdesine yaslandım. Geride kalan o hüzünlü günlerini anımsarken bu günün mutluluğunu yaşadığını gördüm. Gölgesinde bir müddet soluklandım.

Başımı yukarı kaldırdığımda, dut ağacımın suya, toprağa, güneşe ve özgürlüğe kavuşmuş olmanın mutluluğunu yaşadığını hissettim. Atlas yeşili canlı ve parlak yaprakları arasından sızan ışığın şavkın da mor ve beyaz irice dut taneciklerinin sanki hakkındır ye bizi der gibi gülümsediklerini hissettim. 050216 mcicek

ESKİMİŞ ANILAR

Geçmiş beğenmeyen çağdaş düşünen sosyal medya paylaşımcıları, günümüzü yaşamamanın, gelecekteki günleri daha iyi şartlarda düşlemenin doğruluğuna inanıyor görüşlerini de paylaşıyorlar. O günleri yaşamış bir insan, geriye dönerek yaşam kalitesini düşürmek ister mi elbet istemez. Bu görüşün doğruluğuna bizlerde katılıyor, beğeni butonuna basarak onları memnun ediyoruz. Zira bu gemide bizler de varız.

Biri şöyle diyor, geçmişe takılan geleceği, bir diğeri de geçmişini bilmeyen geleceğini göremez diyor. Aslında her ikisi de geçmiş takıntı yapmışlar, oynuyorlar yani. Bilmiyorlar ki gün gelece bu gün yada gelecek günler dedikleri günler takvim yaprağı gibi birer birer tükenecek ve hepsi dün olacak. Onlarda başlayacaklar dünlerini anlatmaya. Bu tekerleme durmadan yinelenecek.

Konu geçmiş günler olunca aklıma eski arife ve bayramlı günlerimiz geldi.

O günlerde kıtlık ve yoksulluğun kol gezdiği yılları yaşamış, yorgun ve bitkin yaşlıları hemen hemen her hanede görürdük. Şehirler, kasabalar, köyler küçük ama canlıydı. Her ailenin bir sülalesi namı diğer lakabı olur lakaplarıyla ile anılırlar biri birilerini tanırlardı. Köyler kasabalar göç almaz gurbete zorlama olmadıkça gidilmez, arsızlık hırsızlık pek olmazdı. Akrabadan kız alınmaz kız verilmez, akrabayla akraba olunmaz, başka sülalelerle akrabalık olurdu. Uzak yerlere mecbur olmadıkça gidilmezdi. Köyler arası ulaşım yollarımız eşeğin takip ettiği çığırdan oluşmuş ham yol, kasaba şehir arası yollar kum çakıl serili şose tabir edilen yollardı. Şehre hasta götürmek için yada düğün dernek için köyden kasabaya hayvan terkinde ulaşılır, kamyondan bozma tahta koltuklu otobüsle bir saatlik yolculuk düşük hızda üç dört saatte gidilirdi. her kasabada otobüs dahi yoktu, olanına da bir gün önceden yer ayırt ettirilirdi. Yakın köylere kasabalara at arabası koşulur, köy içi işlerinde de hizmet hayvanlarından faydalanılırdı.

Bayram öncesi arife günüydü çocukların coşkulu olduğu o gün. Zira bayramdan bayrama alınan giysi ve ayakkabıları yenilenir, bayram sabahı ailenin büyükleriyle bayram namazında akraba çocuklarına caka satılırdı.

Çocukların gözünde, kurban bayramı et bayramıydı, şeker bayramı gibi değildi. Büyükler arife günü kurban alımıyla, bayram gününde kurban kesimi ve et dağıtımıyla uğraşırlardı. Çocuklar bayramcı gezseler de gittikleri evlerde onlarla ilgilenen olmazdı. Onun için de şeker bayramı onların bayramıydı. Kurban bayramında birinci günden sonra diğer günler zaten büyüklerin biri birilerine bayramcı gezme günleriydi. Oysa şeker Bayramı öyle miydi. Birinci günün tamamı onların günüydü. Bayramlıklarını giyer gurup halinde kapı kapı dolaşırlar el öper şeker ve bahşiş toplarlardı. Üzüm iğde leblebi verenlerle, büyük para ile yaldızlı kağıda sarılı şeker verenleri hiç unutmazlardı. o birinci gün büyükler evden ayrılmaz onları bekler el öptürür aile durumuna göre harçlık ve şeker verirlerdi. Yaldızlı kağıda sarılı şekerler bir torbaya akide şekerleri bir torbaya, toplanan harçlıklar cebe indirilir, arada bir çıkartılır birer birer sayılır az harçlık alana hava atılırdı. Üzüm, iğde, leblebi, fıstık verilmişse çaktırmadan bir yerlere atılırdı.

Ülke fakirdi insanlar azla yetiniyordu ama mutluydu. Zenginlerine ağa denmez isminin ardına efendi eklenirdi.

Efendiler paradan ziyade toprak zenginiydiler. Topraktan kazandıklarıyla geçinin fazlasını ihtiyacı olana borç verir eline geçtiğinde öde diye ucunu serbest bırakırlardı. Efendiler de köylü gibi giyinir yer içer yaşardı.

Teknoloji devî hayatımıza girdi her şeyimizi yok etti. çağdaşlık adı altında ekonomi canavarıyla baş başa bıraktı. Önce köyler kasabalar şehre, sonra küçük şehirler sanayi şehirlerine taşındı. Şehirler büyüdü büyükşehir oldu, yetmedi metro şehirler kuruldu. İnsanlar damlı kerpiç evlerden rezidans dedikleri akıllı evlere taşındılar. Ekonomisi düzgün işi olanlarla, okumuş meslek sahibi olanlar geri dönmediler. Köy evleri bağlar bahçeler talan tarlalar ekimsizlikten hozan oldu. Eski şehir mimarimiz her yirmi yılda bir yapıldı yıkıldı. Çocuklarımız ebeveyn ortamından koparıldı ana okulu kreş ve tahsil süresi derken oyun kuramaz çocuksuz ortamlarda internet denen canavara teslim edildi. apartman yaşamında yaşlı kalmadı. yaşlananların bir kısmı köylerine döndü yıkık dökük evlerde, bir kısmı huzur evlerinde yapayalnız, çocuklarını okusun adam olsun diye bir kısım köyünü terk edenler ise şehrin varoş mahallelerinde son günlerini yaşıyorlar.

Varını yoğunu çocukları uğruna harcaıyıp yurdunu yuvasını dağıtıp göçebe yaşayan yaşlılarımızın bu bayramda boyunları bükük, gözleri nemli kalacak. Ağrıtlarını içine akıtacaklar. Ağıdım intizar olur Allahın gücüne gider de evlatlarım zarar görür diye. Oysa evlatları çoktan, çocuklarıyla birlikte bayram tatili adı altında çok uzaklara gittiler. Çocuk yine yalnız kalacak oralarda. Her şey dahil beş yıldızlı otelde karnı doycak ama şehirde bırakılan yaşlı dede ve ninesinin anlattığı geçmiş bayram anılarını hatırlayıp uzun uzun dalıp hüzünlenecek.

Hayallere dalan çocuk bir anda yüksek sesle "Anneciğim, babacığım dedemin anlattığı gibi ben de oda oda dolaşıp bu gün bayram elinizi öpebilirmiyim desem, kağıtlı şeker yada bayram harçlığı toplasam olur mu !" diye bağırdı.

Billur Gibi aylarımız

İsviçre'de çarpık kentleşmiş bir kasaba.

Kasabanın ortasından akan kokuşmuş bir ay.

Onlardan yetkili çevreci bir heyet bizim buraları gelip görmemişler galiba.

Ter temiz billur gibi akar bizim Irmaklarımız aylarımız ,
mesela Ergen'e ayımız.

ay sularımızdan demlenmiş çayımızı içerken ince belli bardaktan,
akıllarına gelmemiş mi kentsel dönüşüm denen uygulamamızdan esinlenmek.

O ne öyle beri yamaçlar da orman arazsine kondurulmuş kondular, bir imar affı çıkararak affetmeyi düşünememişler bile!

Hiç ama hiç beğenemedim şu kirli kokuşmuş kasabayı. Doğrusu yazık etmişler doğaya. Hani diyorum ki yarın bayram.

Olaki billur gibi akan Ergen'e yahut diğerk aylarımız gibi çayların rengini kirletip kokuşması için kurban artıklarını atıp, kirli frenk kasabasına benzemesek diyorum. Tertemiz dünya için iyi bayramlar. mcicek

Kör Ebe'diyatı

Uyanıkların oynadıkları oyunu durmadan bizlere izlettiklerini düşünürken çocukluğum da oynadığım saklambaç, körebe oyunu geldi aklıma. Üç beş çocuk ile tekerleme söyleyerek veya belli bir sayı tutarak oyun başlatılır, tutulan sayı kimde kalmışsa o kişi ebe olur ve oyun oynanırdı. Ebenin gözleri bağlanır diğerleri ebenin göremeyeceği yerlere saklanınca ya kadar sayı sayar sonra aramaya başlardı. Saklananlardan birini yakaladığında o kişinin sırtına dokunup ebeler, zafer kazanmış komutan edasıyla ata binmiş gibi keyiflenir, oyun başlangıç noktasına kadar sırtına binerdi. Yahut ebe olan kişi saklananları ararken, saklananlardan biri ebeyi yakalarsa sırtına dokunur, o da başlangıç yerine kadar yakaladığı kişinin sırtına binerdi. çoğu ebe hiç beceremezdi ebelikten kurtulmayı. Her seferinde devamlı ebe olurdu. Ebe gözünü kapayıp sağım solum ebe söbe diye dursun, diğer uyanıklar çoktan köşeyi dönmüş olurlardı. Doğrusu onlarla oynamak uğruna KÖR EBE olmak çoğumuzun hoşuna giderdi de hani.

- Yıllar geçip giderken köşe dönücü uyanıklarla beraber büyüdük. Büyüdük de biz hep yerimizde sayarken onlar köşe dönme alışkanlıklarını çoğaltarak kamusal alanlarının kaymaklı köşelerini kaptılar. Bir kısmı bu günlerin politik köşe dönücüleri oldular. Önce oyunu adilane paylaşıyorlarmış gibi gösterip oyun kelimesini ikiye böldüler. 'UN' hecesini elmeburculara olanlara verdiler. 'OY' hecesini de kendilerine ayırdılar. Siz yeter ki UN dan ekmek yapın doyun, biz OY ile idare etmeye çalışırız dediler. Aslında kendilerine ayırdıkları OY, biz ebelere bırakılan 'UN' gibi yavan da değildi en alasından ballıydı hani. Oy oy dedikçe oy için damaklarını şapırdattılar. Allah var ya doğrusu biz zavallı ebeciler oy du, un du derken oyuna geldiğimizi düşünemedik. O günlerden bu günlere köşe kapmaca oyununda sadece kural değişmişti. Köşe dönücü söbeciler hiç boş durmadılar. Kimileri bürok(rant), kimileri fabrik(rant)tör, kimileri de sendik(rant)ör oldu. Çocukluklarından gelen alışkanlıklarıyla garibanın sırtına binmek boynumuzun borcu dedi çoğu, istedikleri gibi ebelerin sırtına bindiler de bindiler. Bir kısım ebeler gururla biz alıştık göbekten bağlıyız, OYunu niye bozalım ki, gül gibi geçinip gidiyoruz, olsun sırtımızda seve seve taşırız onları dediler. Köşe dönücüler söbelemekten, o bir kısım ebeler köşecileri sırtlamaktan hiç vaz geçmediler. Köşe dönücüler OYunun devamı için yuvarlak masa etrafında bir araya geldiler de, bunlar hem sağır hem kör beyler dediler . Biz bu oyunda bu figüranlara neden körebeler dediğimizi anladınız mı şimdi. Lütfen oyunu bozmamaya gayret edelim, kör ebeler sağ olup yerinde dursunlar. Biz sağım solum demeye, ebelemeye söbelemeye devam dediler.

Yine Çocukluğumuzda oynadığımız bir oyun daha vardı şimdi hatırladığım. 'Yağ satarım bal satarım, Ustam ölmüş ben satarım' Köşe kapmacı söbeciler bu oyunu da unutmamışlar. ' SAĞ satalım SOL satalım' kör ebeler uyuyor biz satalım.

Mahallenin deli akıllısı, elinde teneke borazanla ebelere bas bas bağıyor. Sağ'ıp satanlara, sol'durup satanlara söbelenip, ebelenmeyin. Eyy mahallenin akıllı geçinen ebeleri, bende olmayan aklınızı kullanın diye bas bas bağıyor. mcicek 260818

Fotoğraf Hikayeleri

Hiç mi eşeğe binmiş evlerine dönen birilerini görmedik diyeceğinizi duyar gibiyim. Durun hemen söylenmeyin, hiç de öyle düşündüğünüz gibi değil. Bu iki adam Atatürk bulvarı üzerinde bulunan sefaret binaları ve diğer apartman sakinlerine süt satan bu adamlar, bulvardan olgunlar sokağa dönmüşler (bastıkları yer şimdi ki karanfil metro girişi yani Kızılay'ın göbeği), Küçükkesat üzerinden günün karının verdiği keyifle güle eğlene Seyranbağları, su deposu civarında bulunan bağ evlerine dönüyorlar. İşte o anda deklanşöre basan işgüzar biri, iç içe iki mercekten oluşan karanlık kutu içerisine, bir anlık görüntü ışıklarını hapsediyor ediyor. Gümüş eriyik içerisinde bocalayıp, ışık ve gölge demetlerinden görüntü elde ederek ipek kağıt üzerine siyah beyaz olarak ebediyen tab ediyor. Eşek üzerinde evlerine doğru yürürken kağıt üzerinde dondurulan bu adamlar, fotoğrafın içerisinden yalvarırcasına, ne olur esaret bitsin bırakın da evlerimize gidelim diyor gibiler. Objektifin kadrajında karkas halinde görünen yapılar, yeni kurulmuş olan Cumhuriyet Bakanlık Binaları. Bir zamanların bakir Angora'sından siyah beyaz dondurulmuş görsel anıların yorumu benden olsun dedim, devamını o günleri yaşayan büyüklerimizden, ya da büyüklerinden duyanlara bırakıyorum. mcicek 010319

Ah O Günler

Bakmayın fotoğraflarda dondurulmuş yaşanmışlığın siyah beyaz oluşuna o gri yoksulluğın solduramadığı canlı mı canlı yaşantımız vardı bizim.

löküz hayat yaşayanlar olsa da, löküz nedir bilmediğimiz gönül aydınlığımız huzurlu yaşantımız vardı bizim. eli yağ da bal daolanların, soğan ekmekle mutlu olmayı beceremediği, sade yaşantımız vardı bizim.

Çocukluğumuz da oynadığımız sokağımız, bostandansebze, ağaçtan meyve koparıp yediğimiz bağımız bahçemiz vardı bizim.

Her ihtiyacımızın karşılandığı naftalin, vanilya, lastik kokulu, mahalle bakkalımız vardı bizim.

Dört gözle beklediğimiz, arada bir sokağımızı şenlendiren dondurmacımız, pamuk şekercimiz, kağıt helvacımız vardı bizim.

Gıy gıy eşliğinde gırnata çalan biz çocukları gök kuşağı kadar renkli macunuyla hayal tadı dolayıp veren komik mi komik macuncumuz vardı bizim. O günler bir perdelik oyunmuş meğer yaşandı ve bitti. Oyuncular çoğu evvel zaman içinde, takvim yaprağı misali birer birer göçüp gitti. anladık ki komik macuncu çocukluğumuzu renkli macununa doladı gitti. 051118 mcicek

Reşat Tepesi

Bazen parlak bir yaz günü aydınlığında şehrin iç açıcı manzarasını, bazen sisli bir son bahar gününün esrarına bürünmüş kasvetli manzarasını, ya da ayazın kol gezdiği soğuk bir kış gününde lapa lapa yağan karın beyaza bürüdüğü manzarayı görüyordum. Günleri, ayları, yılları izlerken işimde tam kırk yılımın geçtiğini fark ettim. Yine bir yaz günüydü, ileri de bulunan parkı süsleyen ulu çınar ağaçlarının dağ gibi heybetli görünüşüne bakarken geçmiş günlerin hayaline daldım.

.....

Mesleğimin sekizinci yılında iş yerimden, Anadolu'nun çeşitli illerinde kooperatif inşaatlarının denetimi için bağlı bulunduğumuz bakanlığa görevlendirilmiştim. Bakanlıkta kısa sürede işime ve arkadaşlarıma alışmışım. Zaman zaman devam eden taşradaki işler için oluşturulan heyetle birlikte kontrollerde bulunuyordum. Bir gün bakanlıkta ofisimde çalışırken kapım çalındı. İçeri giren orta boylu yirmi beş otuz yaşlarında genç kıvırcık saçlı esmer bir bey girdi. Mahcup duruşlu ürkek bakışlı heyecandan titriyordu. İnce ses tonuyla, benimle görüşmek istediğini söyledi. Oturması için yer gösterdim. Koltuğunda sanki emanet oturuyordu, rahat olmasını söyledim.

.....

Efendim iş yerinize üç ay önce atandım. Siz burada görevli olduğunuz için odanızı geçici olarak bana verdiler. Hem şehirli olduğumuzu öğrendim, bu sebeple tanışmak istedim dedi. Sempatik, düzgün birine benziyordu. Bünyan ilçesinden, adının Reşat Yıldız olduğunu, ilk orta lise tahsilini Kayseri de tamamladığını söyledi.

.....

Amerika'da mühendislik okudum. Vatani görevim için yurda döndüm. Askerliğimi ifa ettikten sonra, içimden bir ses Amerika'ya dönmeme istemiyordu gitmedim. Bir müddet özel sektörde çalıştıktan sonra şirketinize müracaat ettim doğu fabrikalarından birine tayin edildim, ama adapte olmam için geçici olarak merkezde görevlendirildim dedi. Sizi tanıdığımıza memnun oldum dedi. Ayrılmadan önce lazım olur diye iş yerimde masamın ve evrak dolabımın anahtarlarını ona vermedim.

Aradan bir kaç yıl geçtikten sonra bakanlıktaki görevim sona ermiş asli görevime dönmüştüm. Zaman zaman beni arıyor doğuya alışamadığını söylüyordu. Tecrübe edinmesi için fırsat olduğunu sabretmesini söylemişim. Reşat 1986 güz sonuna kadar doğu fabrikasında çalıştı. Ankara'ya görevli geldiğinde zaman içerisinde işine alıştığını, doğunun havasının ona iyi geldiğini, göz ve diğer rahatsızlıklarının azalarak sağlığına kavuştuğunu söylüyordu.

.....

1986 yıl sonu yatırım programında bulunan üç fabrikanın ihalesi yapılmış, bu fabrikalarda çalıştırılacak personel mevcut fabrikalardan tayin edilerek kadro tamamlanmıştı. Bu görevlendirmede Reşat batıda yapılacak olan fabrikalardan birine tayin edilmiş, personel listeleri makamın onayına sunulmuştu. Akabinde tayinler yapıldı. Oysa Reşat doğuda kalmak, başka bir fabrikaya gitmek istemediğini söylüyordu. Tayini durdurmak için çok uğraştı ama başaramadı. Sızlanıyor gözleri doluyor hırslanıyor buram buram terliyordu. Nasıl olur yahu herkes doğudan batıya gelmek için torpil ararken, ben doğuda kalmak istiyorum, kabul etmiyorlar bu nasıl iştir yahu diyordu. Makama çıktığını, Amerika'da kaybettiği sağlığını doğu da bulduğunu, ne olur beni batı ya göndermeyin efendim dediğini ama tayini durduramadığını söylüyordu. Olmadı anlatamadı bir türlü derdini mecburen hüznle tayin olduğu fabrikaya gitti.

Reşat Anadolu'nun bozkırında yetişmiş orta boya hafiften kilolu, kıvrıcık saçlı kumral hafiften alnı açık, kalın camlı gözlük kullanan sempatik ve sevimli biriydi. Fabrika inşaatına kısa sürede başlandı. Reşat tecrübesiyle çalışkanlığıyla fabrikada kendisini sevdirmişti. Şantiyede kontrol ve denetim için bir hayli mühendis vardı. Bir o kadar da yüklenici firmanın mühendisi bulunuyordu. Ne var ki şantiyede işi takip eden koşuşturan Reşat idi. Kara yolları, devlet Su işleri ve Şirket merkezi arasında mekik dokuyordu. Bir defasında Reşat neden hep sen bırak birazda diğerleri koşuşturursun dediğimde, yahu hemşehrim, müdürde nedense diğerlerini bu işlere sokmak istemiyor diyordu. Sabahları müdürün odasında toplaşıyorlar zamanım olmuyor ki iş hazırlamaktan onlara katılayım. Dolayısı ile bu işler bana kalıyor yapamam diyemiyorum. Doğuda çalışırken turp gibiydim, burada tekrar sağlığım bozuldu. Beni çalışmak değil de sağlık sorunlarım mahvediyor. Vallahi hanım da şikayetçi bu durumdan ama ne yaparsın. Diğer arkadaşların gündüz işinde akşam evinde, enayi tek sen misin, her işe sen koşuyorsun, buraya geldin geleli evin yolunu unuttun diyor. Hanım haklı olmasına haklıda ne söyleyeyim bilmem ki diyordu.

.....

Fabrika inşaatı tamamlandı ancak, fabrikanın su teminine esas isale hattı ve bağlantı detay işleri kalmıştı. Reşat isale hattı projeleri için DSİ, şirket merkezi arasında gidip gelmekten sonunda olan oldu. O acı haber duyuldu. Reşat trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Kazadan üç gün sonra öldüğü anlaşıldı. Şehirler arası sefer yapan otobüs kaza yapmış, ceketini ve çantası otobüsün portföyünde olduğu için üzerinde kimlik çıkmamış cenazesi morga kaldırılmış. Eşyalar ayıklandığında evrak çantasının ona ait olduğu anlaşılmış. Çanta açıldığında içinden çıkan kimliğinden, o olduğu tespit edilerek, merkeze ve ailesine acı haber verildiği öğrenilmişti. Cenaze memleketinde defnedilirken şirket

merkezinden bir kaç kişi haricinde kimse yoktu. Mütevazı cenaze töreniyle sessiz sedasız toprağa verildi. Geride gözü yaşlı genç bir kadın, yetim iki ufak çocuk kalmıştı.

.....

İş arkadaşları Reşat'ı kısa sürede unuttular, o yıl su bağlantısı yapıldı. Fabrika işletmeye hazır hale geldi. Açılışa şehrin ileri gelenleri ve bilumum zevat davet edildi. Kurbanlar kesildi, törenli şenlikler düzenlendi. Kürsüye çıkan lacivert takım ipek kravatlı bir zevat yakın gözlüğünü taktı elindeki kağıdı uzun uzun keyifle okudu ve son cümlesinde;

“ Fabrikamızın programa alınmasında büyük emeği geçen şehrimizin medarı iftiharımız mebusumuz, Sn Bahtı Dağitaşlı'nın ismi Fabrikamız ismi olarak anılması makamca uygun görülmüştür şehrimize hayırlı olsun" dedi. Orada bulunanların alkış ve ıslık sesleri karşı tepelerden aksedip geri dönerek görmez duymazların kulaklarını çınlattı. O anda orada bulunan bazı akli selim düşünenlerin akıllarına, Samsun Çarşamba ilçesinde yapımı devam ederken görev başında şehit düşen Hasan ve Suat Uğurlu çiftinin ardından yine görev başında şehit düşen Reşat geldi akıllarına. Üçünü ve diğer görev başında şehit düşenleri rahmetle andılar.

.....

Sanki bir an Törende bulunan kalabalığın arasından sıyrılarak gelen kıvrıcık saçlı kemik çerçeveli gözlüğü altından akan terine aldırılmadan projeleri imzalattım artık suyu bağlayabiliriz efendim dedi. Dondu kaldı zira kalabalık o zevatı tebrik ediyordu. Hüzünle tebessüm arası akan alın terine karışan tuzlu göz yaşlarını silerken, ben buradayım bir yere gitmedim niye beni görmüyorlar diyordu.

.....

Tamamlanarak hizmete alınan isale hattının bağlandığı tepede bulunan terfi havuzunun yıllar sonra sorun yaratmış yerinde görmem çözüm bulmak için görevlendirilmiştim. Fabrikaya intikalimde mutaz ziyaret ve görüşmelerimi

yaptıktan sonra, orada görevli yeni

mezun mühendisle terfi havuzuna gitmek için yola çıktık. Terfi havuzuna giden taşlı yola ve terfi havuzuna, törenden sonra ahtı vefa olarak sevenleri onun adını vermiş olduklarını gördüm. Zamanla paslanan yön levhanın üzerin de "Reşat Yıldız Tepesine Gider" yazıyordu. İçim burkuldu o an gözlerim doldu. Gün batımına yakın tepeye vardığımızda havuzun ortasında çelik putreller üzerine oturtulmuş kamelyada Reşat sanki gün batımı kahvesini yudumlarken görür gibi oldum. Her zaman olduğu gibi gülümsüyordu" Yahu hemşehrim

şu an ki görevlilerden hiç biri beni tanımıyor, kim bu Reşat Yıldız diyorlar. Geçenlerde işletme müdürü idare amirine, yol üzerinde bulunan yön levhasını havuz tanıtım levhasını sökün. İsimleri değişecek.

Belediye Başkanına söz verildi fabrika müdürümüze bilahare isim bildirecek öğrenince size bildiririm. İsmi öğrenince sipariş açar yazdırırsın tamam mı dedi. Hemşehrim doğrusunu sorarsan vallahi üzülmedim. Havuz her ne kadar Hasan Uğurlu Barajı kadar büyük değilse de bu güne kadar Reşat Yıldız Havuzu olarak anıldı. Üzerinde bulunduğum tepe her ne kadar Palandöken dağı değilse de, Reşat Yıldız tepesi olarak anıldı. Günün ömrü batana kadarmış, buna da şükür." diyor gibiydi.

.....

Yanımda bana refakat eden genç mühendis, neden bu kadar uzun uzun

kamelyaya daldınız diye sordu. Diyemedim, desem de ne anlardı ki. Onun derdi

Tepede bulunan havuzun su kaçağına nasıl çözüm bulunacağı nasıl izole edileceğiydi. mcicek 05.09.2013

Balkatlılar

Evvel zaman içinde taşradan başkente çalışmak için gelenler, mücavir alanlarda hazine arazisi üzerine, bir gece de derme çatma kondular yaptılar. Mesken tuttıkları gecekondular gün gün çoğalınca semtin adı zaman içerisinde " BALKAT" olarak anıldı. İleri ki yıllarda, bu semtin en seçkin semt olacağı hiç birisinin aklının ucundan bile geçmedi. Konducular, konduların imar planı içerisinde kalmasına, arsalarının değerlendirilmesine pek sevinemediler. Zira ansızın zabıta eşliğinde iş makinelerinin evlerini başlarına yıkacağı korkusu düşleri oldu. Ama o korkuları gerçekleşmeden seksenli yılların ortalarında hükümet kararı ile önce tapu tahsis belgelerini, ardından konduların işgal ettiği arsaların tapusunu aldılar. İmar mevzuatına göre kentsel dönüşüm projesi içinde kalan konu arsalarının değer ve rolü birden değişti. Bu konu denen salaş evlerin anılarla birlikte yıkılacağı hüznü, hayallerin gerçeğe dönüşeceği düşüncesi ise mutlulukları oldu. Yıkımdan sonra arsalar üzerine çelik takviyeli betonarme, cepheleri cam giydirmeli, göğü delen rezidansların yapımına başlandı. Rezidanslarda daire sahibi olanların dünyaları birden değişti, sosyete sınıfında buldular kendilerini. Hallerinden pek memnun ve mutlu oldukları tavırlarından belli oluyordu. Artık daire giriş kapılarına ayakkabılarını çıkartmıyor, yer sofrasında yemek yemiyor, çamaşırlarını ipe asmıyorlardı. Giyim kuşamları hal ve hareketleri değişti. Geçmişte kalan o zor günlerin üzerine sünger çektiler. Dost ve yakınları nerede oturduklarını sorduklarında, çit kırıldım halleri özenti kokan şiveleriyle, şey hani göğü delenlerin olduğu YENİ BALKAT" semti var ya, işte ora da Bulü Center Recidance deyolar, onun otuzuncu gatında oturuyoruh. Buyrun gış baççemizde Türk gayfemizi içerken hasbal ederik dediler.

ekim2018 mcicek

Keçi Boynuzu

KEÇİ BOYNUZU

Halil bey, Gülnihal hanım yaşlılık dönemlerinde evlatlarının kendilerine bakıp bakamayacaklarını denemek için birlikte bir oyun kurgularlar. Çocukları evlendirilmiş torun torba sahibi olmuşlardır. Her birinde sırayla birer hafta kalmak üzere önce oğullarına gitmek için yola çıkarlar. Gelinlerin tavırları sanki anlaşmışlar gibi hafta dolmadan değişir, biraz da diğer gelinlerine gitmelerini hissettirirler. Halil bey ve Gülnihal hanım bu durumdan oğullarının zor durumda kaldıklarını hanımlarının ağızlarına baktıklarını, düşkün ihtiyar durumuna düştüklerinde kendilerine bakamayacaklarını görürler.

Halil bey gelinler bize yol gösterdiler hanım, gel birer hafta arayla bir de kızlarımızda kalalım, bakalım bu sefer damatlar neyler görelim bakalım der. Sırası ile birer hafta olmak üzere kızlarında kalmak üzere yola çıkarlar. Yine anlaşmışlar gibi üçüncü günden sonra, damatların tavırlarının değiştiğini kızlarının zor durumda kaldığını görürler. Halil bey ve Gülnihal hanım, bu süreler içerisinde gelinlerinin ve damatlarının davranışlarından ihtiyarlık dönemlerinde kendilerine bakmayacakları kanaatine varırlar.

Evlatlarında kaldıkları süre içerisinde onları denemek için, hazırlan hanım gidiyoruz demesine rağmen gelinleri damatları nereye gidiyorsunuz vallahi göndermeyiz, kalın lütfen bizi mutlu edersiniz demediklerini görürler. Misafir kaldıkları o kısa süre içerisinde, evlatları konuyu bir şekilde ileride sorun çıkacağını güya babalarını düşündüklerini söyleyip ! baba Allah her ikinize de ömürler versin de, hayatta iken şu mallarınızı paylaştırıp vergiyle algıyla yarıcı ile uğraşmayıp huzurla minderinizde otursanız ! Hem ileride kardeşler arasında niza çıkmamış olur derler.

Halil bey hiç birinde rahat edemeyeceklerini bile bile gittiklerini, rahat edemeyip gittikleri gibi kısa sürede evlerine döneceklerini biliyordu.

Allah ömürler versin sana hanım, benim canımı senden önce alsın. Altı evlat yetiştirdik her birini meslek sahibi yaptık evlendirdik, zaman içerisinde çocuklarına yani torunlarımıza baktık. Bu çabamızı zor günlerimizde bize baksınlar diye mi yaptık. Gördük ki yaşlılığımızda bunlar bize bakmazlar hanım dedi.

Halil bey, evlatlarına son olarak bir oyun daha oynamayı kafasına koymuştu. Ne yapacağını hanı Gülnihal hanıma dahi söylemedi. Cümle kapısının üzerine asmak için daha evvel hastalandığı için kestiği oğlağın küçük boynuzlarını nazarlık olsun diye saklamıştı. Sakladığı yerden çıkartıp içini temizledi. törpüledi cilaladı. İçerisine yazdığı vasiyet kağıdını mumlu beze sarıp yerleştirdi. Şüphe çekmesi için, üzerini erittiği kurşunla doldurdu. İki ucundan delip ibrişim iplik ile boynuna astı.

Evlatları, babalarının neden böyle yaptığına anlam veremediler, zira bu tür aksesuarları boynuna takmaz takanları da kınardı. Evlatlarının her biri eşleriyle durmadan dedikodu ürettiler. Acaba boynuzun içinde ne vardı diye düşünmeden edemediler. Aralarında beklentili tatlı bir rekabet oluştu. Biri öbürüne hayır sizde çok kaldılar birazda bizde kalsınlar diyor paylaşıyorlardı. Zira hepside yıllar evvel büyük dedelerinden kalma hazinenin kayıp olduğunu, bu sebeple hazine şifresinin boynunda asılı boynuzun içerisinde olduğuna inanıyorlardı. Babalarının boynuzu neden boynuna astığını, hazinenin anahtarı olduğunu tahmin ediyorlardı.

Halil bey, Gülnihal hanım boynuz sayesinde ömürlerinin geri kalan kısmını gül gibi yaşayarak geçirdiler. Ömür bu ya, bir kaç yıl sonra Gülnihal hanım hakkın rahmetine kavuştu.

Halil beyin düzeni bozulmuştu yaşamaktan zevk almıyordu. Ama bu arada sırrını da hiç bir evladına söylemedi. Evlatları babayı nasıl memnun ederimin gayretindeydiler. Giyiminden temizliğine beslenmesine kadar kusur etmediler. Vakti geldi Halil bey de hakkın rahmetine kavuştu.

Evlatları, cenazenin yedisi çıkar çıkmaz malları bölüşmek, boynuzu kırıp içindeki şifre ye yada merak ettikleri her neyse görmek için toplandılar. Boynuzu kırdılar içinden mumlu beze sarılmış küçük bir kağıt çıktı, ne olur ne olmaz diye açmadılar. Kağıt eski Türkçe yazılmış olabilir açarsak okuyamayız en iyisi caminin imamına okutalım dediler. İmam efendiyi yedisi için dua okuması bahanesiyle eve çağırdılar dualar okundu. Merhum babaları hakkında hayırlı şeyler konuşup tatlı tatlı muhabbet ettiler. Çay pasta faslının ardından en büyük ağabeyleri imam efendiye;

Hocam babamızın cebinden mumlu beze sarılı bir muska gibi bir şey çıktı, biz açmadık, acaba rica etsek açıp okurmusunuz dedi. Eğer dua değilse müjdeli bir haberse seni de memnun ederiz hocam dedi. İmam efendi gözlüğünü taktı mumlu bezi itina ile açıp kağıtta yazılanı bir çırpı da okudu. Bir müddet duraksadı gözleri kağıdın üzerinde takıldı kaldı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Halil beyin evlatları, kendi aralarında fısıldaşarak, bak gördünüz mü hazinenin nerede olduğunu okuyunca imam efendinin dili tutuldu dediler. Hep bir ağızdan hoca efendi ne yazıyor neden durgunlaştınız dediler. İmam efendi, teker teker her birinin gözlerinin içine bakarak, hüzünle onları süzdü ve dedi ki;

Rahmetlinin yazdığını ben söylemeyeyim sizin anlayacağınız dilde yazıp size vereyim dedi. Sağ ol hocam dediler. İmam efendi bir kenara çekilip rahmetli babalarının kağıda yazdıklarını, büyük harflerle ayrı bir kağıda yazıp katlayarak en büyük ağabeylerine verdi ve onları hüzünle süzerek dedi ki. Ben bu yazılanları ne okumadım ne de bu

konu hakkında bana bir Şey sordunuz dedi ve gitti.

Halil Bey mumlu beze sarılı kağıda Şunu yazmıştı.

Sağlığında mal edinip ölmeden evlatlarına dağıtanın bu boynuz

Biz öğüdü yıllar evvel sizlere misafir olduğumuzda anladık ve tedbirimizi aldık. Bu küçücük oğlak boynuzu sayesinde anneniz Gülnihal hanım ve beni ömrümüzün son günlerinde iyi yaŐattıđınız için yine de sağ olun.

"Bu ders size öğüdüm olsun. Allah'a emanet olun" diyordu. mcicek100215

Sakar Kazma

Kazma aşığı kazma yukarı desem kim ne anlar. Bilirler ki kazma sert zemini eşeler kazar. Birileri der ki bunu bilmeyecek ne var !

Öyle bir ucu sivri, diğer ucu keski, bilinen kazmalardan değil bu Kazma. Düşünen, konuşan, verilen evrakı bir aşığı bir yukarı götürüp getiren, ortalığı temizleyen amirlerine çay servis eden. Hani var ya bir baltaya sap olan gibi kazmaya sap olan cinsten biri Kazma.

.....

Fabrikaların birinde misafirhane görevlisi olarak vardiya usulü çalışan enine boyuna çam yarması gibi cüsseli, korkutucu görünüşüne rağmen yüreği pamuk kadar yumuşak, düzgün karakterli görevini aksatmadan yapan hizmetlilerden. İlk okul üçten terk olmasına rağmen azmederek ilk ve ortayı dışarıdan bitirip, lise bitirme sınavlarına hazırlanan, hedefte üniversiteyi okuyup fabrikaya müdür olmayı hedefleyen, sekiz baş nüfusa bakan fedakar bir köy çocuğu Kazma.

.....

İnşaat ve montaj zamanlarında fabrikada görevli bulunduğumuz dönemlerden beri tanırım Kazmayı. Onun işi, gündüz ve gece nöbetlerinde gelen, gidenlerin kaydını tutmak, kalıcı misafirlere sabah kahvaltısı hazırlamak, akşamları çay kahve servisi yapmak boş kaldığında ders çalışmak.

.....

Misafirhanede hizmetli olması hasebiyle, merkezden görevli gelenlerin çoğu tanır kazmayı. Yine fabrikada görevli olduğum bir günün akşamında, sabah erken uyandırması, kahvaltı hazırlaması için tembihlemiştim. Sabah kahvaltı salonuna geçtiğimde kahvaltı masası hazırlanmıştı. Porselen demlikten çay servisi yapıp geri çekilirken ayağı takıldı ve tökezledi. Gördüğümü fark edince özür diledi, aldırmasın diye söyledim. Sakarlığımı mazur görün dedi geri geri çekildi.

O gün fabrikada işlerimi erken bitirmiştim. Fabrika müdürü ve diğer yardımcılarıyla birlikte memur lokantasında akşam yemeği yedik. Akşam çayı için birlikte yemekhanenin karşısında bulunan misafirhaneye geçtik. Kazma bizleri kapıda karşıladı, misafir salonuna geçtik. Çayın hazır olup olmadığını sordu müdür bey, hazır efendim dedi. Biraz sonra elinde çay tepsisiyle salona girdi. Müdür beyin çayını sehpa üzerine koyarken avuç ayası üzerinde tuttuğu çay tepsisi elinden kayıp sehpa üzerine devrildi. Çaylar dökülmüş cam kırıkları halının üzerine saçılmıştı. O, dağ gibi iri cüsseli adam mahcuptu, gözlerinde hüzün dondu kaldı. Kimsenin yüzüne bakamayacak kadar üzgün olduğu belliydi. Sadece müdür beyin gözlerine yalvarırcasına bakıyordu. Sanki ne olur efendim beni işten çıkarmayın, dört çocuğumla ne yaparım sonra, beni affedin diyor gibiydi. Müdür bey Kazmanın sakarlığını pişkinliğe verip fazla üzülmemesi için kahkaha atarak güldü, hay Allah bizi güldürdün Allah da seni güldürsün dedi, bizler de ortamı yumuşatmak için hep beraber güldük.

Üzülme Kazma dedi müdür bey, adın Kazma soy adın Sakar oldukça sana kimse kıyamaz, kızan olsa da buna müsaade etmeyiz öyle değil mi arkadaşlar dedi yanına çağırıldı. Yaklaşınca başını eğdi iki eliyle ensesinden çekip okşadı. Git şimdi çayımızı tazele dedi. Zaten temizlik işlerine bakanlar ortalığı anında temizlemişlerdi. Bir müddet sonra karşıda bulunan memur lokantasından çağrılan işin ehli garson, çay tepsisiyle içeri girdi kazma da arkasındaydı. Çaylar içildikten sonra müdür bey diğer çalışanlarla birlikte iyi akşamlar dileyerek misafirhaneden ayrıldı.

Merkez ve diğer fabrikalardan ara sıra görevli gelenler misafirhanede konakladıkları, dışarıdan misafir alınmadığı için genellikle تنها olurdu. Yemekten sonra televizyon salonunda Kazma ile baş başa kalmıştık. Çay taze yeni demledim içelim dedi. Getirdiği çayı tepsisiyle birlikte sehpaye koydu. Otur konuşalım başka türlü zaman geçmiyor dedim. Sırayla köyünü, ailesini, çocuklarını sordum, mahcup bir tavırla sorduklarımı cevapladı.

Adının Hüseyin olduğunu biliyordum, ama kimse ismiyle hitap etmiyordu. Niye kazma dediklerini sordum.

- Tel örgünün berisinde görünen şu köy var ya ben o köydenim. Ailecek çiftçilik yaparız, arazilerimizin bir kısmı kamulaştırılıp tel örgüyle çevrilince, fabrika yapılacağını öğrendik sevindik. İnşaata ne zaman başlanacağını merak ettik. Yıl sonuna doğru şantiye barakaları kuruldu iş makineleri çalışmaya başladı sevindik. Muhtar şantiyeye işçi alınacağı haberini kaymakamlıktan öğrenmiş bizlere duyurdu. Duyar duymaz köyümüzde ve yakın köylerde ne kadar işsiz genç varsa müracaat ettik. bir kaç hafta sonra işe alındığımızı bildirdiler. İstenen evrakları tamamlayıp muhaberata teslim ettik ve kısa sürede işe başlatıldık. Beni inşaat servisine verdiler. Evrak getir götür, temizlik işlerini yap dediler. Sabahları masaların üzerinin tozunu alıyor, yerleri paspaslıyor, mesai başladığında da personele çay servisi yapıyordum. Bir kaç sene şantiye barakalarında böyle çalıştık, sonra çoğu binalar tamamlanınca, diğer birimlerle birlikte biz de yeni ofis binasında ki yerimize taşındık.

Fabrika işletmeye alındığında muvakkat işçilerden bir kısmımız ve torpilliler imtihanla kadroya geçtiler, tabi olarak maaşları da arttı. Benim tahsilim ve mesleğim ve torpilim olmadığı için kadro alamadım muvakkat kaldım. Dokuz ay çalıştım kışa doğru çıkarıldım. Çalışmadığım dönemde esnafa yaptığım borcu çalıştığım dönemlerde zorlanarak ödedim. Bayağı geçim sıkıntısı çekiyordum. Elime üç beş kuruş geçince köyde adım sanım duyulur oldu. İstedğim kızı

ikiletmem verdiler evlenir evlenir onunla mutlu oldum. Bu gördüğün Kazmanın şimdi dört çocuğu kalabalık bir ailesi var efendim. Allah'ıma Nasıl şükretmem binlerce şükürler olsun. İnşaat servisinde bir mühendis ağabeyim ilkokulu bitirmem için beni teşvik etti, onun sayesinde ilk okulu bitirdim. Bu hızla zaman içerisinde orta okulu da bitirdim. Ortayı bitirdiğim yıl beni inşaat servisinden alıp misafirhaneye verdiler. Kısa sürede işime alıştım, doktor gibi beyaz önlük giyinmem, memur gibi masaya oturup kayıt yapmam, telefonla amirlerin talimatını almam, gelen misafirlerin adam yerine koyması var ya ! Vallahi ne yalan söyleyeyim beni gururlandırıyor. Bu arada gece nöbetimde zamanım bol oluyordu. Amirimin sayesinde dışarıdan liseye devam ettim. Bu yıl bitirip üniversite imtihanına gireceğim. İnşallah iyi bir bölümü kazanırım.

Sorduğunuz sorunun cevabını unuttuğumu sanmayın, unutmadım biraz konuyu dağıtıp eski günlerime döndüm özür dilerim. Önce sakarlığım sonra kazma hikayem sayesinde kadro aldım. Bana kadro veren genel müdürümüze buradan sonsuz teşekkürler ediyorum, ona ömür boyu minnettar olacağım. O günlere dönüp anlatayım efendim;

Fabrika işletmeye alındığından bir kaç yıl sonra merkezden teftiş için genel müdürümüzün fabrikamızı ziyaret edeceği haberi geldi. Tüm fabrika çalışanları, ofis ve mütaka temizliğine giriştik. Yol tamirleri yapıldı, yol levhaları, yol çizgileri, çöp tenekeleri, bordür taşları boyandı. Misafirhanede tüm perdeler yıkandı, koltuklar yerler silindi, banyolar temizlendi kolonya tıraş takımı, en kaliteli markalardan nevresim, bornoz, havlular yenilendi. Misafir salonunun mozaik yer kaplaması üzerine ahşap parke döşendi.

Sonunda beklenen oldu. Genel müdürümüzün yolda olduğu haberini alan fabrika müdürü ve yardımcıları şehir girişinde karşıladılar. Genel müdür kendisi için tahsisli olan birinci katta bulunan süit odada ağırlandı. Zatıalilerine hizmette bulunacağım için beni de donatmayı ihmal etmediler. Takım elbise, beyaz gömlek, kravat, beyaz iş önlüğümü, ayakkabımı yenilediler. O güne kadar hiç genel müdür görmemiştim. Yoğun hazırlık yaptıkları için midir nedir bilmem, yüz yüze geleceğimden heyecanlanmış bayağı korkmuştum. Meğer öyle değilmiş, mütevazı adam gibi adammış efendim.

Genel müdür istirahatete çekilinceye kadar fabrika müdürü ve yardımcıları eşleriyle beraber misafir salonunda beklediler. Allah'tan o ana kadar sakarlık yapıp hizmette kusur etmedim.

Sabah erken saatlerde yine fabrika müdürü ve yardımcıları misafirhaneye geldiler, salonunda genel müdürün kahvaltıya inmesini beklediler. Biraz sonra salona giren genel müdürü ayakta karşıladılar. Selamlaştıktan sonra kahvaltı masasına geçtiler. Fabrika müdür servisi başlatmamı gözüyle işmar etti. Gümüş tepsi üzerine kristal çay bardaklarını gümüş kaşıkları gümüş şekerliği koydum. Heyecanımı yenmem için kendimi kırk kere tembihledim. Kazma salona parke döşendi giriş ile salon arasında yükseklik farkı var sakın takılıp düşmeyeyin diye. Servise çıkmadan heyecanımı yatıştırmak için duamı ettim ama yine de yenemedim. Dolu tepsiyle mutfaktan salona geçerken girişteki yükseklik farkını unutmamla, kahvaltı masasına doğru uzanmam bir oldu. Her şeyi berbat etmişim. Fabrika müdürü Kazma ne yaptın dercesine gözlerini belertirken bana yiyecek gibi baktığını gördüm. Oradakiler donup kalmıştı.

Genel müdür yerinden kalktı bana doğru geldi beni yerden kaldırdı. Berbat ettiğim yarım kalan kahvaltı lokantadan takviye ile tamamlandı. Kovulmaya hazır, beklerken içeriden haber geldi. Genel müdür seni istiyor dediler. Korku ve panikle genel müdürün huzuruna çıktım. Fabrika müdürü ve yardımcıları ters, ters ne yaptın sen dercesine bakıyorlardı. Genel müdür tebessümlü bir tavırla geçmiş olsun evladım üzülme olur böyle şeyler aldırma dedi. Dikkatimi çekti sana neden Kazma diyorlar senin adın yok mu diye sordu. – Adım Hüseyin efendim. Soyadım Kazma olduğu için Kazma diyorlar dedim.

- Niye Kazma büyüklerin başka soyadı bulamamışlar mı !

– O yıllar köylük yerinde, köylü lakapla anılmış, soyadı nedir bilmezlermiş ki genel müdürüm. Soyadı kanunu çıktığında köylü sormuş nası bir isim alalım diye. Nüfus memuru köylüye akıl vermiş, taş, toprak, çiçek, dağ, tepe, aklınıza ne gelirse buna benzer olanları soyadı olarak yazabilirsiniz demişler. İlk müracaat edenler bu isimleri soyadı olarak kapışmışlar, sona kalanlar da tırmık, bel, kürek, yaba, saban, çekiç, keser ne varsa onu almış. En son dedem gitmiş münasip bir soyad bulamayınca nüfus memuru, emmi senin soy adın da " Kazma" olsun demiş. Sakar oluşuma gelince bir işi doğru dürüst yapamadığımdan, kırıp döktüğümünden öyle diyorlar genel müdürüm. Hizmet içi eğitim almadığım için beceremiyorum, eğitim almış olsaydım böyle olmazdı efendim. - Evli misin çocuğun var mı? - Evliyim elini öper iki oğlum iki de kızım var genel müdürüm. - Ne zamandır, hangi vasıfla çalışıyorsun. – Altı yıl oldu genel müdürüm, bu arada ilkokul üç den terkim ilk okulu, orta okulu bitirdim bu yıl da kısmet olursa liseyi bitirip üniversite imtihanına gireceğim. şu anda muvakkat işçiyim, daimi olmadığı için kadro alamadım genel müdürüm.

.....
Genel müdürün başımdan aşağı beni süzdüğünü gördüm efendim. Göz göze geldiğimizde tebessümle göz kırpar gibi yaptı ve Kazma sana beklediğin kadroyu vereceğim dedi, sanki uçacak gibi oldum efendim.

Genel müdür fabrika müdürüne dönerek Sakar Kazma'nın kadro yazısını gönder dedi. Sonunda Hüseyin Kazma, sakarlığı ve kazmalığı sayesinde kadroyu aldı hayatını kurtardı ve bir kazmaya sap oldu. Yoksa dört çocukla ne yapardım bir düşünsenize efendim.

.....
Aradan on beş yıl geçmiş, benim de emekliliğimin beşinci yılıydı. Eğe kıyılarındaki evimde tatilimi geçirmek için yola çıkmıştım. Şehirler arası yol üzerinde bulunan fabrikamızda öğle yemeği yeyip yoluma devam edecektim. Yemek salonuna girip bir masaya oturdum. temiz giyimli garson servis açıp tabldottaki yemekleri saydı. ben yemeğimi

erken bir hareketlenmenin olduğunu gördüm. Hizmetliye sordum bu telaş niye diye. Genel müdür bey fabrikamızda, yemeğe teşrif ediyorlar efendim dedi. biraz sonra teşrif ettiler. gelenlerden biri hariç hiç birisini tanıımıyordum. Ayırt edilen çiçekli masaya oturdular. Genel Müdür olduğu beli olan kişinin sağ yanında iri kıyım saçları dökük ve beyazlamış olan galiba fabrika müdürüydü. garip ama tanıyormuşum gibi geldi, sanki bir yerlerde görmüş gibiydim. Hizmetli çağırıp hesabı istedim. Hesap deri portföy içerisinde geldi, sordum genel müdürün yanında oturan kim diye. Efendim fabrika müdürümüz Hüseyin Kazma Bey dedi. Hizmetliye bana doğru eğilmesini söyledim. Elimle ensesinden çektim onun adı Sakar Kazma dedim. Hizmetli, aman efendim estağfurullah müdür beyimiz çok değerli saygın biridir. Ben yemekhaneden çıkarken genel müdürün olduğu masaya selam verip afiyet olsun dedim. Fabrika müdürüyle göz göze geldiğimizde, ben fabrika müdürü Hüseyin Kazma, hani bir zamanlar köyden gelen, fabrika hizmetlisi, namı diğer Sakar Kazma beni hatırladığınıza adım gibi eminim efendim. Mücadelem henüz bitmedi, Allah'ın izniyle bir gün solumda oturan beyin yerinde olacağım. Bir zamanlar hizmetli Sakar Kazma, bu teşkilatın hizmetkarı olarak, onuruyla hizmetine devam edecek diyor gibiydi. 280320 mcicek

Üzülme Pap

Bende üşüyorum, çenleyip durma üzüyorsun PAP. Ne yazık ki yalnızlığa açlığa susuzluğa alışmak zorundayız. İnan bir zamanlar benimde sahiplenenim vardı. Rutin bakımlarım yapıyor, sevdiğim mamalarla besleniyor, tüm mineral ve vitaminlerle destekleniyordum. Ama bu böyle devam etmedi, ne zaman uzun gagalı leylek bacadan eve bebek bıraktı, o an birine verileceğimi ya da azad edileceğimi anladım. Aile doktorunun, bebek alerjiye müsait evcil hayvanlardan uzak tutulması bebeğin sağlığı için iyi olur dediğini duydum. Anlayacağın o günden sonra bana yol göründü PAP. Doktorun önerisi üzerine, birilerine vermeye çalıştılar ama olmadı, aniden bir kaç günlüğüne yazlığa gitmeye güya tatile çıkmaya karar verdiler. Kış ortasında ne yer ne içer, nerede barınır demeden bu sahilde kaderimle baş başa bırakıp gittiler. Yiyecek yatacak yer bulmak için aç ve susuz, günlerce sahilde boş evler arasında dolandım durdum. Sahibime benzeyen kimileri görsem peşlerine takıldım. Hoşt deyip kovalayanlar, sen ne sevimli şeysin öyle, deyip başımı okşayanlar da oldu. Son bir kaç yıldır tattığım mutluluk buydu PAP. Oysa sahiplenilmeye ihtiyacımın olduğunu hiç anlayamadılar. İnan çok zor oldu, azad edildikten sonra açlığa susuzluğa ve yalnızlığa alışmam. Sanırım senin hikayen de benim hikayeme benziyordur PAP. Sabred bakarsın talih bir gün bize de güler. Üzülüp çenleme, boşuna nefesini tüketme beni de üzüyorsun, mutlu olmaya bak. Sütü kahvem mahzun kıvırcığım kader arkadaşım. Açlığını bir an unutmaya çalış, birazdan dere ağzında balık yakalamaya gider karnımızı doyururuz. Bahar bitmek üzere, az kaldı bir kaç haftaya kalmaz yazlıkçılar gelirler. Her taraf insanla dolar taşar, buralar bizim için cennet olur. Lokanta ve kafeler açılır, garsonlar artan yemekleri arka bahçeye bizim için koyarlar oralardan besleniriz. Olmadı çocuklar daha duygusaldır, ihmal etmezler, evlerinden çeşit çeşit yiyecekler getirir bizi beslerler. Hadda üşümeyelim diye barınak bile yaparlar. Anladın mı şimdi mahzun kıvırcığım sütü kahvem, kader arkadaşım. O mutlu günlerimizi hayal et, yaslan bana denizi seyret mutluluğun tadını çıkar PAP. mcicek haz.2019

Birkan ve Hikayesi

Yılın son gününde, mutfakta yeni yıl için akşama hazırlık yapıyor bir taraftan da radyo dinliyordu. Sıhhiye de bulunan hastahanelerden birinde yatan kanamalı hasta için acil (Rh -) kana ihtiyaç olduğunu anons edildiğini duydu.

Yılın son gününde bu saatlerde kimse kan vermeye gitmez, git o hastaya kan ver diyordu. İçinde bir ses durma git, bir işe

yara diyordu. Hayırlı bir iş yapmanın sevinciyle evden çıktı.

Dedeefendi sokak alt başında taksiye bindi, kısa sürede hastanedeydi. Danışma memuresine heyecanla durumu anlattı.

Memure zemin kat koridorunu takip etmesini, hemşire odasında görevli hemşireye sormasını söyledi. Hemşirenin yönlendirdiği doktorun kapısını çaldı, içer, masasında çalışırken buldu.

Heyecanla yirmi dakika önce kanamalı bir hasta için acilen kan lazım olduğu radyodan anons edildi, aranan kana kanım tuttuğu için geldiğim dedi. Doktorunda galiba haberi yoktu.

Çevirmeli dahili telefonla kan merkezini aradı, telefonun ucunda bulunan görevlinin, acil kan bekleyen hastanın olmadığını, mutad anons olabileceğini söylediğini söyledi..

Doktor uzun uzun gözlerine bakarak, illa ki kan vermek istiyorsan dışarıda bekle, bakarsın kan lazım olur verirsin, ilgin

için teşekkürler evlat dedi. Ne demek istediğini o an anlamamış öylesine söylediğini sanmıştı. İyi günler dileyerek çıkış

kapısına doğru yürüdü. Giriş kapısının önünde hastahane görevlilerinin bir genci itip kakıştırıp oradan uzaklaştırmaya çalıştıklarını gördü. İstemeyerek olayın içinde buldu kendini. Anladığı, yılın son günü akşamında o gencin de kendisi gibi

radyo anonsu üzere kan vermeye geldiğini, ısrarla içeri girmek istemesi üzerine, görevlilerin de girmesine engel olduklarını gördü. Boğuşmaktan nefes nefese kalan görevliler, bunun gibiler kanlarını satmak için buralarda bekliyor, kan ihtiyacı olan hasta sahiplerinin zaafından faydalanarak yüklü paralar istiyorlar bıktık vallahi bunlardan birader diyordu.

Genç çaresiz homurdanarak oradan uzaklaşırken, Sıhhiye köprüsünü geçene kadar onu takip etti. Köprüyü geçer geçmez, hey birader biraz yavaşla diye seslendi. Beraber pazar yerine (Şimdi ki çok katlı oto park yeri) kadar yürüdüler. İsmi sordu gencin, adının Birkan olduğunu söyledi genç.

- Görevlilerin senin hakkında söyledikleri doğrumu diye sordu.

- Maalesef doğru ağabey dedi.

- Neden kan veriyorsun ihtiyacın mı var !

Başını öne eğdi, mecburum sanatım olmadığı için iş bulamıyorum. Memlekete dönemem dönsem ne değişecek ki ! dedi.

Üzerinde sadece yazlık pantolon, kısa kol mavi çizgili gömleği altında tir tir titriyordu. Konuşa konuşa Mahmut Esat Caddesinden evinin olduğu yokuşlu sokağa gelmişlerdi bile. Eve davet etse gelmeyeceğini düşündüğü için onu konuşmayla oyalayıp evine getirmişti. Niyeti belliydi ama gencin tedirgin olduğu halinden belliydi, ama hayır da dememişti.

Ona mükellef sofrta hazırlandı, genç yemeğini yerken, giyinme odasında gardıroptan kışlık bir takım ile giyinmediği nubuk kabanı,

yün gömleği, sıfır yaka kazağı çıkardı, yemekten sonra giyinmesi için küçük oda ya koydu. O giyinirken ayakkabılıktan bir

çift yeni ayakkabıyı da çıkardı, üzerine

çıkarcacağı giysileri gazete kağıdına sarıp ayakkabının üzerine koydu. İhtiyacını gidersin diye bir miktar parayı deri kabanın cebine koydu. Birkan yemekten sonra müsaade istedi.

Geçici de olsa açlığı, soğuğu yenmenin mutluluğu onu gözyaşlarına boğdu. Genç aileye teşekkür ederek ardına bakmadan gözden kayboldu.

Birkan kimdi, nereliydi diye sormadı bile. Birkan gözden kaybolmasına rağmen Kapıyı kapayamadı bir müddet.

Onun da aklına tahsil için geldiği yokluk günleri geldi gözleri doldu. Kapıyı kapatırken kendi kendine mırıldandı, o içimizden biriydi, yılın son günü işe yaramayan negatif kanlarımız pozitif değerlendirilmese de, yeni yıla mutlulu girmemize vesile oldu dedi. 201020 mcicek